

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

90'DEN FAZLA DÜNYE 100 MİLYONDAN FAZLA OKUYUŞU İLE
NEW YORK TIMES ÇOKSATICI YAZAR

NICHOLAS SPARKS

İLK AŞKINIZI
ASLA UNUTAMAZSINIZ

Unutulmaz Ask

The Best of Me

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Unutulmaz Aşk

HERKES SONSUZ AŞKIN MÜMKÜN OLDUĞUNA İNANMAK İSTERDİ. O DA BİR KERESİNDE İNANMIŞTI. ON SEKİZİNDEYKEN.

1984 baharında lise öğrencileri Amanda Collier ve Dawson Cole birbirlerine sınıfsızlık aşık oldu. Dünyaları aynı olsa da aşklarının büyüklüğü, Kuzey Carolina'nın küçük Oriental kasabasına baş kaldırılabildi belki de. Ama okuldaki son senelerinin yazında öyle beklenmedik olaylar yaşandı ki, genç çiftin yolları bir daha keşilemeyecek şekilde ayrıldı.

Tam yirmi beş yıl sonra, Amanda ve Dawson, bir zamanlar aşklarının sığınağı olan, akıl hocaları Tuck Hostetler'in cenazesinde bir araya geldi. İkisi de hayal ettiği hayatı yaşamamıştı. Ve ikisi de hayatlarını sonsuza dek değiştiren tutkulu ilk aşklarını unutamamıştı. Şimdi, Amanda ve Dawson, Tuck'ın onlar için bıraktığı izleri takip ederken, bildikleri her şeyin, Tuck hakkında, kendileri hakkında ve en büyük hayalleri hakkında her şeyin, altında hiç de görüldüğü gibi olmadığını anlayacaklardı. Üzücü hatıralarla yüzleşmek zorunda kalan iki eski âşık, yaptıkları seçimlerle ilgili inkâr edilemez gerçekler keşfedecekti. Ve tek ama unutulmaz bir hafta sonu boyunca, hem yaşayan hem de ölmüş yakınlarına şu soruyu soracaklardı: Aşk gerçekten de geçmişi yemiden yazabilir miydi?

MICHELL MONAGHAN JAMES MARSDEN LUKE BRACEY LIANA LIBERATO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NICHOLAS SPARKS

Unutulmaz Aşk

İngilizceden Çeviren: Demet ALTINYELEKLİOĞLU

ARTEMİS

AB/546
ABG/259
AÇ/757
A 55

UNUTULMAZ AŞK

Nicholas Sparks

Orijinal Adı: *The Best of Me*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Demet Altınyeleklioglu
Editor: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Mayıs 2016
ISBN: 978 - 605 - 304 - 055 - 2
Sertifika No: 10905

NICHOLAS SPARKS © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemavutlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'na ait tescilli markadır.
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rankey.org>

Muhteşem dost
Scott Schwimer'e...

1

Dawson Cole'un sanrıları platformdaki patlamadan sonra başladı. Aslında o gün ölmüş olması gerekiyordu.

On dört yıl boyunca petrol arama istasyonlarında çalıştı. Her şeyi gördüğünü, yaşadığını sanıyordu. 1977'de alçalmaya başlayan bir helikopterin kontrolü nasıl kaybettiğini gördü. Güverteye çakıldıktan sonra ateş topu gibi infilak etmişti koca helikopter. Kurtarma çalışmaları sırasında, sırtında ikinci derecede yanıklar oluştu. Çoğu helikopterin içindekiler olmak üzere on üç kişi öldü. Dört yıl sonra platformdaki vinçlerden biri devrildi. Uçan basket topu büyüklüğündeki bir metal parçası neredeyse başını kopartıyordu. 2004'te Ivan tayfunu, platformu vurduğunda, çalışan dört kişiden biriydi. Saatte yüz seksen beş kilometre hızla esen bir fırtına vardı ve dalgalar o kadar yüksekti ki, platformun yıkılma ihtimaline karşı sırtına bir paraşüt bağlamayı bile düşündü. Ama başka tehlikeler de yaşadı tabii. İnsanların kayıp düşmesi, orasını burasını kırması, çürütmesi, artık çalışanların yaşam biçimi hâline gelmişti. Dawson, sayamayacağı kadar çok sayıda kı-

rık kemik gördü. İki kere gıda zehirlenmesi belası yaşadı ve bütün mürettebat yatağa serildi. 2007'de istasyondan henüz ayrılmış bir kumanya teknesinin batmaya başladığını gördü. Neyse ki gemi son anda yakından geçmekte olan bir sahil güvenlik botu tarafından kurtarıldı.

Fakat patlama bunlardan çok farklıydı. Çünkü o sırada petrol sızıntısı yoktu. Güvenlik mekanizmaları ve yedek sistemler büyük bir felaketi önledi. Zaten ulusal kanallardaki bültenlerde bile doğru dürüst haber olmadı, birkaç gün içinde de unutulup gitti. Ama Dawson dâhil, orada bulunanlar için yaşananlar kâbustan farksızdı. O ana kadar, yani sabah her şey normaldi. Petrol tanklarından biri aniden infilak ettiğinde Dawson monitörlerden pompalama merkezlerini izlemekle meşguldü. Daha ne olduğunu bile anlamadan patlamanın şiddetiyle kendini yan barakada buldu. Sonra alevler her yeri sardı. Yağlı petrol bütün platforma hızla yayılmıştı. Tüm tesis her an havaya uçabilirdi. Daha şiddetli iki büyük patlamayla platform deli gibi yalpaladı. Dawson hatırlıyordu ama hepsinden daha şiddetli olan dördüncü patlamayla birlikte havaya uçtu. Denize doğru düştüğünü hayal meyal hatırladı sonradan. Bütün amacı, bütün niyeti ölüm olan bir düşüştü bu. Kendine geldiğinde Mexico Körfezi'nde Louisiana Vermilion Koyu'nun kabaca doksan mil açığında boğulmamak için suyun üstünde yaşam mücadelesi veriyordu.

Pek çokları gibi o da su geçirmeyen ve batırmayan tulumunu alacak ya da can yeleğine ulaşabilecek vakit bulamamıştı, fakat batıp çıkarken, uzaklardan siyah saçlı bir adamın kendine el salladığını gördü. Ona doğru yüzmesi için Dawson'a işaret ediyordu sanki. Okyanus dalgalarıyla boğuşarak o yöne kulaç atmaya çalıştı. Bitkindi. Başı dönüyordu.

Elbisesi ve çizmeleri yüzünden aşağı çekiliyordu. Kolları ve bacakları onu terk etmiş gibiydi. Öleceğini biliyordu. Siyah saçlı adama yaklaştığının farkındaydı ama çok sık dibe doğru çekildiği için sonuca ulaşmak neredeyse imkânsızdı artık onun için. Bir anda etrafındaki enkazın arasında başıboş bir can yeleği gördü. Kalan son gücünü kullanarak ona ulaştı. Daha sonra yaklaşık dört saat boyunca suda kaldığını ve istasyonun patladığı anda yakından geçmekte olan konteynır yüklü bir gemi tarafından, yaklaşık bir mil yüzdükten sonra kurtarıldığını öğrenecekti. Gemiye çıkartıldı, alt güverteye taşındı ve diğer kurtarılanlarla yeniden bir araya gelmiş oldu. Vücut ısı normalin altına düştüğü için Dawson titriyordu ve şuuru tam olarak yerinde değildi. Fakat bulanık da olsa, etrafı sis perdesi ardından görebiliyordu. Bir süre sonra, yavaş yavaş kendine geldiğinde, ne kadar şanslı olduğu gerçeği, yüzüne tokat gibi indi. Kolları, omuzları feci şekilde yanmış, ağzından, burnundan kan gelen, kolu, bacağı kopmuş insanlar gördü. Çoğunun adını biliyordu. Platformda insanların gidebileceği çok fazla yer yoktu ki. İşçiler, mesainin ardından er geç ya kafeteryaya ya spora ya da dinlenme odasına giderdi. Yalnız kalabalık kamaranın öte yanındaki bir adam ona biraz daha tanıdık geldi. O da Dawson'ı süzüyordu. Siyah saçları vardı. Lacivert bir rüzgârlık giymişti üzerine. Geminin tayfaları vermişti muhtemelen. Bir işçiden çok subaya filan benziyordu. Oraya ait değil gibiydi. Adam el sallayınca Dawson birdenbire denizde gördüğü hayali hatırladı. Aynı kişiydi. Bir anda Dawson ürperdiğini hissetti. O sırada omzuna bir bataniye atıldı. Hemen ardından bir görevli sağlık kontrolü için kendisini çağırdı.

Yerine döndüğünde siyah saçlı adam gitmişti.

Sonraki bir saat boyunca, hayatta kalmayı başaran yaralılar taşındı gemiye. Dawson'ın bedeni ısınmaya başlamıştı. Birlikte çalıştığı mürettebattan kalanları merak etti. Yıllarca omuz omuza çalıştığı insanlardan hiçbirini ortalıkta göremiyordu. Daha sonra yirmi dört kişinin öldüğünü öğrenecekti. Hepsi değil ama cesetlerin çoğu bulundu. Hastanedeki iyileşme sürecinde Dawson yakınlarını kaybeden ailelerin vedalaşma şansı bile bulamadığını düşünmeden edemedi.

Patlamadan bu yana uyku problemi çekiyordu. Kâbus gördüğü için değil. İzlendiği hissini üzerinden atamaması yüzünden. Ona... Kulağa ne kadar komik gelirse gelsin... Bir şeylerin musallat olduğunu hissediyordu açıkçası. Gece gündüz, sık sık bir hareket görür gibi oluyordu göz ucuyla. Ama dönüp o tarafa baktığında ne bir insan oluyordu ortalıkta ne bir nesne. Aklını mı kaçıırıyordu yoksa? Doktor kazanın etkisiyle travma sonrası tepkiler verdiğini söyledi. Öylesine şiddetli bir patlama sonrası beyin ne de olsa nekahet dönemindeydi. Bunun bir anlamı vardı tabii, mantıklıydı ama Dawson doğru olduğuna inanmıyordu. Yine de başını salladı doktora. Reçeteye yazdığı uyku ilaçlarının da hiçbir zaman alıp içmedi.

Hukuk çarkı dönmeye başladığında Dawson, altı ay ücretli izne çıkartılmıştı. Üç hafta sonra firma bir tazminat anlaşması teklif edince, imzalamakta tereddüt etmedi. Gerçi o güne kadar yarım düzine avukatla kontrat yapmıştı ve hepsi de ilk toplu davayı açmak için birbiriyle yarışmıyordu ama Dawson uğraşmak istemedi. O yüzden tazminat teklifini kabul etti ve geldiğinin ertesi günü gidip çeki bozdurdu. Bazılarının onun zengin bir adam olduğunu düşünmesine sebep olacak kadar parası vardı artık hesabında. Fakat o, bankaya gidip mevduatın büyük bir kısmını Cayman Adaları'na transfer etti. Son

menzile varmadan hemen önce para yok denecek kadar az bir işlemle Panama'daki ortak bir hesaba aktarıldı. Her zaman olduğu gibi artık paranın izini sürmek imkânsızdı.

Kendisine sadece kira ve birkaç temel harcaması için para ayırdı. Fazlasına ihtiyacı yoktu zaten. İstemiyordu da. New Orleans'ın dış mahallelerinden birinde kir, pas içinde bir yolun en sonunda, tek kişilik prefabrik bir konteynırda yaşıyordu. Dış görünüşüne bakan insanlar, 2005'teki Katrina Kasırgası'nda sular altında kaldığını sanıyorlardı herhâlde. Plastik dış cephesi çatlaklar içindeydi ve solmuştu. Bir cüruf yığınının üstüne yerleştirilen konteynırın geçici temeli nasıl olduysa bir süre sonra daimi temel olarak hizmet vermeye başladı. Tek yatak odası, tek banyosu, çok sıkıntılı bir yaşam alanı, minik bir buzdolabının bile zor sığıdığı bir mutfak vardı. İzolasyon yok denecek kadar az olduğu için yıllar ilerledikçe nem, zemini sanki köprüden geçiliyormuş gibi kabartmıştı. Mutfaktaki yer muşambası yer yer kalkmış, minicik halı paramparça olmuş, küçücük yeri döşediği ikinci el mobilyalar iflas etmiş durumdaydı. Duvar da tek bir fotoğraf asılı değildi. Orada en azından on beş seneden beri yaşamasına rağmen evden başka her şeye benzeyen bir yerdin burası. Yemek yiyip uyuduğu ve duş aldığı bir mekândı sadece.

Ama yine de o denli eski olmasına rağmen en az Garden bölgesindeki evler kadar özgürlüğünü koruyabilmişti bu konteynır. Dawson biraz düzen hastasıydı. Yılda iki defa çatlakları onarıyor, küfleri temizliyor, ortalığın böceklenmemesi için kıyı bucak temizlik yapıyor, muhtemel giriş deliklerini tıkiyordu. Platforma dönmeden önce mutfak ve banyo zeminlerini fırçalar, bozulacak veya çürüyecek şeyleri dolaplardan atar ve dezenfekte ederdi. Genellikle bir ay çalışıp bir ay izinli

olduğu için, özellikle yazın kutuda olmayan yiyecekler daha bir hafta bile olmadan bozulabiliyordu. Dönüşte bütün karavanı baştan aşağı tekrar fırçalar, havalandırır, nem kokusunu gidermek için elinden geleni yapardı.

Fakat çok sessizdi burası, onun da tek istediği buydu zaten. Ana caddeye beş yüz metre uzaktaydı. En yakın komşusu ondan bile uzaktı. Platformda bir ay çalıştıktan sonra tek arzusu sükûnetti aslında. Platformda asla alışamadığı tek şey, sonu gelmeyen gürültülerdi. Doğal olmayan gürültüler. Malzemelerin yerlerini değiştirirlerken vinçlerin çıkardığı sesler. Helikopter ve pompa şamatası. Hepsinden beteri, metalin metale karşı bitmek bilmeyen kavgası, yarattığı dinmek bilmeyen kakafoni. Platformlar günün her saati petrol pompalamak zorundaydı. Bu da Dawson uyumaya çalışırken bile bağırışların dinmediği anlamına geliyordu. Oradayken bu seslerde bir ahenk bulmaya çalışıyordu, fakat konteynıra döndüğünde, güneşin en tepeye yükseldiği öğle saatlerinde, nüfuz edilemeyecek kadar koyu bir sessizliğin içine dalmaktan mest olurdu. Sabahları, ağaç dallarına tünemiş kuşların cıvıltılarını duyardı. Akşamları da, gün batımından hemen birkaç dakika sonra senkronize bir ritim tutturan cırcır böceği ile kurbağaların türkülerini. Genellikle dinlenirdi bu seslerle, fakat ara sıra memleketi düşerdi aklına. Böyle olduğunda içeri girer ve karadaki hayatını yönlendiren basit rutinlere odaklanmaya çalışırdı.

Yer, uyur, ağırlık kaldırır ve arabasıyla gezerdi. Amaçsız, hedefi olmayan uzun gezmelere çıkardı. Bazen de balık avlamaya. Her gece okur, zaman zaman da Tuck Hostetler'e mektup yazardı. Bu kadar. Ne televizyonu vardı ne radyosu. Cep telefonu olmasına rağmen, listede sadece iş telefonları

kayıtlıydı. Ayda bir kere ihtiyaçlarını gidermek için bakkalara gider, bu arada bir de kitapçıya uğrardı. Bunun dışında New Orleans'da hiç dolaşmamıştı. On dört yıldır, Bourbon Sokağı'nda veya Fransız mahallesinde hiç gezmemişti. Café du Monde'da hiç kahve yudumlamamıştı. Lafitte's Blacksmith dükkânının barında bir tufan yaşamamıştı.

Bir spor salonuna gitmek yerine konteynırı ile ağaçlar arasına gerdiği muşamba tentenin altında egzersiz yapmayı tercih etti. Sinemaya veya azizlerin bile şarkı söylediği pazar öğleden sonraları, bir arkadaşının evine gitmedi. Kırk iki yaşındaydı ve delikanlılığından beri bir kız arkadaşı olmamıştı.

Pek çok insan böyle bir hayat yaşamaz veya yaşayamazdı, ama onu tanımıyorlardı. Kim olduğunu, ne yaptığını bilmiyorlardı ve o böyle kalmasını istiyordu.

Sonra, haziran ortasında mavi gökyüzü ile kaplı sıcak bir gün bir telefon geldi ve bütün geçmiş anıları yeniden depreşti. Dokuz haftadır izinliydi. Kafasını dinliyordu. Ama şimdi neredeyse yirmi senedir ilk defa en nihayet memleketine gidecekti. Bu düşünce onu rahatsız etti, fakat başka çaresi yoktu. Tuck, arkadaştan da öte bir şeydi onun için, baba gibi bir şeydi. Ve hayatının dönüm noktası olan o yılı hatırladığı derin sessizlikte Dawson göz ucuyla bir hareket gördü yine. Başını çevirdiğinde yine bir şey yoktu. Yine delirdiği hissine kapıldı.

Telefon eden, Kuzey Carolina'ya bağlı Oriental kasabasındaki Morgan Tanner adlı bir avukattı. Tuck Hostetler vefat etmişti. "Cenaze için kişisel olarak elimden geleni yaptım,"

* Lafitte's Blacksmith Shop Bar: 1780-1803 yılları arasında yaşayan ünlü korsan Jean Lafitte, namıdiğer John Lafitte tarafından açıldığı söylenmektedir. New Orleans'ın Fransız bölgesinde, meşhur Bourbon Sokağı'nda yer alan bir taverne dir. Ç.N.

demmişti Tanner. Telefonu kapatır kapatmaz Dawson'ın ilk aklına gelen şey uçak ve kahvaltı dâhil bir oda ayırtmak oldu. Çiçekçiyi arayıp bir de çiçek teslimatı için sipariş verdi. Ertesi sabah konteynırın kapısını kilitledikten sonra arabasını muhafaza ettiği teneke gölgelikli garajına gitti. Günlerden 18 Haziran 2009'du. Yanında sahip olduğu tek takım elbise ve uykusuz geçen gecenin bir saatinde özensizce hazırladığı çantası vardı. Asma kilidi açıp ağaçların arasından sızan güneş ışığının yarattığı yansımaları seyrederek içeri girdi. Liseden beri tamir ettiği, koruyup kolladığı, arka camı tavana doğru genişleyen, üst hattı da arka kuyrukla birleşen 1969 model arabasına, Nixon başkanken de şimdi de dönüp bakılıyordu. Hâlâ montaj bandından yeni inmiş gibi duran arabayı satın almak için insanlar kuyruğa girmişti. Dawson, "O, arabadan daha fazlası benim için," diyerek hepsini geri çevirdi, başka da açıklama yapmadı. Bir tek Tuck, onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

Direksiyona geçmeden önce, çantayı yan koltuğa attı. Üstüne de takımı koydu. Anahtarı çevirdiğinde motor yüksek sesle homurdanarak çalıştı. Arabayı taşlı yola çıkardıktan sonra inip garajın kapısını kilitledi. Bunları yaparken, bir yandan da unuttuğu bir şey olup olmadığını düşünüyordu. İki dakika sonra ana yolda, yarım saat sonra da New Orleans havaalanının uzun dönem oto parkındaydı. Arabasını bırakmaktan nefret ederdi, fakat başka çaresi yoktu. Eşyasını topladıktan sonra biletini almak için kontuara gitti.

Havaalanı kalabalıktı. Kadınlar, erkekler kol kola yürüyor, Disney World'ü veya büyükanne, büyükbabalarını ziyaretten dönen aileler yorgun ama mutlu oradan oraya koşuşturuyor, öğrenciler evle okul arasında mekik dokuyordu. İş seyahatine

çıkmiş yolcular bir yandan cep telefonlarına laf yetiştirirken, bir yandan da kabin içi bagajlarını sürüklüyorlardı. Dawson yavaş ilerleyen bir kuyruğa girip sırasının gelmesini bekledi. Kimliğini gösterdi, uçuş kartını almak için temel güvenlik sorularını yanıtladı. Charlotte'da tek bir havaalanı vardı. Yol bir saatten biraz fazlaydı. Eh, fena değildi. New Bern'de iner inmez araba kiralayıp kırk dakika daha yol gitmesi gerekiyordu. Trafik olmazsa akşamüstü Oriental'da olabilirdi.

Uçaktaki yerini alana kadar böylesine yorgun olduğunu fark etmemişti. Önceki gece ne zaman uykuya daldığını bilmiyordu. En son saate baktığında dörttü ama uçakta uyuyabileceğini tahmin etmişti. Üstelik gideceği yere vardığında yapacak fazla bir şeyi yoktu. Tek çocuktu. Annesi üç yaşında vefat etmiş, babası da ölümüne içerek dünyaya büyük bir iyilik yapmıştı. Dawson senelerdir ailesinden kimseyle konuşmuyordu. Şimdi de fikrini değiştirmek niyetinde değildi.

Gidip dönecekti hemen. Yapması gereken şeyi yapacak ve ortalıkta dolaşmayacaktı. Oriental'da büyümüş olabilirdi, fakat kendini hiçbir zaman oraya ait hissetmemişti. Onun bildiği Oriental kasabası, turist bürosunda reklamı yapıldığı gibi neşeli bir imaja sahip değildi. Orada sadece bir öğleden sonra geçiren pek çok insan, Oriental'ın, sanatçıları, şairleri ve alaca karanlık yıllarını Neuse Nehri'nde tekne yolculuğu yaparak geçirmekten başka hiçbir şey istemeyen emeklileriyle meşhur. sıkıcı bir kasaba olduğunu hemen anlıyordu. Kaçınılmaz olarak şehir merkezi de bir garipti. Antikacılardan, sanat galerileriyle kahve dükkânlarından geçilmiyor, her hafta düzenlenen festivaller, bin kişiden biraz fazla nüfusu olan bir kasabada çoğuna normal geliyordu. Onun çocukluğunu ve delikanlılığını geçirdiği gerçek Oriental'da ise aileler koloni zamanlarından

beri atalarının yaşadığı toprakları mesken tutmuştu. Hâkim McCall, Şerif Haris, Eugenia Wilcox ile Collier ve Bennett aileleri mesela. Torak sahibi olan, mahsulü ekip biçen, ke-restecilik yapan, iş imkânları sağlayan gücü elinde tutanlar bunlardı. Daima kendilerinin olduğunu bildikleri kasabada görünmez bir gizli etki yaratmayı becermişlerdi. Böyle kalmayı da başardılar.

Dawson bunu önce on sekiz, sonra da yirmi üç yaşında kasabayı terk etmek zorunda kaldığında ilk elden anladı. Pamlico County'nin özellikle de Oriental'ın herhangi bir yerinde Cole olmak hiç de kolay değildi. Bildiği kadarıyla aile ağacında büyük büyükbabasına dek uzanan her Cole'un bir hapisane geçmişi vardı. Ailenin çeşitli üyeleri, hırsızlık, yankesicilik, cinayete teşebbüs, hatta cinayet, kundakçılık gibi geniş bir yelpazeye yayılmış suçlarla anılıyordu. Kayalık ve ormanlık bir alana yerleşmiş olan aile, başlı başına bir ülkeymiş gibi kendine özgü kural ve yasalarla yaşıyordu. Yıkık dökük, dolap misali kabinlere, tek kişilik karavanlara, çöplük hâline gelmiş ambarlara ev diyordu bu sülale. Başka çaresi kalmadığı için bunlardan şerif bile uzak durmaya çalışırdı. HUDUDU İHLAL EDENLER GÖRÜLDÜĞÜ YERDE VURULACAKTIR tabelasını gören avcılar bile bunun bir uyarı değil, yemin olduğunu bildikleri için uzak dururlardı Cole topraklarından. Cole'lar uyuşturucu satıcısıydı, alkolikti, gevezeydi, kadın döverdi, anne baba istismarcısıydı, hırsızdı, kadın simsarıydı. Ve daha da önemlisi patolojik olarak şiddet yanlısıydı. Şu anda artık yayımlanmayan bir dergide çıkan makalede bunlar Raleigh'in doğusundaki intikam güden en gaddar aile olarak değerlendiriliyordu. Dawson'ın babası da istisna değildi tabii. Bütün yirmili yaşlarını ve

otuzların ilk yıllarını çeşitli suçlardan dolayı hapiste geçirmişti. Bunlara trafikte önüne geçti diye bir adama buz baltası saplamak da dâhildi mesela. İki kez cinayetten yargılanmış, ama şahitler korkudan ortadan kaybolduğu için beraat etmişti. Ailenin diğer üyeleri bile onunla şaka olmayacağını biliyordu. Annesinin neden ve nasıl onunla evlendiği sorusuna Dawson hayatı boyunca cevap bulamamıştı. Kaçtığı için de onu suçlamamıştı doğal olarak. Bütün çocukluğu boyunca o da kaçmak istemişti. Fakat kendisini yanına almadığı için de suçlamamıştı annesini. Cole ailesinin erkekleri ilginç biçimde döllerine bağlıydı. O yüzden annesi onu da yanına alsaydı, babası ne yapar eder, onu bulur, kadını öldürür, Dawson'ı da geri götürürdü. Dawson, babasına, annesine ne yaptığını sormamayı tercih etti. Nasıl olsa cevap vermeyecekti, hem cevabı biliyordu zaten.

Kaç aile üyesinin bu topraklarda yaşamaya devam ettiğini merak ediyordu şimdi. En son buralardan gittiğinde, babasına ilave olarak, bir büyükbaba, dört amca, üç teyze ve on altı kuzen vardı. Şimdiye kuzenler büyümüş, çocuk sahibi olmuşlardı mutlaka. Büyük olasılıkla çoğalmışlardı ama Dawson'ın öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Orası büyüdüğü dünya olabiliirdi, oysa Oriental gibi kendisini hiçbir zaman onlara ait hissetmemişti. Belki annesi her kimse, işte o kadın buralarda olsaydı durum farklı olurdu ama Dawson onları sevmiyordu. Okulda hiçbir kuzeniyle kavga etmedi. O yüzden de hep terbiyeli sınıflarda okudu. Uyuşturucudan ve alkolden uzak durdu. Delikanlılığında kasabada küfrederek dolaşıp bela arayan kuzenleriyle birlikte olmamak için bahaneler bulur, genellikle, aileden birinin çaldığı arabayı tamir edeceğini veya sahte içki yapılan atölyeyi kontrol etmesi gerektiğini söylerdi.

Başını hep öne eğik tutar, kimsenin dikkatini çekmemek için elinden geleni yapmaya çalışırdı.

Bu bir dengeleme rolüydü onun için. Cole'lar, bir suç çetesi olabilirdi, fakat aptal değillerdi. Dawson o yüzden farklılıklarını saklaması gerektiğini anladı. O herhâlde kötü not almak için deli gibi uğraşan ya da başarılı gelen karnesi üzerinde oynama yaparak kötü notlar yazan okul tarihindeki tek öğrencidir. Arkasında biri bittiği zaman, koca bir teneke birayı bıçak sokarak açıp başına dikmiş gibi göstermeyi de iyi bilirdi. Veya kuzenlerinden kaçmak için bahaneler uydurduğunda, gece yarısına kadar çalıştığı çok olurdu. Bu hileler bir süre işe yaradı, ama sonra çatlaklar oluşmaya başladı. Öğretmenlerden biri, babasının içkili bir arkadaşına onun en iyi öğrencisi olduğunu söyledi. Teyzeler, amcalar, onun kuzenlerden uzak durduğunu, kanunlara riayet ettiğini keşfetti. Aileye sadakati ve benzerliği her şeyin üstünde tutan bir sülale için bunlar en büyük günahlardı.

Babası öfkeden deliye döndü. Her ne kadar yürümeye başladığından beri düzenli olarak -babasının gözdeleri kemer ve kayıştı- dövülmüş olsa da, on iki yaşına geldiğinde dayak kişiselleşmeye başladı. Babası, Dawson'ı sırtı ve göğsü kararıp morarıncaya kadar dövdü. Bir saat sonra yine geldi. Bu kez çalışmasını çocuğun yüzü ve bacakları üzerinde yaptı. Öğretmenler ne olduğunu gayet iyi anlıyor, fakat ailelerinin başına bir şey gelmesinden korktukları için görmezden geliyordu. Dawson okuldan eve dönerken, şerif çürükleri görmemiş gibi yapıyordu. Ailenin diğer fertlerinin ise hiçbir problemi yoktu bu konuda. Büyük kuzenleri Abee ve Deli Ted, üstüne defalarca atlayıp babasından beter ettiler. Abee'ye göre Dawson bunu hak etmişti, dayak yemeyi o istemişti. Deli Ted

ise lanetin biriydi zaten. Abee iri yarı bir çocuktu, yumrukları domuz buduna benzerdi. Şiddete eğilimli, çok sinirli bir tipti, fakat görüldüğünden daha akıllıydı. Öte yandan Deli Ted vasat doğdu. Anaokulunda bir kaza sonunda sınıf arkadaşlarından birine kurşun kalem sapladı. En nihayet beşinci sınıfta bir çocuğu hastanelik edince okuldan atıldı. Söylentiye göre henüz yeni yetmeyken de eroınman bir adamı öldürmüştü. Dawson bunlara karşılık vermemenin en iyisi olacağını düşündü. Kuzenleri sıkıluncaya, yoruluncaya ya da her iki nedenle de dövmekten vazgeçinceye kadar yumruklardan kendini korumayı öğrendi.

Ailenin yaptığı işlerin arkasından gitmemeyi nasıl olduysa başardı. Büyürken, ileride olmayacağı kadar kararlı ve azimliydi. Zamanla, ne kadar çok bağırırsa babasının onu o kadar çok dövdüğünü fark etti. Ağzına kilit vurdu. Babası ne kadar şidder dolu bir insan olursa olsun, aslında sadece kendisinden küçükleri ezen, korkak bir kabadayıydı. Dawson içgüdüleriyle böylelerinin sadece üstün gelebilecekleri insanları dövmeğe yeltendiğini anladı. Bir gün ondan daha güçlü olacağı, babasından korkmayacağı zamanların geleceğini biliyordu. Yumruklar yağmur gibi yağarken annesinin, ailesiyle bütün bağları keserek gösterdiği cesareti düşünmeye çalıştı.

Süreci başarıyla gerçekleştirmek için elinden geleni yaptı. Bir ağaca paçavra dolu bir çuval bağladı, her gün saatlerce bu çuvala yumruk attı. Gün boyu vücut geliştirici hareketler çalıştı. On üç yaşında dört buçuk, on dört olduğunda on kilo daha eklediği ağırlıkla kas yaptı. Boyu da uzuyordu. On beş yaşında neredeyse babasının boyuna ulaşmıştı. On altı yaşına girdikten bir ay sonra bir gece, babası bütün gece iktikten sonra yanına bir kemerle geldi. Dawson atik bir hareketle sıç-

rayıp kemeri babasının elinden çekip aldı. Bir kere daha kendisine dokunduğu takdirde onu öldüreceğini söyledi.

O gece gidecek bir yeri olmadığı için Tuck'ın tamirhanesinde bir köşeye kıvrılıp yattı. Tuck ertesi sabah onu bulduğunda Dawson ondan iş istedi. Tuck'ın ona yardım etmesi için hiçbir sebep yoktu. Dawson sadece bir yabancı değil aynı zamanda bir Cole'du da. Tuck ellerini arka cebindeki bandanasına silip sigarasına uzanmadan önce onu anlamaya çalıştı. O yıllarda altmış bir yaşındaydı. İki sene önce karısı ölmüştü. Konuşmaya başladığında Dawson nefesindeki alkol kokusunu hissetti. Sesi, çocukluğundan beri içtiği filtresiz Camel yüzünden kart ve kısıktı. Aksanı, Dawson'ınki gibi saf taşralıydı.

"Sanırım şunları söylebilirsin. Ama yerine takmayı becerebilir misin bilmem."

"Beceririm efendim."

"Bugün okula gidecek misin?"

"Evet efendim."

"O zaman okuldan dönünce neler yapabileceğine bakarız."

Dawson kendini kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bütün akşam yağmur yağdığından geç saatlerde fırtınadan korunmak için yine tamirhaneye geldiğinde Tuck onu bekliyordu.

Bir şey söylemedi. Camel'dan derin bir nefes çekti, gözünü kısarak tek kelime etmeden Dawson'a baktı. Sonra evine gitti. Dawson o günden sonra bir daha hiç kendi evine gitmedi. Tuck ondan kira istemedi, ama yemeğini kendisi aldı. Aylar akıp giderken hayatında ilk kez geleceği düşündü. Elinden geldiği kadar tasarruf yapıyordu. Bir araba mezarlığından aldığı, arka penceresi tepeden kuyruğa kadar genişleyen arabasına para verdi sadece. Bir de lokantadan her gün bir galon

tatlı çay alıyordu. Her gece işten sonra bir yandan çay içerken, bir yandan da arabayı tamir etti. Üniversiteye gittiğini hayal ediyordu çalışırken. Şimdiye kadar hiçbir Cole'un yapamadığı şeyi yapmayı. Yoksa orduya mı katılmalıydı? Ya da bir yer kiralayıp kendi tamirhanesini açabilirdi. Henüz bir karara varamadan babası tamirhanenin kapısına dayandı. Abee ve Deli Ted'i de yanında getirmişti. İkisinin de elinde beyzbol sopası vardı ve Ted'in cebindeki bıçağın ucunu da görebiliyordu Dawson.

"Bana kazandığın parayı vereceksin," dedi babası lafı uzatmadan.

"Hayır."

"Böyle diyeceğini biliyordum. O yüzden Ted'le Abee'yi yanımda getirdim. Seni döverler ve ben de o parayı nasıl olsa alırım. O yüzden efendice ver şu parayı."

Dawson cevap vermedi. Babası bir kürdanla dişlerini karıştırmaya başladı.

"Bak, bu küçücük hayatını anında bitirebilirim. Kasabada bir hırsızlık veya bir yangın. Kim bilecek? Daha sonra ortalığa biraz ipucu serpiştiririz. Şerife isimsiz bir telefon ve gelsin yasalar. Burada her gece yalnızsın, bir şahidin yok. Böylece hayatın boyunca demir parmaklıklar arkasında çürümeye mahkûm olursun. Beni de hiç ilgilendirmez. Hadi sökül bakalım paraları şimdi."

Dawson, babasının blöf yapmadığını biliyordu. İfade-siz bir yüzle cüzdanından çıkarttığı parayı uzattı. Babası parayı saydıktan sonra, ağzındaki kürdanı tükürüp sırttı.

"Gelecek hafta yine geleceğim."

Parayı vermeye devam etti Dawson. Arabasının tamiri ve tatlı çay almak için biraz para ayırmayı başarıyor fakat çoğu

babasına gidiyordu. Tuck olanlardan şüphelense de ağzını açıp tek kelime etmedi. Cole'lardan korktuğundan değil, burununu sokmamak için. Ama kendine fazla gelen yemekler yapmaya başladı. Elinde bir tabakla, "Biraz kaldı, eğer istersen," diyerek tamirhaneye geliyordu her gece. Başka da hiçbir konuşma geçmiyordu aralarında. İlişkileri böyleydi ve Dawson buna saygı duyuyordu. Tuck'a saygı besliyordu. Kendine özgü tarzıyla hayatındaki en önemli kişi olup çıkmıştı. Dawson bir gün bunun değişeceğini rüyasında görse inanmazdı.

Ama Amanda Collier girdi hayatına.

Amanda'yı senelerdir tanınmasına rağmen -Pamlico County'de bir tek lise vardı- lise birin bahar aylarına gelene dek aralarında birkaç kelime bile konuşmamışlardı. Her zaman kızın güzel olduğunu düşünmüştü, fakat bu konuda yalnız değildi elbette. Amanda ünlüydü. Kafeteryada arkadaşlarının çevrelediği bir masada otururken, erkeklerin bütün dikkatleriyle süzdüğü kızlardandı. Sadece sınıf başkanı değil aynı zamanda ponpon kızların lideriydi. Zenginliğini bir kenara bıraksak bile televizyonlardaki yıldızlar kadar ulaşılmazdı Dawson'a göre. Kimya dersinde laboratuvar deneyi için eşleşinceye kadar ona tek kelime bile etmedi.

Laboratuvarda deney tüpleriyle uğraşırken ve o yarıyıl sonunda sınavlar için birlikte hazırlanırken Amanda'nın, hiç de zihninde canlandırdığı gibi olmadığını fark etti. Bir kere o bir Collier, Dawson ise bir Cole'dü. Fakat sanki kız için bunun hiçbir önemi yoktu. Buna çok şaşırdı. Küstah bir gülüşü vardı. Gülümsediği zaman, sanki kimsenin bilmediği bir şeyi o biliyormuş gibi afacanlaşıyordu. Saçları bal sarısı, gözleri sıcak yaz günlerinin gökyüzü mavisiydi. Bazen defterlerine bir denklem yazarken kolu koluna değişiyor ve yarattığı duygu

saatlerce geçmiyordu. Dawson öğleden sonraları tamirhanede çalışırken onu düşünmeden duramadığını fark etti. En sonunda baharda cesaretini topladı ve ona bir dondurma ısmarmak istediğini söyledi ve öğretim yılının sonları yaklaşırken daha çok zamanı birlikte geçirmeye başlamışlardı.

Bunlar 1984 yılında oldu. Dawson on yedi yaşındaydı. Yaz bittiğinde artık ona âşık olduğundan emindi. Sonbahar yaprakları sarı, kırmızı fiyonklar hâlinde toprağa düşerken, kulağa ne kadar kaçıkça gelirse gelsin bütün hayatını onunla birlikte geçirmek istediğini anladı. Ertesi yıl da birlikteydiler. Daha da yakınlaştılar. Mümkün olan her anı birlikte geçirdiler. Amanda'nın yanındayken kendisi olmak kolay geliyordu Dawson'a; Amanda ile hayatında ilk kez mutluydu. Hatta şimdi bile bazen tek düşünebildiği şey beraber geçirdikleri o son yıl oluyordu.

Veya daha doğru bir deyişle, tek düşünebildiği şey Amanda'ydı.

Dawson uçakta, uçuşun rehaverine bıraktı kendini. Koltuğu pencere yanıydı. Kırmızı saçlı, boyu, kolları, bacakları uzun, otuzlu yaşlarda bir kadın oturuyordu yandaki koltukta. Onun tipi değildi, ama güzeldi işte. Kemerinin öteki ucunu arıyormuş gibi yaparak, özür dilercesine gülümseyip ona doğru eğildi.

Dawson başını salladı, fakat kadının bir konuşma başlatacağını hissedip pencereden dışarı bakmaya başladı. Uçağa yaklaşan bavul arabalarını seyrederken, her zaman olduğu gibi Amanda'nın çok uzaklarda kalan anılarına doğru sürüklendi. O ilk yaz Neuse Nehri'nde beraber yüzmeleri canlandı gözünün önünde. Birbirlerine süttündüklerinde bedenleri

nasıl elektriklenmiş veya Tuck'ın tamirhanesinde çalışırken, Amanda yukarı çektiği bacaklarını kollarıyla sararak bankta öylesine oturup onu seyrederken, Dawson sevgilisinin son-
suza dek aynı pozisyonda oturmasından başka hayatta hiçbir
şey istemediğini nasıl düşünmüştü. En nihayet arabasının ça-
lışır hâle geldiği ağustos ayında birlikte deniz kenarına gittiler.
Havlularını yan yana serdiler. Sevdikleri kitaplardan, hoşlan-
dıkları filmlerden, gelecekle ilgili gizli hayallerinden bahset-
tiler.

Tartıştılar da ve Dawson onun ateşli doğasındaki kıvılcımı yakaladı. Anlaşmazlıkları sürekli olmuyordu ama az da de-
ğildi. Neyse ki çok çabuk parlasalar da barışçı sona çok hızlı
ulaşıyorlardı.

Bazen küçük şeylerden çıkıyordu tartışmalar -Amanda fik-
rini söylemeden duramazdı- ve bir süre herhangi bir sonuca
ulaşmadan öfkeyle atışıyorlardı. Dawson gerçek anlamda kızgın
olduğu o anlarda bile kızın dürüstlüğüne olan hayranlığını
gizleyemezdi. Bu dürüstlüğün köklerinde, *hayatta senden baş-
ka kimse umurumda değil* gerçeği yatıyordu.

Tuck dışında kimse Amanda'nın onda ne bulduğunu an-
layamıyordu. Gerçi başta ilişkilerini gizlemeye çalışmışlardı
ama Oriental küçük bir kasabaydı. İnsanlar kaçınılmaz olarak
fısıldaşmaya başladı tabii. Amanda'nın arkadaşları bir bir onu
terk etti. Çok kısa bir süre sonra da kızın ailesi fark etti ilişki-
yi. Onlar Collier'di, oğlan ise Cole. Dehşete düşmek için bu
bile yeterli bir sebepti. Önce Amanda'nın sadece isyankâr yaş
dönemine girdiğini düşünüp görmezden gelmeye çalıştılar.
Bu işe yaramayınca Amanda'nın üstüne geldiler. Ehliyetini
elinden aldılar, telefon kullanmasını yasakladılar. Sonbaharda
haftalarca evden çıkamadı. Hafta sonları çıkması da yasaklan-

mıştı. Dawson'ın evlerine girmesine bir kez bile izin vermediler. Amanda'nın babası Dawson'la sadece bir kez konuştu. Onda da, "Beyaz paçavra," diyerek hakaret etti. Annesi bu işi bitirmesi için Amanda'ya yalvardı. Aralıkta babası onunla konuşmayı hepten kesti.

Etraflarını saran düşmanca tavırlar Dawson'la Amanda'nın daha çok yakınlaşmasını sağladı. Dawson sokakta herkesin içinde onun elini tutmaya, Amanda ona daha sıkı sarılmaya başladı. Fakat Dawson saf değildi. Bunların ödünç alınmış zamanlar olduğunu biliyordu. Her şey ve herkes onlara karşıydı. Babası, Amanda'yı öğrendiğinde, parasını almak için geldiği zaman ona neler olduğunu sordu. Gerçi sesinde tehditkâr bir ifade yoktu ama Amanda'nın ismini onun ağzından duymak bile Dawson'ın midesini bulandırdı.

Ocakta kız on sekiz yaşına bastı. Ama ailesi, ilişkileri konusunda ne kadar öfkeli olursa olsun, onu evden atma yoluna gitmedi. Bu tarihten sonra Amanda artık hiçbir şeye aldırılmaz oldu ya da en azından Dawson'a öyle diyordu. Bazen ailesiyle girdiği tatsız kavgalardan sonra penceresinden kaçır, gecenin bir yarısı tamirhaneye gelirdi. Genellikle onu beklerdi Dawson, fakat kimi zaman da tamirhanenin ofisine serdiği bir hasırın üstünde uyuyakalır, onun tatlı dokunuşuyla uyanırdı. Birlikte dereye yürüyüp asırlık meşe ağacının altındaki alçak banklardan birine otururlardı. Dawson, kolunu sevgilisinin omzuna atardı böyle zamanlarda. Ay ışığında, tekir balıkları suda oynasırken, Amanda ailesiyle kavgasını anlatır, bazen sesi kırılsa da duygularını daima kontrol etmeyi başarırdı. İşte onu bu yüzden seviyordu Dawson. Fakat ailesinin hakkında neler düşündüğünü de çok iyi biliyordu. Bir akşam yine bir kavgadan sonra, gözyaşları kızın yanaklarını ıslatır-

ken Dawson usulca birbirlerini bir daha görmemelerinin, onun için daha iyi olacağını söyledi.

“İstediğin bu mu?” diye fısıldadı Amanda.

Onu kendine doğru çekti, kollarıyla sıkı sıkı sardı. “Tek istediğim mutlu olman.”

Amanda başım omzuna dayadı. Dawson, Cole olmaktan o ana kadar hiç bu kadar nefret etmemişti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde ilk kez seviştiler. Ve Dawson her ikisi adına söylendiğinden emin olduğu o sözlerle, o gecenin anısını onlarca yıl içinde saklamaya devam etti.

Charlotte’a indiğinde Dawson çantasını ve takım elbise torbasını omzuna atıp terminal çıkışına doğru yürümeye başladı. Amanda’yla geçen son yazın anılarından kurtulamadığı için etrafında olup bitenden habersizdi. Bahar aylarında küçük kızlığından beri hayali olan Duke Üniversitesi’ne kabul edildiğine dair mektup almıştı. Ailesinin ve arkadaşlarının yarattığı engellere, ayrılma fikri de eklenince, daha çok zamanı birlikte geçirme arzusuyla yanıp tutuşuyorlardı artık. Plajda saatlerce kalıyor, radyoyu açıp uzun uzun araba sürüyor ya da Tuck’ın tamirhanesinde sadece sarmaş dolaş oturuyorlardı. Amanda gidince çok az şeyin değişeceğine yemin ettiler. Ya Dawson, Durham’a gelecekti ya da Amanda, Oriental’a. Kızın bir çıkar yol bulacakları konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Fakat ailesinin başka planları vardı. Ağustosta bir cumartesi sabahı Durham’a gitmesi gereken günlerden yaklaşık bir hafta önce, evden kaçmak üzereyken onu bir köşede sıkıştırdılar. Bütün konuşmayı annesi yaptı. Babasının duruşundan, onayı belliydi zaten.

“Bu iş yeterince uzadı,” diye başladı annesi. Sesi şaşkıncı biçimde sakindi. Eğer Dawson’la görüşmeye devam edecek olursa, eylülde evden ayrılması gerekeceğini, bütün masraflarını kendisinin ödemek zorunda olduğunu ve üniversite ücretlerini de ödemeyeceklerini söyledi. “Sen hayatını çöpe atarken biz seni okutmak için neden üniversiteye para dökelim?”

Amanda itiraz edecek oldu ama annesi fırsat vermedi.

“O çocuk seni aşağı çekiyor Amanda. Şu anda bunu anlayamayacak kadar gençsin. Bir yetişkin olarak özgürlüğünü kazanmak istiyorsan, sorumluluklarının da bilincinde olman gerekir. Dawson’la kalarak hayatını mahvedebilirsin. Seni durdurmaya cağız. Ama bu duruma yardımcı da olmayacağız.”

Amanda koşa koşa evden çıktı. Tek düşüncesi Dawson’ı bulmaktı. Tamirhaneye geldiğinde hıçkırıklara boğulduğu için konuşamıyordu. Dawson onu kollarının arasına aldı, bir yandan sakinleştirmeye çalışırken, bir yandan da olanları hıçkırıklar arasında parça parça anlatmasını sabırla bekledi.

“Beraber yaşayalım,” dediğinde yanakları hâlâ ıslaktı.

“Nerede?” diye sordu Dawson. “Burada, tamirhanede mi?”

“Bilmiyorum, buluruz bir çaresini.”

Dawson sakin kalmaya çalıştı. Yere bakıyordu. “Üniversiteye gitmek zorundasın,” dedi en sonunda.

“Üniversite filan umurumda değil, ben seni düşünüyorum,” diye itiraz etti kız.

Dawson’ın kolları iki yana düştü.

“Ben de seni düşünüyorum. Bu yüzden gitmemeni kabul edememem. Senden bunu isteyemem.”

Kız şaşkıncıydı. “Benden bir şey istemiyorsun. Her şey ailem yüzünden. Bana hâlâ küçük bir kızmışım gibi davranıyorlar.”

“Benim yüzümden ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

Yerdeki pisliklere doğru bir tekme attı Dawson. “Eğer birini seviyorsan, gerektiğinde gitmesine de izin vereceksin. Yanılıyor muyum?”

O gün ilk kez gözleri parladı kızın. “Ve bir gün, giden geri gelir; öyle mi? Bu mu düşündüğün? Bunu mu demek istiyorsun? Bir çeşit klişeden mi bahsediyorsun?” Kolundan çekti, tırnakları Dawson’ın etine batıyordu. “Biz klişe değiliz. Bu işin bir yolunu bulacağız. Ben bir işe girerim, garsonluk filan her neyse, sonra da bir yer kiralarız.”

Dawson sesinin düşmemesini umut ederek sakın kalmaya çalıştı. “Nasıl? Baban bu durumda yaptıklarından vaz mı geçecek?”

“Başka yere taşınırsınız?”

“Nereye, neyle taşınırsınız? Benim hiçbir şeyim yok. Anlamıyor musun?” Sözcükler bir süre havada asılı kaldı. Kızın cevap vermediğini görünce devam etti. “Ben gerçekçi olmaya çalışıyorum. Tartıştığımız senin hayatın... ben daha fazla hayatının bir parçası olamayacağım.”

“Ne diyorsun sen?”

“Ailenin haklı olduğunu söylüyorum.”

“Ciddi olamazsın.”

Dawson, kızın sesindeki korkuyu fark etti. Ona deliler gibi sarılmak istemesine rağmen kasten bir adım geri çekildi. “Evine git.”

Amanda ona doğru yürüdü. “Dawson.”

“Hayır,” diye bağırarak hızla bir adım daha uzaklaştı ondan. “Beni dinlemiyorsun. Bitti, tamam mı? Denedik, olmadı. Hayat devam ediyor.”

Kızın yüzü mumyalanmış gibi oldu. Hiçbir hayat belirtisi kalmamıştı. “Yani... Her şey bitti mi?”

Dawson cevap vermek yerine kendini zorlayarak döndü ve tamirhaneden çıktı. Ona biraz daha bakarsa, fikrini değiştireceğinden korkuyordu. Ve bunu ona yapamazdı. Gözyaşlarını görmemesi için arabasının açık duran motor kapağının altına sığındı.

Kız en nihayet gittiğinde Dawson, arabasının hemen yanında betona yığıldı ve Tuck gelip de yanına bir iskemle atana kadar saatlerce orada kaldı. Uzun süre konuşmadı yaşlı adam.

En sonunda, "Bitirdin mi?" dedi.

"Mecburdum." Zorla konuşabilmişti Dawson.

Adam başını salladı. "Evet, duydum."

Güneş tamirhanenin dışındaki her şeye ölü toprağı serpmiş gibi donuk, sıg ve sabit ısını yayıyordu tepelerinde.

"Doğru bir şey mi yaptım sence?"

Tuck cebine uzanıp bir sigara çıkardı. Cevap vermeden önce biraz zaman kazanmaya çalışarak Camel'ı evirdi, çevirdi.

"Bilmiyorum. Aranızda çok fazla sihir vardı. Fazla sihir unutmayı da kolaylaştırır." Omzunu patpatlayarak yerinden kalktı ve gitti. Tuck'ın, Amanda hakkında Dawson'a tek söylediği sözler oldu bunlar. O uzaklaşırken Dawson güneşe karşı gözlerini kıstı ve yeniden ağlamaya başladı. Amanda onun en iyi yanı olarak kalacaktı. Bunu biliyordu.

Bilmediği tek şey, onu bir daha göremeyecek olmasıydı. Ertesi hafta Amanda, Duke Üniversitesi yurduna taşındı. Bir ay sonra da Dawson tutuklandı.

Sonraki dört seneyi hapisanede geçirdi.

2

Amanda arabasından çıkıp Tuck'ın evim dediği Oriental'ın mahallelerindeki derme çatma kulübeye baktı. Üç saattir direksiyon başındaydı. Bacaklarını esnetmek iyi geldi. Fakat boynundaki ve omuzlarındaki basınç kendini hissettirmeye devam ediyor, o sabah Frank'le yaptığı tartışmayı hatırlatıyordu. Cenazeye katılma ısrarını bir türlü anlayamamıştı kocası. Ama geriye dönüp bakılırsa, belki de haklı olduğu bir yan vardı. Yirmi senelik evlilik hayatları boyunca Tuck Hostetler'den hiç bahsetmemişti ki. Ona böyle bir şey yapılırsa mutlaka kendisi de şaşırır ve itiraz ederdi.

Aslında tartışma gerçekte ne Tuck ve onun sırları, hatta ne de ailesinden ayrı geçireceği hafta sonuyla ilgiliydi. İkisi de içlerinden, bunun son on senedir süregelen aynı tartışmanın basit bir uzantısı olduğunu biliyordu. Kavga veya şiddet olmazdı bu tartışmalarda, -Frank o tip bir insan değildi neyse ki- ve her zaman işe gitmek için ayrılırken Frank, minik bir özür mırıltısıyla bitirirdi bu tartışmaları. O da her zamanki

gibi bütün sabahı ve öğleden sonrayı her şeyi unutmak için elinden geleni yapmakla geçirirdi. Neticede yapabileceği bir şey yoktu ve zaman içinde ilişkilerini tanımlayabilecek iki duyguya, öfke ve endişeye karşı kendini uyuşturmayı öğrenmişti.

Oriental yolculuğu boyunca büyük çocukları Jared ve Lynn telefon etmişti, bu sohbetler zihnini dağıtmak için ona iyi gelmişti. Çocuklar yaz tatilindeydi ve son birkaç haftadır ev yeni yetme çocukların tipik gürültüleriyle dolup taşıyordu. Tuck'ın cenazesi için bundan iyi zamanlama olamazdı. Jared ve Lynn arkadaşlarıyla geçirecekleri bir hafta sonu planı yapmışlardı bile. Jared, Melody adlı kızla, Lynn de liseden arkadaşıyla Norman Gölü'nde ortak bir arkadaşlarının ailesinin yeni aldığı eve gidip tekne gezisine çıkacaktı. Annette-Frank'in dediği gibi dünyanın en güzel kazası- iki haftalığına kampa gitmişti. Cep telefonu kullanmak yasak olmasa o da arardı mutlaka. Yoksa küçük gevezesi, onu günde üç öğün aramayı asla ihmal etmezdi.

Çocukları düşününce Amanda'nın yüzüne bir gülümseme yerleşti. Duke Üniversitesi Pediatrik Kanser Merkezi'ndeki gönüllü işinin dışında hayatı büyük ölçüde çocukları etrafında dönüyordu. Jared doğduğundan beri o, evde oturan bir anneydi. Bu rolü kucaklamış ve sevmişti, fakat bir yandan da sınırlandığını düşünmüyor değildi. Bir eş ve anneden daha fazlası olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu aslında. Üniversiteye gitmiş, öğretmen olmuş, hatta yakınlardaki üniversitelerde öğretim görevlisi olmak için doktora bile düşünmüştü. Mezuniyetten sonra üçüncü sınıflara ders vermeye başladı. Ve sonra hayat birdenbire değişiverdi. Şimdi kırk iki yaşına geldiğinde bazen insanlara, ileride ne yapacağına karar

vermek için bir an önce büyümek istediği şakasını yaparken buluyordu kendini.

Bazıları buna orta yaş bunalımı diyebilirdi. Oysa Amanda bundan pek emin değildi. Bu, spor araba istemek, estetik yaptırmak, Karayipler'e kaçamak falan gibi bir şey değildi. Sıkılmakla da ilgisi yoktu. Çocukların ve hastanenin onu yeterince meşgul ettiğini Tanrı biliyordu. Bir zamanlar onun için çok şey ifade eden birini kaybetmekle ilgili bir duyguydu daha çok. Bir daha bulma şansı olmadığını bilmekle ilgiliydi.

Uzun süre kendini şanslı hissetti. Bu düşüncesinde Frank'in rolü büyüktü. Üniversite ikinci sınıfta bir okul partisinde tanışmışlardı onunla. Partideki gürültü patırtıya rağmen sakin, sessiz bir köşe bulmayı başarmış ve sabahın ilk saatlerine kadar konuşmuşlardı. Frank ondan iki yaş büyüktü. Ciddi ve zeki-ydi. Hatta ilk akşamın sonunda Amanda, onun, elini hangi işe atarsa başarılı olacağına inanmıştı. Bir şeylerin başlaması için bu kadarı yeterliydi. Ertesi ağustosta Frank, Chapel Hill'deki Dişçilik Fakültesi'ne gitti ama iki sene boyunca çıkmaya devam ettiler. Nişan kaçınılmaz sonuçtu ve Temmuz 1989'da Amanda mezun olduktan birkaç hafta sonra evlendiler.

Amanda, Bahamalar'daki balayının ardından bölgedeki ilkokulda öğretmenliğe başladı. Ama ertesi yaz Jared doğduğunda işi geçici olarak bırakmak zorunda kaldı. On sekiz ay sonra da Lynn geldi. Bu kez işi daimi olarak bıraktı. Bu arada Frank pratisyen doktorluğunu kendi muayenehanesinde yapabilmek için yeterli borç parayı buldu. Bu yetmezmiş gibi bir de Durham'da başlarını sokacak minik bir ev aldılar. Zor yıllardı. Frank kendi başına başarılı olmak istiyor ve her iki aileden gelen yardım tekliflerini reddediyordu. Faturalar ödendikten sonra, hafta sonu seyretmek için bir film kirala-

yabilirlerse kendilerini şanslı sayarlardı. Dışarıda yemek çok seyrekkti. Arabaları bozulduğunda tamir ettirecek paraları olana kadar Amanda bir ay evde kapalı kalmıştı. Yakıt faturalarını düşürmek için çift battaniye ile yatarlardı. Çok stresli, çok yorucu yıllar olmasına rağmen Amanda, bazen geriye dönüp hayatını şöyle bir gözden geçirdiğinde o günlerin, evliliğinin en mutlu yılları olduğunu düşünürdü.

Frank'in hekimliği istikrarlı bir başarıya ulaştı. Pek çok açıdan hayatları düzene girdi. Amanda eve ve iki çocuğa bakarken Frank çalıştı. Üçüncü çocuk Bea, küçük evlerini satın şehrin çok daha oturaklı bir semtinde yaptırdıkları geniş evlerine taşındıktan sonra geldi. Bundan sonra işler daha da hızlandı. Frank başarılı bir diş hekimiydi artık. Amanda, Jared'ı okula götürüp getirirken Lynn'le parka uğruyor, ablası arkadaşlarıyla oynarken Bea de arabadaki bebek koltuğundan onları seyreliyordu. İşte o yıllarda Amanda yüksek lisans planlarını gözden geçirmeye başladı. Bea anaokuluna başlayınca, dersleri takip edebileceğini düşünüyordu. Fakat Bea ölünce bu isteği yok oldu. Lisansüstü sınavı kitaplarını ve başvuru formlarını sessizce bir çekmeceye atıp üstüne kilit vurdu.

Annette'e sürpriz hamileliği, okula dönmeme kararını pekiştirmiş oldu. Her şey bir yana, bu hamilelik aile hayatlarını yeniden inşa etmeye odaklanma isteği doğurdu içinde. Üzüntüsünü bir yana bırakıp içten gelen samimi bir hırsla çocuklarına ve günlük işlerine yöneldi. Yıllar ilerledikçe Jared ve Lynn'de kardeşlerinin anıları soldu, yavaş yavaş da olsa normal duygularına döndüler. Amanda bu duruma şükran duydu. Aydınlik ruhlu bir çocuk olan Annette eve yeni bir neşe getirdi ve Amanda, yaşanan trajediden etkilenmemiş, mutlu, sevgi dolu bir aile olduklarına inanıyormuş gibi yaptı sık sık.

Fakat aynı rolü evliliği için de oynarken çok zorlandı.

Ne geçmişte ne de çok daha önceleri, *evlilik sonsuz romantizm demektir* gibi bir yanılsamaya kapıldığı hiç olmamıştı.

İki kişi, dört duvar arasına konuluyordu neticede. İnişleri, çıkışları vardı hayatın, bir çift birbirini ne kadar severse sevsin karışıklıklar, kaçınılmaz tartışmalar, bu hayatın tuzu, biberi oluyordu. Zaman da diğer mücadeleleri getiriyordu beraberrinde. Rahatlık ve alışkanlık harikaydı ama heyecanı, tutkuyu öldürüyordu. Öngörmeler ve yerleşmiş huylar, sürpriz yapmayı imkânsız hâle getiriyordu. Anlatacak yeni bir şey kalmıyor, çiftler genellikle bir cümlelin nasıl biteceğini kestirebiliyor, bir bakış ne demek istediğini anlatmaya yetiyordu. Frank ve Amanda için de böyleydi. Bakışları birbirlerine çok şey ifade ederdi. Ama Bea'nin ölümü onları değiştirdi. Amanda için hastanedeki gönüllü iş, hırslı bir teslimiyete dönüştü. Öte yandan Frank ara sıra içen bir insandan, gerçek bir alkoliğe geçiş yapmış oldu.

İkisinin arasındaki farkı çok iyi biliyordu Amanda. Kendisi de içki konusunda asla masum olmamıştı. Üniversitedeyken pek çok içkili partiye katılmıştı ve şimdi de yemeklerde bir kadeh şarap içmeyi çok sever, hatta çoğu zaman ikinciyle devam ederdi. Ama Frank öyle değildi. O uyuşmak, ağrıyı kesmek, morfinlenmek için içiyor gibiydi ve artık kendini kontrol edemiyordu.

Geçmişe baktığında bunun geleceğini kestirmeliydim dediği zamanlar oldu Amanda'nın. Frank üniversitedeyken arkadaşlarıyla toplanır, hem içki içer, hem basket maçı izlerdi. Dişçilik Fakültesi'nde dersleri bittiğinde, her gün mutlaka üç, dört bardak bira içerdi. Bea'nin hastalandığı sırada iki, üç olan bira sayısı yavaş yavaş altıya çıktı. Ölümünden

sonra ise on iki oldu. Bea'nın ikinci ölüm yıl dönümünde Annette yoldayken, ertesi sabah çalışması gerektiği hâlde gece yarısına kadar içmişti. Son zamanlarda bu durum haftada beş güne çıkmış, önceki gece de aynı şey tekrarlanmıştı. Amanda sabaha karşı yatak odasına geldiğinde onu hiç bu kadar sarhoş görmemişti. Frank başını yastığa koyar koymaz öyle yüksek perdeden horlamaya başladı ki, Amanda uymak için misafir yatak odasına gitmek zorunda kaldı. Bu sabahki tartışmanın gerçek nedeni de Tuck değil, kocasının içki sorunuymdu.

Amanda yıllardır şahit oluyordu bu rezilliklere. Frank basit bir akşam yemeği ya da mangal partisinden sonra, yatak odasında, yerde sızır kalırdı. Fakat, çok başarılı bir diş hekimi olduğundan, faturaları zamanında ödendiğinden, çok çalıştığından, bu durumu kendisi bir problem olarak görmüyordu. Şiddet yaratmadığı için de hiçbir sorun yoktu onun için. Sadece bira içiyordu. Bunu mesele yapacak ne vardı?

Ama meseleydi işte. Çünkü yavaş yavaş Amanda'nın evlenmeyi asla düşünemeyeceği bir adam hâline geliyordu. Amanda sırf bu yüzden kaç kere ağlamıştı kim bilir. Kaç kez onunla konuşmuş, çocuklarını düşünmesi gerektiğini söylemişti. Çözüm bulmak veya bencilliğiyle başa çıkabilmek amacıyla bir danışman yardımı alması için yalvarmıştı. Günlerce ona soğuk davranmış, haftalarca onu konuk odasında uymaya zorlamış ve Tanrı'ya dua etmişti. Frank yılda bir kez fiilan yalvarmalarına kulak veriyor, sadece akşam yemeklerinde bira alıyordu. Sadece bir tane. O zaman sorun kendiliğinden çözülmüş oluyordu fakat Frank sonra yine şeytana kapıyı açıp kontrolden çıkıyordu. Ve Amanda yine aynı soruları sormaya başlıyordu kendine. İşme krizi geldiğinde niye bu evden çıkıp

gitmiyor? Niye bu işin evliliklerini yıkmakta olduğunu kabul etmiyor?

Bilmiyordu bu soruların cevaplarını. Bildiği tek şey, tükenmekte olduğuydu. Çoğu zaman çocuklardan sadece kendisi sorumluymuş gibi hissediyordu. Jared ve Lynn araba sürece kadar büyümüşü ama Frank sarhoşken onlar bir kaza geçirirse ne olacaktı? Amanda, Annette'i arka koltuğa atıp hastaneye ulaşabilecek miydi? Ya birisi hastalansa? Olmuştu böyle bir şey. Çocuklara değil, Amanda'ya. Birkaç yıl önce bozuk bir deniz mahsulü yedikten sonra saatlerini banyoda kusarak geçirmişti. O sırada Jared sürücü adayıydı ve gece araba sürme izni yoktu. Frank ise bilmem kaçınıcı içki âlemindeydi. Bedeni neredeyse susuz kalma sınırındayken Jared annesini hastaneye götürmeye karar verdi. Frank de arka koltuğa yığıldı. Amanda kendi çılgın hâlini bir kenara bırakıp Jared'ın aynadan hüsrân ve öfke dolu ifadelerle babasını dikizlemesini gözledi. Bazen oğlunun o gece masumiyetini yitirdiğini düşünürdü. Bir çocuk, babasının iğrenç zafiyetiyle yüzleşmişti.

Sabit bir tükenmişlik ve hastalıklı huzursuzluk hâkimdi hayatında. Çocukların babalarını evin içinde yalpalarken gördüklerinde ne düşündükleri onun için büyük bir endişe kaynağıydı. Jared ve Lynn'in babalarına artık saygı duymayacaklarından endişe ederdi. Veya gelecekte üçü de babalarını taklit etmeye kalkabilir miydi? Uyuşturucuya, alkole veya Tanrı bilir başka kötü alışkanlıklara saplanabilirler miydi?

Amanda hiçbir çare bulamamıştı bugüne kadar. Al-Anon' dâhil Frank'i değiştirmek için yapacağı hiçbir şey kalmamıştı

* Al-Anon: Aile grupları, alkolik yakınları ve arkadaşlarının ortak sorunlarını çözebilmek için deneyimlerini ve umutlarını paylaştıkları dünya çapında zincir olan terapi merkezi. Ç.N

artık. Frank bir problemi olduğunu kendi kendine itiraf edip iyileşmek için çözüme odaklanmadığı sürece alkolik olarak kalacaktı. Peki, Amanda için bu durumun anlamı neydi? Bir *seçim* yapması gerekiyordu. Bununla yaşamaya devam edip etmeyeceği konusunda bir *karar* vermesi lazımdı. Her iki seçeneğin iyi ve kötü sonuçları konusunda bir liste yapması gerekiyordu. Teorik olarak bu kolaydı. Uygulama ise onu kızdırıyordu. Eğer sorun kocasıysa, neden sorumluluğu o üstlenecekti? Ve eğer alkolizm bir hastalıksa kocasının ona, en azından sadakatine ihtiyacı yok muydu? O zaman hastalıkta, sağlıkta onunla kalacağına dair ettiği yemin ne işe yarayacaktı? İnşa ettikleri bunca şeyden sonra bir aileyi bitirmek kolay mıydı? Aslında bütün istediği bir zamanlar inandığı adamın eski hâline dönmesiyken, bir ayrılık durumunda ya kalpsiz bir anne ve eş ya da omurgasız bir beceriksiz olup çıkacaktı.

Gün geçtikçe daha zor geliyordu bunları düşünmek. Boşanmak, aileyi parçalamak istemiyordu. Evlilik uzlaşma demekti. Amanda hâlâ yeminine sadıktı. O, kocasının eski hâlini ve olabileceğine inandığı hâlini seviyordu, ama şimdi burada Tuck Hostetler'in evine bakarken kendini üzgün ve yalnız hissediyor, elinde olmadan hayatının nasıl şekilleneceğini merak ediyordu.

Annesinin onu beklediğinden emindi ama Amanda henüz onunla yüzleşmeye hazır değildi. Birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Güneş yavaş yavaş çekilirken ot bürümüş avludan geçip Tuck'ın bir zamanlar klasik arabaları tamir ettiği tamirhanesine doğru ilerledi. Parkta bir Corvette Stingray duruyordu. 1960 model olduğunu tahmin etti. Kaputa elini uzattığında, Tuck her an tamirhaneye çıkıp geliverecekmiş duygusuna

kapıldı. Kamburu çıkmış silüeti gün batımında ona doğru yaklaşacaktı. Yine o lekeli tulumu giymiş olmalıydı. Ağarmış saçları artık başını örtecek yoğunlukta değildi ve yüz çizgileri, yara izleri gibi derinleşmişti.

Frank'in Tuck'la ilgili sorularına rağmen, Amanda eski bir aile dostu demenin dışında pek konuşmamıştı. Her şey bundan ibaret değildi tabii ama başka ne diyebilirdi ki? Tuck'la garip bir dostlukları olduğunu kendine bile itiraf edemiyordu. Onu lisedeyken tanımış, fakat altı yıl öncesine, otuz altı yaşına gelene kadar bir daha hiç görmemişti. Oriental'a annesini ziyarete gelmişti o sırada. Irvin's restoranında kahve içerken yanı başındaki masada oturan yaşlı adamların onun hakkında dedikodu yaptıklarını duydu.

Birisi, "Şu Tuck Hostetler hâlâ antika arabalarla uğraşıyormuş," dedi. "Ama yakında kafayı yiyecek, haberi yok." Ardından da bir kakhaha patlattı. "Ölmüş karısıyla konuşması bir yana, yemin ediyorum, onun verdiği cevabı da duyuyordur."

Yaşlı adamın arkadaşı homurdandı. "Her zaman çok garip bir adamdı; bu kesin."

Onun tanıdığı Tuck'a uygun sözler değildi bunlar. Hesabı ödedikten sonra arabasına atladı ve onu Tuck'ın evine götürecekti, neredeyse varlığını bile unuttuğu bozuk yola saptı. Yıkılmaya yüz tutmuş verandasında sallanan koltuklara oturarak akşamı ettiler. O günden sonra kasabaya her gelişinde ona uğramayı âdet edindi. İlk zamanlar yılda bir ya da iki kezdi -annesine daha sık gelmeyi kaldıramıyordu- ama son zamanlarda annesi bir nedenle kasabadan ayrıldı mı o Tuck'ı ziyarete gider olmuştu. Bazen ona yemek de pişirirdi. Her ne kadar kendini, yaşlı bir adama göz kulak oluyorum diye al-

datça da, her ikisi de bu ziyaretlerin gerçek nedenini çok iyi biliyordu.

Restorandaki adam bir açıdan haklıydı belki de. Tuck değişmişti. Her zaman sessiz ve esrarengiz değildi tabii. Amanda'nın hatırladığı kadarıyla sert, huysuz bir hâli de vardı. Fakat deli de değildi. Hayalle gerçek arasındaki farkı bilirdi. Karısının yıllar önce öldüğünü de. Oysa Tuck, diye karar verdi en sonunda Amanda, bir şeyin var olmasını dileyerek onu gerçek yapma yeteneğine sahipti. En azından kendisi için. Amanda ölmüş karısıyla ilgili konuşmalarını ona sorduğunda, doğal olarak Clara'nın oralarda bir yerde olduğu cevabını verdi. Böylece sadece konuştuklarını itiraf etmiş olmadı, gördüğünü de söyledi.

“O bir hayalet mi demek istiyorsun yani?”

“Hayır,” dedi adam. “Ben sadece onun yalnız kalmamı istemediğini söylüyorum.”

“şimdi burada mı?”

Tuck omzunun üstünden şöyle bir baktı. “Göremiyorum. Ama evin içinde dolaştığını duyabiliyorum.”

Amanda kulak kabarttı, fakat sallanan koltukların tah-ta zeminde çıkardığı gıcırtıdan başka bir şey duyamadı. “Eskiden de... buralarda mıydı? Hani benim seni tanıdığım zamanlarda?”

Adam derin bir nefes aldı. Konuşmaya başladığında sesi bir garip çıkıyordu. “Hayır. Fakat o zamanlar onu görmek için uğraşmıyordum.”

İnandığı şey; inkâr edilemeyecek kadar dokunaklı, hat-ta romantikti. Birbirlerini o kadar sevmiş olmalıydılar ki, kadının ölümünden sonra bile, birlikte olmanın bir çaresi bulunmuştu. Kim bulabiliyordu ki böylesine romantizmi?

Herkes sonsuz aşkın mümkün olduğuna inanmak isterdi. Oysa Amanda, aşkın, tıpkı hayatın kendisi gibi çirkef olduğunu biliyordu. Hayatında bir kez, on sekiz yaşındayken inanmıştı aşka. İnsanı öngörüsüz ve anlayışsız yapıyordu aşk. Uyandığında büyük bir pişmanlık kalıyordu geriye. Ve çoğu zaman bu pişmanlıklar, hiçbir zaman cevaplanamayan *acaba* sorularını da beraberinde getiriyordu. *Acaba* Bea ölmeseydi ne olurdu? *Acaba* Frank alkolik olmasaydı ne olurdu? *Acaba* Amanda gerçek aşkıyla evlenseydi ne olurdu? Şimdi aynadan ona bakan kadını eskiden görse tanır mıydı o zaman?

Arabaya yaslanıp, hayatındaki kargaşayı Tuck bilse ne yapardı, diye düşündü. Irvin's'de her gün yumurtayla mısır gevreği yiyen, kavrulmuş fıstıkları kolanın içine atan Tuck? İkinci Dünya Savaşı'nda vatan hizmetine çağırılmasının dışında, bir kere olsun ülkeden ayrılmayan Tuck? Televizyon seyretmek yerine radyo ve pikap dinleyen Tuck? Onun aksine Tuck, hayatın kendisine biçtiği rolü kucaklamıştı. Amanda, bunu asla başaramayacak olsa da böylesi bir kabullenmenin bilgelik katında değerlendirilmesi gerektiğini anladı.

Tuck'ın tabii ki Clara'sı vardı. Belki bu olgunluk, yaşadıkları sevgiden kaynaklanıyordu. Bin dokuz yüz on yedide evlenmişler ve kırk iki sene beraber yaşamışlardı. Amanda onların hayatlarını Tuck'ın sohbetlerinden yavaş yavaş öğrendi. Alçak sesle Clara'nın üç düşük yapmasını anlattı. Hele sonuncusu, çok ciddi sorunlar yaratmıştı. Doktor, Clara'ya bir daha çocuk sahibi olamayacağını söyleyince kadın bir sene boyunca gözyaşı dökerek uyumuştı. Amanda, Clara'nın kendine bir sebze bahçesi yaptığını ve bir keresinde en büyük bal kabağını yetiştirdiği için ulusal yarışmada birinci seçildiğini öğrendi. Yatak odasındaki aynanın bir köşesinde asılı duran

solmuş mavi kurdeleyi gördü. Tuck, işini kurduktan sonra Oriental'ın yanında şehir gibi kaldığı Vandemere yakınlarındaki Bay Deresi'nin kıyısındaki minik bir kasabada, küçücük bir kulübe yaptırdıklarını, Clara oraya dünyanın en güzel yeri dediği için her yıl gidip haftalarca kaldıklarını anlattı ona. Clara'nın temizlik yaparken radyodaki müziğin nağmelerini mırıldanışını tarif etti. Ne zaman vakit bulsalar dans etmek için genç kızlığında Amanda'nın da sık sık gittiği Red Lee's Grill'e uğradıklarını itiraf etti.

Mutluluğun ve aşkın, insan hayatının küçük ayrıntılarında yakalandığı yaşamlardı bunlar. Hayatın ta kendisi sonucuna vardı Amanda. Onurlu, vakarla yaşanmış hayatlar. Üzüntülerle olgunlaşan ama üzüntülerle doldurulmayan hayatlar. Tuck'ın bunu herkesten daha iyi anladığını biliyordu Amanda.

Bir keresinde, "Clara ile her şey daima güzeldi," diye özetlemişti Tuck.

Belki öykülerinin kendine özgü mahrem doğasından, belki Amanda'nın kendi yalnızlığından, Tuck zamanla, Amanda'ya bir çeşit sırdaş, iyi bir dert ortağı olmaya başladı. Amanda, Bea'nin ölümüyle yaşadığı acıyı ve sonsuz üzüntüyü anlattı ona. Frank'e olan öfkesini onun verandasında kustu. Çocuklarla ilgili endişelerini ona itiraf etti. Hatta hayatının bir aşamasında yanlış bir yola sapmış olabileceğini bile ona söyledi. Bir çeşit günah çıkardı. Pediatrik Kanser Merkezi'ndeki ızdırıp içindeki sayısız aileyi ve iyimser çocukları onunla paylaştı. Kendisi tam olarak dile getirmese de, kadının, yaptığı işle bir çeşit teselli bulduğunu anlamıştı Tuck. Bunu davranışlarıyla hissettirdi. Yağ lekeli parmaklarıyla onun elini tutar. sessizlikle rahatlatırdı. En sonunda onun en yakın arkadaşı

oldu ve Amanda gerçek onu, hayatındaki herkesten daha çok Tuck Hostetler'in tanıdığını düşünmeye başladı.

Ama artık arkadaşı, sırdaşı gitmişti. Şimdiden özlüyordu onu. Gözlerini Stingray'e çevirdi. Acaba tamir ettiği son araba olduğunu biliyor muydu? Ona doğrudan hiçbir şey söylememişti ama Amanda bir şeylerden şüphelendiğini fark etmişti. Son ziyaretinde evinin yedek anahtarını ona vermiş, göz kırparak "Kaybetme," demişti. "O zaman pencereyi kırmak zorunda kalırsın." Amanda, anahtarı cebine attı, üzerinde de fazla durmadı çünkü adam o akşam başka acayip laflar da söylemişti. O masaya oturup sigara içerken Amanda da dolaplarında bir şeyler aramıştı yemek yapmak için.

Birdenbire pat diye, hiç ilgisi yokken, "Kırmızı şarap mı seversin, beyaz şarap mı?" diye sordu adam.

"Değişir," diye cevap verdi Amanda, hazır yemek konserve-lerini çıkartırken. "Akşam yemeklerinde kırmızı şarap alırım."

"Bir kırmızı şarabım var. Şu dolabın üst tarafında. Tam şurada."

Amanda döndü. "Açmamı ister misin?"

"Hiç düşünmemiştim onu. Tutturdum fıstıklı Pepsi diye." Sigarasının külünü kurumuş kahve fincanına silkti. "Bir de taze et alırım devamlı. Kasap her pazartesi bana gönderir. Buzluğun alt rafında. Izgara da evin arkasında."

Amanda buzdolabına doğru gitti. "Sana taze etten ızgara mı yapmamı istiyorsun?"

"Hayır, ben aslında etleri bir sonraki haftaya saklarım."

Bu konuşmanın nereye gideceğini pek anlayamadı Amanda. "Yani... Sen bana..."

Başını sallayıp hiçbir şey söylemeyince Amanda yaşlılığa ve yorgunluğa verdi. Ona pastırmalı yumurta yaptı. Tuck om-

zunda battaniye ile şöminenin yanındaki sallanan sandalyede uyuklayarak radyo dinlerken, o, etrafı toparladı. Nasıl da küçülmüştü Tuck. Genç kızlığında tanıdığı adam o değildi sanki. Gitmeden önce uyuyakalacağını hesap ederek battaniyeyi düzeltti. Nefesi ağırdı ve hırıltılıydı. Eğilip yanaklarından öptü.

“Seni seviyorum Tuck,” diye fısıldadı.

Adam hafifçe kıpırdadı. Herhâlde rüya görüyordu. Amanda tam gitmek için arkasını döndüğünde, adamın, “Seni özlüyorum Clara,” diye derin bir nefes vererek mırıldandığını duydu.

Ondan işittiği son sözlerdi bunlar. Yalnızlığın acısı vardı bu sözlerde ve Amanda birdenbire Tuck’ın niye Dawson’ı yanına aldığını anladı. Çok yalnızdı da ondan.

Geldiğini haber vermek için Frank’i aradı. Kocasının sesi şimdiden kaymıştı. Amanda telefonu kapattıktan sonra çocukların evde olmamasına şükretti.

Çalışma tezgâhında, tamirhanenin not tahtasını bulunca, duran arabayı ne yapacağını merak etti. Şöyle bir bakınca Stingray’in, Carolina takımında savunma oynayan bir oyuncuya ait olduğunu anladı. Bunu Tuck’ın avukatına söylemek için aklında tutmaya karar verdi. Not tahtasını bir kenarı bırakırken düşünceleri Dawson’a kaydı. O da sırlarının bir parçası değil miydi? Frank’e Tuck’tan bahsetmek, aynı zamanda Dawson’ı anlatmayı gerektirecekti ve Amanda bunu da istemiyordu. Tuck, özellikle başlangıçta Amanda’nın ziyaretlerindeki gerçek nedenin Dawson olduğunu biliyordu. Ama umurunda değildi. Tuck anıların gücünü herkesten daha iyi bilirdi. Bazen yaz pusunda, güneş sık ağaç dalları arasından

süzülüp Tuck'ın avlusunu ıslak bir ılıklıkla yıkarken Amanda, yanı başında hissederdi Dawson'ı. Tuck'ın hey şey olabileceğini fakat asla deli olmadığını düşünürdü. Clara gibi Dawson'ın hayaleti de her yerdeydi.

Dawson'la yaşamış olsaydı, hayatında neler değiştirdi? Şimdi bunu düşünmenin ne kadar anlamsız olduğunu bilmekle beraber, son zamanlarda buraya giderek artan bir düzenlilikle gelmeyi arzu ediyordu. Ve bu kadar sık geldikçe anıların yoğunluğu da o kadar artıyor, geçmişin derinliklerinden fışkıran duygusallık ve unutulmuş olaylar o kadar su yüzüne çıkıyordu ki. Dawson'la beraberken ne kadar güçlü olduğunu hatırlaması daha kolay oluyordu burada. Ve onun kendisini nasıl biricik, nasıl güzel hissettirdiği geliyordu aklına. Dawson'ın dünya üzerinde onu anlayan tek insan olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Ama her şeyden öte onu nasıl bir tutkuyla sevdiğini, onun da bu sevgiye nasıl karşılık verdiğini.

O sessiz tarzıyla Dawson, dünyada her şeyin olabileceğine inandırmıştı Amanda'yı. Benzin ve yağ kokan tamirhaneye girerken burada geçirdiği yüzlerce akşamın ağırlığını omuzlarında hissetti. Dawson'ın motor kaputunu açıp içine eğilerek arabasının bir yerlerini İngiliz anahtarıyla sıkıştırışını saatlerce oturup seyrettiği bankı eliyle okşadı. Tırnakları motor yağından simsiyah olurdu Dawson'ın. Amanda o zaman bile aynı yaştaki diğer çocukların yüzünde gördüğü gençlik saflığını bulamazdı onda. O zaman bile olgundu ifadesi. Bir başka dişliye ulaşmak için uzandığında güçlü kol kaslarının gerilişini seyrederdi. O yaştaki büyük adam duruşu vardı onda. Oriental'daki herkes gibi Amanda da babasının onu sürekli dövdüğünü biliyordu. Gömleksiz çalıştığı sıralar, sırtındaki yara izlerini fark etmişti. Hiç şüphe yok ki bir kemerin to-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kasıyla oluşmuş izlerdi bunlar. Dawson'ın sırtındaki izlerden haberi olduğundan emin değildi. Görüntüyü daha vahim yapan da buydu zaten.

Uzun boylu ve incediydi. Kara gözlerinin önüne düşen siyah saçları vardı. Büyüdükçe daha yakışıklı olacağını o zamandan anlamıştı Amanda. Cole'ların hiçbirine benzemiyordu. Bir gün ona, "Annene mi benziyorsun?" diye sormuştu. O sırada yağmur damlacıkları ön cama çarparken Dawson'ın arabasında oturuyorlardı. Tıpkı Tuck'inki gibi sesi her zaman yumuşak, kişiliği sakindi. "Bilmiyorum," diye cevap verdi camdaki buharı silerken. "Babam bütün resimlerini yaktı."

Birlikte geçirdikleri ilk yazlarının sonuna doğru, güneş battıktan çok sonra, deredeki küçük iskeleye gittiler. Bir meteor yağmuru olacağını duymuştu Dawson. Battaniyeyi iskele tahtalarının üstüne serip gökyüzündeki renk ve ışık sağanağını izlediler sessizce. Annesi ile babasının nerede olduğunu öğrenirlerse müthiş kızacaklarını biliyordu Amanda, fakat kayan yıldızlardan ve onsuz bir hayatı asla düşünmüyormuşçasına sıkıca sarılan bedeninin sıcaklığından başka hiçbir şey umurunda değildi o anda.

Bütün ilk aşklar böyle mi olurdu acaba? Emin değildi. Çünkü bugün bile düşündüğünde her şeyden daha gerçekmiş gibi geliyordu ona. Bazen böyle bir duyguyu bir daha asla yaşayamayacağını düşünmek onu üzmüştü ama hayat tutkuların yoğunluğunu alıp götürüyordu işte bir biçimde.

Yine de tamirhanenin arkasındaki avluya bakarken Dawson böyle bir tutkuyu bir kez daha yaşamış mıdır, diye sormaktan alamadı kendini. Mutlu muydu acaba? Mutlu olmuş muydu? Öyle olduğuna inanmak istiyordu ama eski bir suçlu için hayat hiç de kolay değildi. Hapisten çıktıktan sonra uyustu-

rucu bağımlısı olmuş, hatta ölmüş olabilirdi. Ama tanıdığı insana yakıştıramıyordu bunları. O yüzden Tuck'a onun hakkında hiçbir şey sormamıştı. Söyleyeceklerinden korkuyordu ve adamın sessizliği de şüphelerini güçlendirmişti. Onu eski günlerdeki gibi hatırlamayı kolaylaştırdığı için belirsizliği tercih ediyordu. Ama bazen, o yılları hatırladığında ne düşünüyor, diye merak ediyordu elinde olmadan veya paylaştıkları, şimdi ona anlamsız mı geliyordu acaba? Kısacası onu hiç düşündüğü oluyor muydu Dawson'ın?

Dawson'ın uçağı, güneşin batı ufkunda düzenli alçal-maya başlamasından saatler sonra indi. Kiralık arabasıyla Bridgeton'dan Neuse Nehri'ni geçti ve elli beş numaralı oto-yola döndü. Her iki tarafta da, aralarında yıkılmaya terk edi-len tütün ambarları serpiştirilmiş ve sırtını otoyola dayamış çiftlik evleri vardı. Göz alabildiğine dümdüz uzanan kırlar, akşamüstü güneşiyle şıkır şıkır parlıyordu. Senelerce önce bıraktığı gibiydi her yer. Hatta yüz senedir aynıydı belki de. Oriental'dan bile küçük Gransboro, Alliance, Bayboro ve Stonewall kasabalarının içinden geçti. Pamlico County za-man içinde kaybolmuş gibi geldi ona. Bir kenara atılmış bir kitaptaki unutulmuş bir yapraktan farksızdı sanki.

Ama pek çok anı, acı dolu olsa da burası memleketiydi aynı zamanda. Tuck onunla burada arkadaş olmuş, Amanda'yla burada tanışmıştı. Yavaş yavaş çocukluğundan izler bulmaya başladı etrafında. *Tuck ve Amanda hayatıma girmeseydi kim olurdu acaba*, diye düşündü arabanın sessizliğinde. Fakat

her şeyden öte, esas 18 Eylül 1985 akşamı, Dr. David Bonner yürüyüş yapmak üzere evden çıkmasaydı hayatının neye benzeceğini çok merak etti.

Dr. Bonner, iki küçük çocuğu ve karısıyla birlikte Oriental'a bir önceki yıl taşınmıştı. Kasaba yıllarca doktordan yoksundu. Bir önceki doktor 1980'de emekli olup Florida'ya yerleşmişti. O gün bugündür de Oriental Şehir Meclisi, yerine koyacak bir doktor bulamamıştı bir türlü. Çok ciddi ihtiyaç vardı ama kasabanın sunduğu geniş imkânlarla rağmen adaylar memleketin ücra bir köşesi olan Oriental'la ilgilenmiyordu. Şans eseri Dr. Bonner'ın karısı Marilyn bu civarda doğmuştu ve Amanda gibi o da elit takımdan sayılırdı. Marilyn'in ailesi Bennett'ler, Oriental'ın dış kesimindeki muazzam meyve bahçelerinde elma, şeftali, üzüm ve yaban mersini yetiştiriyordu. David Bonner ihtisasını tamamladıktan sonra karısının memleketine yerleşti ve bir muayenehane açtı.

İlk günden dolup taşıtı muayenehanesi. Kırk dakika mesafedeki New Bern'e taşınmaktan usanan hastalar akın hâlinde geliyorlardı. Ama doktorun zengin olmak gibi bir hayali yoktu. Böylesine küçük ve fakir bir kasabada ne kadar hastan olursa olsun zengin olmak mümkün değildi zaten. Aile ilişkilerinin de bir faydası yoktu bu konuda. Gerçi kasabada kimse meyve bahçesinin külliyetli miktarda kredi borcuyla alındığını bilmiyordu ama David yerleşir yerleşmez, kayınpederi sayesinde bu borcu da kucağında buldu. Karısının ailesine maddi olarak yardım ettiği hâlde buralardaki hayatın ucuzluğu ona Smith Deresi'ne nazır dört odalı hoş bir ev alabilme şansı verdi. Karısı heyecan içindeydi, ona göre Oriental çocuk yetiştirmek için idealdi ve pek çok açıdan da aslında haklıydı.

Dr. Bonner açık havayı çok severdi. Sörf yapardı, yüzerdi, bisiklete binerdi ve koşardı. İştten sonra Broad Sokağı'nda koşmasına herkes alışmıştı. İnsanlar şapka çıkartır veya el sallar, o da hız kesmeden başıyla onları selamlardı. Bazen, uzun bir gün geçirmişse karanlık çökmeden çıkamazdı. 18 Eylül 1985'te de öyle oldu. Alaca karanlık kasabanın üzerine çökerken evden çıktı. Dr. Bonner bilmiyordu ama yollar kaygandı. Öğleden sonra, asfalttaki yağı yüzeye çıkartacak ama yeterince temizlemeyecek kadar yağmur yağmıştı.

Otuz dakikada biten her zamanki güzergâhıyla başladı, ama o akşam eve dönemedi. Mehtap yükseldiğinde Marilyn de endişelenmeye başlamıştı. Çocukları komşuya bırakıp arabasına atladı. Şehrin dışındaki dönemeçte, ağaçların hemen yanında, ambulansı, şerifi ve yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlayan insanları gördü. Sonradan öğrendiğine göre, kontrolden çıkan bir kamyonet, kocasının ölümüne sebep olmuştu.

Marilyn'e kamyonetin Tuck Hostetler'e ait olduğu söylenirdi. Daha sonra motorlu araçla kasıt olmadan adam öldürme suçuyla yargılanacak olan sürücü on sekiz yaşındaydı ve çoktan kelepçelenmişti.

Adı Dawson Cole'du.

Oriental'a dört kilometre kala, Dawson asla unutamadığı o virajda, ailesinin topraklarına giden yolun başındaki eski taşa takıldı ve kendini babasını düşünürken buldu. Dawson hapiste duruşmayı beklerken bir gardiyan gelmiş, ziyaretçisi olduğunu söylemişti. Bir dakika sonra çiğnediği kürdanla babası karşısındaydı.

"Önce kaçtın, sonra zengin bir kız bulup planlar yaptın. Sonun ne oldu? Hapishane." Babasının yüzündeki hain neşe

ifadesi gözünden kaçmadı. “Benden iyi olduğunu sanıyorsun, ama değilsin. Sen de bana benziyorsun.”

Dawson bir şey söylemedi. Hücreesindeki köşesinden ona bakarken nefrete yakın bir duygu hissetti sadece. Bir daha ne olursa olsun, babasıyla asla konuşmayacağına orada yemin etti.

Duruşma olmadı. Devletin atadığı avukatın savunması fayda etmedi. Dawson suçlu bulundu. En yüksek cezanın verilmesine savcı bile karşı çıktı ama değişen bir şey olmadı. Kuzey Carolina Halifax’taki Caledona İslahevi’ndeki tarlada çalıştı. Mısır, buğday, soya fasulyesi yetiştirilmesine yardım etti. Hasat sırasında cehennem sıcaklığında, kızgın güneş altında terledi. Soğuk kuzey rüzgârlarıyla dondu. Bir tek Tuck’la mektuplaştı. Dört yıl boyunca tek bir ziyaretçisi bile olmadı.

Şartlı tahliyeden sonra Oriental’a döndü. Tuck’ın yanında çalışmaya başladı. Bu arada kasabalının malzemeleri bir otomobil mağazasına kaçırıp sattığı hakkında fısıldaştığını duydu. O bir paryaydı. Kötü bir Cole’dü. Bennet’lerin damadı ve kasabanın biricik doktorunu öldürmüştü. Yaşadığı suçluluk duygusunu kaldırması kolay değildi. Böyle zamanlarda New Bern’deki bir çiçekçiye gider, sonra Oriental’daki mezarlığın yolunu tutardı. Çiçekleri Dr. Bennet’in mezarına ya sabah erkenden ya da gece karanlığında, etrafta kimsecikler olmadığı zaman koymayı tercih ederdi. Dr. Bennett’in arkada bıraktığı karısını ve iki çocuğunu düşünerek bir saat kalırdı orada. Onun dışında gözden uzak kalmaya çalışarak, köşelerde, bucaklarda sessizce yaşadı.

Ailesi onunla beraber veya onun yanında değildi. Yeniden parasını almak için tamirhaneye gelen babası, yanında Ted’i getirmişti. Babasının bir silahı vardı. Ted’in de beyzbol sopası.

Fakat Abec'e'yi getirmemeleri hata oldu. Dawson çıkıp gitmelerini söyleyince Ted hemen davrandı. Fakat yeterince hızlı olamamıştı. Cehennem sıcaklığının sarmaladığı tarlalarda dört yıl çalışmak Dawson'ı güçlendirmişti ve kendini onlar için hazırlamıştı. Bir manivelayla Tom'un burnunu ve çenesini kırdı. Babasının kaburgalarını kırmadan silahını elinden aldı. Onlar yerde yatarlarken Dawson tabancayı onlara doğrultup bir daha gelmemelerini söyledi. Ted öldürölme korkusuyla kafasını sallamaya çalıştı. Bu olaydan sonra Dawson silahla uyumaya başladı ve tamirhaneden dışarı çok seyrek çıktı. Her an yeniden gelebileceklerini biliyordu ama kader öngörölmemiyordu işte. Deli Ted bir barda yine adam bıçaklayınca bir haftaya kalmadan yakalanıp kodese atıldı. Ve her nedense babası da bir daha asla gelmedi. Dawson da şartlı tahliyesinin biteceğı günleri saymaya başladı. En sonunda Oriental'dan ayrılabilirdetti. Özgürlüğüne kavuştuğunda, silahı yağlı bir bez parçasına sardı, bir kutuya koydu, Tuck'ın evinin oradaki meşe ağacının dibine gömdü. Sonra arabasını aldı, Tuck'a veda etti ve otoyola çıktı. En sonunda Charlotte'a geldi. Bir araba tamircisinin yanında iş buldu. Geceleri de bölge üniversitesine devam edip mezun oldu. Sonra Louisiana'ya geçti ve rafineriye girdi. En sonunda da platformda işe başladı.

Özgürlüğünü kazandıktan sonra dikkat çekmemek için elinden ne geliyorsa yaptı. Hiçbir arkadaşını ziyaret etmedi, çünkü arkadaşları yoktu zaten. Amanda'dan sonra kimseyle çıkmadı, çünkü şimdi bile tek düşündüğü kadın oydu. Biriyle, herhangi biriyle yakın olmak, o insanın geçmişini öğrenmesine izin vermek demekti. Bunu düşünmek bile onu ürperti-yordu. O, suç batmış bir aileden gelen eski bir serseri, adam öldürmüş bir sabıkalıydı. Gerçi cezasını çekmiş, o gün bu-

gündür iyi bir insan olmuştu ama yaptığından dolayı kendini hiç affetmeyeceğini biliyordu.

İyice yaklaşmıştı artık. Doktor Bonner'ın öldüğü yere geliyordu. Virajın kenarındaki ağaçların söküldüğünü, yerine tıknaz bir binayla taş zeminli bir park yeri yapıldığını gördü göz ucuyla. Yola bakmaya devam etti. O noktayı görmek istemiyordu.

Bir dakika sonra Oriental'daydı. Şehir merkezini, Greens ve Smith derelerinin üzerindeki ortak köprüyü geçti. Küçükken ailesinden bunaldığı zamanlarda sık sık bu köprü'nün yanına oturur, bir gün gitmeyi çok istediği yerlerdeki uzak limanlara yol alan tekneleri izlerdi.

Arabayı yavaşlattı. Bir vakitler büyülediği bu manzarayı görmek istiyordu. Marina kalabalıktı, insanlar ellerinde soğutucularıyla teknelerine gidiyorlar, halatları çözüyordu. Başını kaldırıp baktığında yelkenleri şişirecek yeterince rüzgâr olduğunu gördü. Kıyı kıyı gitmeyi tercih etseler bile esinti mü-kemmeldi.

Dikiz aynasından, ayırttığı pansiyonun kendisine gülümsediğini gördü. Ama henüz yerleşmeye hazır değildi. Arabayı köprü kenarına çekip dışarı çıktı. Bacaklarını esnetip hava aldı. Çiçek siparişi ulaşmış mıydı acaba, ama yakında bunu anlayabilirdi. Neuse'a doğru döndü. Pamlica Boğazı'na ulaştığında Amerika'nın en geniş nehri olduğunu hatırladı Neuse'un. Çok az insanın bildiği bir gerçektir bu. Özellikle platformlarda girdiği birkaç bahsi kazanmıştı bu yüzden. Çünkü çoğu insan ülkenin en geniş nehrinin Mississippi olduğunu sanıyordu. Kuzey Carolina'da bile kimse bilmiyordu. Ona ilk kez Amanda söylemişti.

Her zamanki gibi yine onu merak etti. Ne yapıyordu, nerede yaşıyordu, nasıl bir hayatı vardı? Mutlaka evlenmişti, bundan hiç şüphesi yoktu. Yıllar boyu nasıl bir adamla evlendiğini hayal etmeye çalışmıştı. Onu çok iyi tanınmasına rağmen başka bir erkekle gülebildiğini veya onun yanında yatabildiğini gözünün önüne getiremiyordu tabii. Önemli de değildi zaten. Geçmişten kaçabilmek başka şeylere sarılmakla mümkündü ve Amanda da böyle yapmıştı mutlaka. Neticede herkesin yaptığı buydu. Herkesin pişmanlıkları vardı, herkes hata yapabiliirdi ama Dawson'ın hatası farklıydı. O hata hayatı boyunca takip edecekti kendisini. Yeniden Dr. Bonner ve ailesini düşünmeye başladı.

Suya dalıp gittiğinde, ansızın, geldiğine pişman olduğunu fark etti. Marilyn Bonner'ın hâlâ kasabada yaşadığını biliyor ve onu görmek istemiyordu. Ailesi de hiç şüphesiz geldiğini öğrenecekti. Onları da görmek istemiyordu.

Burada onun için hiçbir şey kalmamıştı. Tuck'ın avukata, öldüğünde onu araması için talimat vermesini anlayamıyordu. Neden gelmesini istemişti acaba? Haberi aldığından beri bu soruyu kafasında evirip çeviriyor ama bir anlam veremiyordu. Tuck ondan bir gün bile kendisini ziyaret etmesini istememişti. Dawson'ın arkasında bıraktıklarını herkesten daha iyi o bilirdi. Tuck da Louisiana'ya gelmemiş, Dawson ona düzenli olarak mektup yazsa da Tuck çok seyrek cevap vermişti. Her neyse, Tuck'ın bir sebebi vardır mutlaka, diye düşünüyor ama bir türlü anlam veremiyordu.

Arabasına dönmek üzereyken tam arkasında aşına bir tıkırtı hissetti. Döndü ama sesin kaynağını anlayamadı. Platformdaki patlamalardan kurtulduğundan beri ilk kez tüylerinin diken diken olduğunu fark etti. Zihni ayırımına

varamasa da bir şey vardı orada. İyice alçalan güneş suda sert bir yansıma yaptığı için gözlerini kısıtı. Elini siper yaparak marinayı taradı. Yaşlıca bir adamla karısı yelkenlerini çekiyor, rıhtımın orada üstü çıplak bir adam motor bölgesini ince-liyordu. Başkalarını da gördü. Orta yaşlı bir çift güvertele-rinden etrafı seyrediyor, bir grup genç, suyun üstünde geçen bir günün ardından soğutucularını tekneden indiriyordu. Uzaklarda, marinanın ucunda, akşamın tatlı esintisini yaka-lamak için yelken açmıştı biri. Tam dönmek üzereyken mavi rüzgârlık giymiş, siyah saçlı bir adamın ona baktığını gördü. Adam rıhtımda durmuş, tıpkı Dawson gibi elini gözlerine siper etmişti. Dawson elini indirdi, adam da aynısını yaptı. Dawson hızla bir adım geri attı, yabancı da attı. Yüreği göğ-sünden fırlayacakmışçasına atıyordu Dawson'ın.

Bu gerçek dışı. Böyle bir şey olamaz.

Güneş iyice alçalmış, yabancıнын hatlarını saklamaya baş-lamıştı. Ama loş ışığa rağmen Dawson birdenbire bu adamın; önce okyanusta, sonra gemide gördüğü adam olduğunu ha-tırladı. Gözlerini daha iyi odaklamak için hızla kırptırdı. Görüntü en nihayet netleştğinde sadece üstüne sıkı sıkı halat bağlanmış bir rıhtım kazığı vardı gözünün önünde.

Sanrı yok olduğunda Dawson'ın ağzından bir hırıltı dökül-dü. Ve birdenbire içinde Tuck'ın tamirhanesine gitmek için büyük bir istek doğdu. Orası yıllarca önce onun sığınağıydı, orada bulduğu huzuru yeniden yaşamak istiyordu.

Pansiyona kayıt olurken yapacağı minik konuşmanın dü-şüncesinden bile hazzetmedi. Yalnız kalmak, şu siyah saçlı adam sanrısından kurtulmak istiyordu. Ya durum doktor-ların dediğinden daha vahimdi ya da onlar haklıydı, stres-

ten kaynaklanıyordu. Delirme noktasına ramak kalmıştı ki Louisiana'daki doktora yeniden gitmeye karar verdi. Daha öncekinden farklı bir şey söylemeyeceğinden emin olmasına rağmen şansını bir kere daha deneyecekti.

Kötü düşünceleri kafasından atıp pencereyi açtı. Toprak ve çam kokusunu içine çekti. Birkaç dakika sonra köşeyi dönünce Tuck'ın arazisine gelmişti. Araba toz toprak yolda hafifçe sallandı. Diğer köşeyi de dönünce ev karşısına çıktı. Önde bir BMW'nin park etmiş olması onu şaşırttı. Tuck'ın böyle bir arabası yoktu bildiği kadarıyla. Tuck asla yabancı araba sürmezdi. Kalitesine güvenmediğinden değil, metrik ölçüyle tamir yapabileceği aleti, edevatı yoktu. Üstelik o, kamyonetlere meraklıydı. Özellikle 1960'ların ilk yıllarında üretilen kamyonetlere. Seneler boyunca belki yarım düzine almış ve tamir etmiş, iyi para veren birine satmadan önce de uzun uzun kullanmıştı.

Dawson, BMW'nin yanına park etti. Arabadan çıkınca evin ne kadar az değiştiğine inanamadı. Dawson oradayken ev bir barakadan farklı değildi ve dış yüzeyi çok tamirat gerektiriyordu. Hatta yarım yamalak bırakılmış gibi bir hâli vardı. Amanda bir keresinde, ortalığı biraz şirin göstermek için Tuck'a çiçek tohumu serpme aleti almıştı. Çiçekler çoktan yok olsa da alet hâlâ verandanın bir köşesinde duruyordu. Tuck onunla ne yapacağını pek bilmemesine rağmen Amanda aleti verirken nasıl da heyecanlanmıştı.

Dawson etrafa göz gezdirdi. Bir sincap, kızılıkcık ağacının dalını kemiriyordu. Ama onun dışında burası terk edilmiş gibi görünüyordu. Evin etrafında dolanıp tamirhaneye doğru yürüdü. Çam ağaçları gölge yaptığı için burası daha serindi. Köşeyi dönüp güneşe çıktığında, Tuck'ın muhtemelen en son

tamir ettiği klasik arabayı inceleyen bir kadın silüeti gördü içerde. İlk düşüncesi kadının avukatlık bürosundan geldiği oldu. Birdenbire ona doğru döndüğünde, “Merhaba,” diye seslenmek üzereydi ama sesi gırtlığında boğuldu kaldı.

Uzaktan bile, hatırladığından daha güzel görünüyordu. Bitmeyecekmiş gibi gelen çok uzun bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Yeniden sanrı gördüğüne hükmetmek üzereydi ama yavaşça gözlerini kırptırınca yanıldığını anladı. Gerçekte, buradaydı, bir zamanlar onların olan sığınaktaydı.

Amanda da yılların ardından ona doğru bakarken ansızın Tuck Hostetler’in, oraya gelmesi için niye bu kadar ısrar ettiğini anladı.

4

Şaşkınlık yavaşça tanımaya dönerken ikisi de kımıldamaya veya konuşmaya cesaret edemedi. Dawson kızın anılarında-
kinden çok daha canlı olduğunu düşündü. Sarı saçları ıslıl ıslıl
yanan altın gibi akşam güneşinin yansımalarını yakalamıştı,
mavi gözleri o mesafeden bile elektrik saçıyordu. Ama bak-
tıkça yıllar içinde oluşan değişiklikleri de gördü. Yüzü gençlik
yumuşaklığını kaybetmişti. Elmacık kemikleri daha belirgin,
gözleri daha derin ve ince çizgilerle çevriliydi. Yılların onun
için cömertten de öte olduğunu fark etti. En son gördüğün-
den bu yana olgun ve tarifsiz bir güzelliğe bürünmüştü.

Amanda da gördüklerini ayırt etmeye çalışıyordu. Kalçalarını ve omuzlarını ortaya çıkartan soluk kot takımın
içine kum rengi bir gömlek giymişti Dawson. Gülümsemesi
aynıydı ama siyah saçları delikanlılık çağlarından daha uzun-
du. Şakaklarındaki kırlar da gözünden kaçmadı. Kara gözleri
eskisi gibi alev alev yanıyordu ama duruşunda başka bir şey
daha olduğunu fark etti. Beklenenden daha zor yaşanmış bir
hayatın izleri vardı yüzünde. Belki de çok şey paylaştıkları bu

yerde onu görmenin bir sonucuydu bu, fakat böylesine ani bir duygu taşkınyından sonra söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu aklına.

En sonunda Dawson, "Amanda," diyerek ona doğru yürüdü.

Kadın ismini duyduğunda onun sesindeki merak ve heyecanı hissetti, işte o anda karşısında duran adamın her şeyden daha gerçek olduğunu anladı. *O burada*, diye düşündü, *o gerçek*. Dawson yaklaşırken, yılların yavaş yavaş yok olduğunu fark etti. İmkânsızmış gibi görünen şey yaşanıyordu. En nihayet Dawson yanına geldiğinde kollarını açtı, o da yıllarca önce yaptığı gibi o kollara atıldı. Dawson, Amanda'yı bir sevgili gibi sardı. Amanda kendini birdenbire yine on sekizinde hissetmişti.

"Merhaba Dawson," diye fısıldadı.

Batan güneşin solgun ışığında uzun süre sarmaş dolaş kaldılar. Dawson bir an onun titrediğini hissetti. En sonunda ayrıldıklarında Amanda onun söze gerek bırakmayan duygu patlamalarını görebiliyordu.

Yakından inceledi yüzünü. Geçen yıllar Dawson'da bir şey değiştirmemişti. Yüzü uzun saatler güneşin altında çalışan insanlar gibi yanıktı. Saçları da biraz seyrekleşmişti.

Gerçek olduğuna kendini inandırmak istercesine ona dokundu Dawson. "Burada ne arıyorsun?"

Bu soru Amanda'ya kim olduğunu ve yaşadığı sıkıntıları hatırlattı. Geriye doğru minik bir adım attı. "Herhâlde seninle aynı sebepten buradayım. Ne zaman geldin?"

"Şimdi," diyen Dawson, onu Tuck'ın tamirhanesini ziyarette zorlayan içgüdüsel çekime hayret ediyordu. "Seni gördüğüme inanamıyorum. Sen... çok hoş görünüyorsun."

Amanda yanaklarına kan hücum ettiğini anladı. “Benim burada olduğumu nereden bildin?”

“Bilmiyordum. Buraya gelmek için içimde dayanılmaz bir arzu hissettim. Sonra da kapının önünde arabayı gördüm. Arka tarafa dönünce...”

Dawson devam edemedi. Cümlesini Amanda bitirdi. “Ben buradaydım.”

İlk defa göz göze geldiler. “Evet,” diye başını salladı Dawson. “Sen buradaydın.”

Bakışlarındaki yoğunluk değişmemişti. Aralarındaki mesafenin işleri kolaylaştıracağı umuduyla Amanda bir adım daha geri gitti. Bunun onda yanlış bir izlenim uyandırmamasını da diledi. Eve doğru yürüdü. “Burada mı kalmayı düşünüyorsun?”

Ona dönmeden gözlerini kısıp eve baktı Dawson. “Hayır, şehir merkezinde bir pansiyonda yer ayırttım. Sen?”

“Annemde kalacağım.” Dawson’ın soran gözlerle baktığını görünce de “Babam on bir yıl önce öldü,” diye izah etti.

“Üzüldüm.”

Amanda bir şey demeden başını salladı ve Dawson onun geçmişte de konuları genellikle nasıl kapattığını hatırladı. Kadın, tamirhanenin kapısına bakınca da bir adım ilerledi. “Şöyle bir bakmamın sakıncası var mı? Burayı yıllardır görmüyorum da.”

“Hayır, tabii ki yok. Hadi durma.”

Onun önünden geçmesini izledi Amanda. Omuzlarına bakınca gerildiğini hissetti. Fakat Dawson bundan habersiz salıvermişti sert ve geniş omuzlarını. Tamirhanede küçük, dağınık büroya girdi önce. Sonra çalışma tezgâhının üzerinde gezdirdi elini, ardından paslanmış bir tekerlek jantına

dokundu. Ağır ağır dolaşarak duvarlara, açık kirişli tavana, Tuck'ın fazla yağı muhafaza ettiği köşedeki çelik varile, arka duvara yakın duran hidrolik krikoya ve alet edevat sandığına, tezgâhın yanı başındaki kaynak makinesine baktı. Boya spreynin hemen yanında tozlu bir vantilatör duruyordu. Kablolardan sarkan elektrikli lambalar, gerek duyulan her yüzeye yerleştirilmişti.

"Her şey yerli yerinde duruyor," dedi Dawson.

Amanda onu tamirhanenin derinliklerine doğru takip etti. Hâlâ titrediğini biliyor, aralarında kendini rahat hissedebileceği bir mesafe bırakmaya çalışıyordu.

"Aynı herhâlde. Özellikle son yıllarda aletlerinin yeri konusunda çok titizlenirdi. Sanırım bazı şeyleri unutmaya başladığını anlamıştı."

"Yaşını düşündüğümde hâlâ arabalarla uğraşabilmiş olmasına inanamıyorum."

"Bir hayli yavaşlamıştı. Yılda sadece bir veya iki araba. O da iş yapabileceğinden emin olduğu zamanlarda. Öyle büyük tamir filan almazdı. Şu, uzun süreden beri burada gördüğüm ilk araba."

"Onunla çok zaman geçirmiş gibi konuşuyorsun."

"Pek sayılmaz. Birkaç ayda bir filan gördüm onu. Ama uzun süredir irtibat hâlindeydik."

"Mektuplarında senden hiç bahsetmedi."

Amanda içini çekti. "Senden de bana bahsetmedi."

Dawson başını salladı, sonra dikkatini yine iş tezgâhına çevirdi. Tam bitiminde Tuck'ın bandanalarından biri güzelce katlanmış olarak duruyordu. Onu eline alıp parmaklarını tezgâhın üstünde gezdirdi. "Kazıdığım baş harflerim hâlâ burada. Seninkiler de."

“Biliyorum,” dedi Amanda. Hemen altında *sonsuz* dek yazdığını da biliyordu. Dawson’ın ellerine bakmamaya çalışarak kollarını kavuşturdu. Bir işçi eli kadar güçlü ama aynı zamanda zarif ellerdi bunlar.

“Öldüğüne inanamıyorum,” dedi Dawson.

“Ben de.”

“Unutkanlık mı başladı demiştin?”

“Ufak tefek şeyleri. Yaşına ve içtiği sigaraya bakarsan son gördüğümde sağlığı bir hayli iyiydi aslında.”

“En son ne zaman görmüştün?”

“Şubat sonunda galiba.”

Dawson, Stingray’e doğru yürüdü. “Bunun hakkında bir şey biliyor musun?”

Amanda hayır anlamında iki yana salladı başını. “Sadece Tuck’ın üzerinde çalıştığını biliyorum. Orada klipsli bir tahta var. Ona bir iş çizelgesi iliştiirmiş. Arabayla ilgili notlar almış. Ben başını sonunu anlayamadım. Bak orada, sen de bakıversene.”

Dawson çizelgeyi buldu ve arabaya bakmadan önce listeyi incelemeye başladı. Sonra motor kaputunu açtı ve bakmak için eğildi. Gömleğinin açık olan düğmelerinden gerilen göğsünü görünce Amanda arkasını döndü. Baktığının fark edilmesini istemiyordu. Birkaç dakika sonra Dawson’ın dikkatini tezgâhtaki küçük kutular çekti. Kaşlarını çatıp başını salladı.

“Bu garip.”

“Ne?”

“Bu bir tamirat ya da yenileme değil. Sadece motor işi ve ufak-tefek başka işler. Karbüratör, debriyaj filan. Böyle eski arabalarda işler zaman alır bazen.”

“Bunun bir anlamı var mı?”

"Pek çok şeyin yanında önemli bir anlamı daha var. Sahibinin bunu buradan çıkarma şansı görünmüyor şimdilik."

"Yarın avukat aracılığıyla sahibiyle irtibat kuracağım." Amanda gözlerinin önündeki bir tutam saçı yana aldı. "Yani en azından onunla görüşebileceğimi umuyorum."

"Avukat mı dedin?"

"Evet." Başını salladı Amanda. "Tuck konusunda beni arayan o. Mutlaka gelmem gerektiğini söyleyen de."

Dawson kaputu kapattı. "İsmi Morgan Tanner olmasın?"

"Tanıyor musun?"

"Benim de yarın onunla buluşmam gerekiyormuş."

"Saat kaçta?"

"On birde. Öyle tahmin ediyorum ki senin de randevun aynı saatte. Yanılıyor muyum?"

Dawson'ın tam o anda neyi çözdüğünü anlayıp hayretler içinde kalması Amanda'nın sadece bir iki saniyesini aldı. Tuck bu minik buluşmayı çok önceden planlamıştı. Burada bugün tesadüfen görüşmemiş olsalar, yarın nasıl olsa karşılaşacaklardı. Durum açığa çıkınca Amanda'nın birdenbire Tuck'ı öpesi geldi.

Yüzü, içinden geçen duyguları belli ediyor olmalıydı, çünkü Dawson, "Bana öyle geliyor ki," dedi, "Her şeyi Tuck'ın ayarlamış olduğundan haberin yoktu."

"Hayır."

Ağaçların dallarından sürü hâlinde sığırcık kuşları uçuşturttu. Amanda başlarının üzerinde dönüp yön değiştirerek gökyüzünde anlaşılmaz desenler yaratan kuşlara baktı. Tekrar Dawson'a döndüğünde, o, tezgâha yaslanmış, yüzünün yarısı gölgede kalmıştı. Etraflarının böylesine geçmişle dolu olduğu bu yerde, gördüğü adamın Dawson'ın delikanlılığı olduğuna

yemin edebilirdi ama artık farklı insanlar olduklarını kendine durmadan hatırlatıyordu. Gerçek birer yabancıydılar artık.

Sessizliği Dawson bozdu. "Çok uzun zaman oldu."

"Evet öyle."

"Binlerce soru var kafamda."

Amanda bir kaşını kaldırdı. "Sadece binlerce mi?"

Dawson güldü ama kadın, bu gülüşün altından bir üzüntü dalgası geçmiş olduğunu hissetti. "Benim de sorularım var," dedi. "Ama ondan önce evli olduğumu bilmen gerekir."

"Biliyorum," dedi Dawson. "Alyansını görüyorum." Baş parmağını cebine sokup tekrar tezgâha yaslandı. Bir ayağını diğerinin önüne attı. "Ne kadar zamandır evlisiniz?" diye sordu.

"Gelecek ay yirmi yıl olacak."

"Çocuk?"

Amanda, Bea'yi hatırlayıp bir an durakladı. Bu soruya nasıl cevap vereceğini hiçbir zaman bilemezdi. "Üç," dedi en sonunda.

Dawson tereddüdünü fark etti ama sebebini çıkaramadı. "Ya kocan? Onu sever miyim dersin?"

"Frank." Tuck'la yaptığı tatsız konuşmayı hatırlayarak kızardı. Dawson her şeyi çoktan öğrenmiş olabilir miydi acaba? Hayır, Tuck'a güvenmediğinden değildi bu merakı ama Dawson yalan söylediğini hemen anlayabilirdi. "Uzun zamandır beraberiz."

Dawson tezgâhtan uzaklaşırken, seçtiği kelimelerin anlamını sorguluyormuş gibiydi. Amanda'nın önünden geçip eve doğru yürürken, bir aletin akışkan zarafetiyle hareket ediyordu sanki. "Tuck sana bir anahtar vermiştir herhâlde," dedi. "Susadım. Bir şey içmeye ihtiyacım var."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Bir dakika! Tuck sana bundan bahsetti mi?”

Dawson geri geri yürümeye devam ederek ona doğru döndü. “Yooo.”

“O zaman nereden biliyorsun?”

“Çünkü bana anahtar göndermediğine göre, birimizden birinde olması gerekiyordu.

Yine de bunu nasıl bildiğini anlamaya çalışarak bir süre olduğu yerde kaldı Amanda. Sonra Dawson’ı takip etti.

Verandanın basamaklarını bir adımda çıkan Dawson kapıda durdu. Amanda çantasından bir anahtar çıkarıp ona hafifçe sürtünerek kilide soktu. Kapı gıcırtyla açıldı.

Neyse ki içerisi serindi. Dawson önce, *içerisi bir ormanın uzantısı mı acaba*, diye düşündü bir an. Her şey tahtadan, topraktan ve doğal rengindeydi. Tahta kaplama duvarlarda ve çam zeminde yılların ardından çatlaklar oluşmuştu. Kahverengi perdeler de, pencerelerin altındaki akıntı lekelerini gizleyemiyordu. Ekose kanepenin kolçakları ve yastıkları yırtıktı. Şöminenin üstünde duran havan çatlamış, binlerce kez yakılan kömürün dumanından tuğlalar kararmıştı. Kapının yanında, üstünde bir fotoğraf albümü, bir pikap ve belki de Dawson’dan daha yaşlı çelik bir vantilatör olan küçük bir masa vardı. Havaya sigara kokusu sinmişti. Pencerelerden birini açan Dawson vantilatörü de açıp gıcırtylı sesini dinlemeye koyuldu. Altı hafifçe iki yana sallanıyordu vantilatörün.

Bu arada şöminenin yanında duran Amanda’nın gözü rafta duran fotoğrafa takıldı. Tuck ve Clara’nın yirmi beşinci evlilik yıl dönümlerinde çekilmişti fotoğraf.

Dawson, Amanda’ya doğru yürüdü, yanına gelince durdu. “Bu resmi ilk gördüğüm günü hatırlıyorum,” dedi. “Buraya

geldikten bir ay sonra Tuck eve girmeme izin verdi. Ona resimdeki kadının kim olduğunu sormuştum. Onun evli olduğunu bile bilmiyordum.”

Amanda ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ve yokmuş gibi davranmaktan yorulmuştu. “Nasıl bilmezsin?”

“Çünkü onu tanıımıyordum. O gece tamirhanesine gelene kadar onu hiç görmemiştim.”

“Neden gelmiştin Tuck’a?”

“Bilmiyorum,” dedi Dawson. “Neden kalmama izin verdi, onu da bilmiyorum.”

“Çünkü senin burada olmanı istiyordu.”

“Anlattı mı sana bunu?”

“Birkaç kelimeyle. Sen geldiğinde Clara’nın ölümü üzerinden fazla zaman geçmemiş. Sanırım tam aradığı şeydin sen.”

“Ben de hep, belki de o gece içtiği için diye düşünmüşümdür. Daha doğrusu pek çok geceler içerdi.”

Amanda hafızasını kurcalamaya çalıştı. “Tuck içer miydi?”

Tuck’sız bir dünyayı anlamakta zorlanıyormuş gibi fotoğrafın tahta çerçevesine dokundu Dawson. “Sen tanımadan önce çok içerdi. O sıralar Jim Beam severdi. Bazen tamirhaneden elinde yarı boş şişeyle yalpalayarak çıkardı. Yüzünü bandanasıyla siler, bana kendime kalacak başka yer bulmam gerektiğini söylerdi. Bunu ilk altı ay her akşam söylemiş olmalı. Ben de orada öylesine yatarken akşam söylediğini sabah unutsun diye dua ederdim. Ve bir gün aniden içkiyi bıraktı ve bir daha hiç söylemedi.” Dawson, Amanda’ya doğru döndü. Yüzleri arasında belki de on, on beş santim kalmıştı. “O çok iyi bir adamdı.”

“Biliyorum.” Amanda onun kokusunu alabiliyordu artık. Birbirine karışan sabun ve misk kokusu. Çok yakındılar. “Onu ben de çok özledim.”

Amanda kanepenin yastıklarından birine uzanmak için bir adım uzaklaşarak aralarında mesafe yaratmaya çalıştı. Dışarıda güneş, ağaçların arkasından batmaya hazırlanırken oda daha da kararmıştı. Dawson'ın gırtlığını temizlediğini duydu. "Hadi gel bir şey içelim. Eminim Tuck'ın tatlı çayı vardır."

"Tuck tatlı çay içmezdi. Ama Pepsi'si olabilir."

"Bir bakalım," diyen Dawson mutfağa yöneldi.

O bir aletin zarafetiyle yürürken Amanda aklına gelenleri kovalamak istercesine başını iki yana salladı. "Bunu yapmak zorunda olduğumuzdan emin misin?"

"Tuck'ın bunu istediğinden oldukça eminim."

Oturma odası gibi mutfak da 1940'tan kalan eşyalarla bir zaman kapsülünün içinde muhafaza edilmiş gibiydi. Sears ve Roebuck kataloglarının 1940'lı baskılarından fırlamış, mikrodalga büyüklüğünde bir ekmek kızartma makinesi, güreşçi gibi tıknaz, koca kulplu bir buzdolabı. Tahta tezgâh, tam musluğun yanında lekelerden siyahlaşmış, beyaz dolaplar tokmaklarının kenarından yontulmuştu. Tabii ki Clara'nın tercihiyle asılan çiçek desenli perdeler griyle sarı arası bir renkte, Tuck'ın sigarası yüzünden isliydi. Tıkırdamaması için altına kâğıt sıkıştırılmış, varil biçimde iki kişilik bir masa vardı. Dawson buzdolabını açtı, içine göz attı ve bir sürahi çayı çıkardı. Sürahiyi tezgâhın üstüne bırakırken mutfağa Amanda girdi.

"Nereden bildin Tuck'ın tatlı çayı olduğunu?"

"Anahtarın sende olduğunu bildiğim yöntemle," diyerek dolaptan iki tane boş reçel kavanozu aldı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Dawson kavanozları doldurdu.

“Tuck, ikimizin de buraya geleceğini biliyordu. Mutlaka gelecektik. Ve benim tatlı çayı sevdiğimi hatırlıyordu. O yüzden dolapta bulunmasını istedi.”

Elbette öyle yapmıştı. Tıpkı avukat randevusunda yaptığı gibi. Fakat Amanda daha bunların üstünde düşünemeden Dawson ona çay ikram ederek yaşadığı ana döndürdü. Alırken parmakları birbirine değdi.

Bir yudum alan Dawson, “Tuck’a,” diye mırıldandı.

Amanda da kavanozunu onunkiyle tokuşturdu. Dawson’la yan yanaydı. Geçmişe doğru kuvvetle çekildiğini hissetti. Evde yalnızdılar. Bu kadarı, kendini kontrol edebilmesi için biraz fazlaydı. İçindeki cılız bir ses dikkatli olması gerektiğini, bundan hiçbir iyi sonuç gelmeyeceğini söylüyor ve bir kocasıyla çocukları olduğunu hatırlatıyordu. Ama sadece kafasını karıştırmaya yarıyordu bu ses.

“Yirmi yıl ha?” diye sordu Dawson en sonunda.

Aslında o evliliğinden bahsetmek istemişti ama kadının zihni dağılmış gibiydi. Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Neredeyse. Sen ne yaptın? Evlendin mi?”

“Falımda çıkmamıştı zaten.”

Amanda, kavanozun üzerinden ona şöyle bir baktı. “Peki, ne yapıyorsun?”

“Şu anda sadece kendimle ilgili şeyler yapıyorum.”

Amanda tezgâha yaslanıp adamın verdiği cevaptan anlam çıkartmaya çalışıyor fakat emin olamıyordu.

“Nerede yaşıyorsun şimdi?”

“Louisiana. New Orleans dışında bir köyde.”

“Memnun musun?”

“Fena değil. Gelene kadar buranın topraklarına ne kadar benzediğini unutup gitmiştim. Buralarda çam var, oralarda

İspanyol yosunu; bunun dışında çok da fark göremiyorum ben."

"Timsahlar dışında."

"Ever. Onlar dışında." Hafifçe gülümsedi Dawson. "Şimdi sıra sende."

"Durham. Evlendikten sonra oraya yerleştim."

"Ve buraya senede birkaç defa anneni görmeye geliyorsun."

Amanda başını salladı. "Babam hayattayken, çocuklardan dolayı onlar bize gelirdi. Annem araba kullanmayı hiç sevmez. O yüzden ben geliyorum." Çaydan bir yudum alıp masayı gösterdi. "Oturabilir miyim? Ayaklarım beni öldürecek."

"Rahatına bak. Ben biraz ayakta duracağım. Bütün gün uçakta sıkıştım kaldım."

Kavanozuyla birlikte masaya doğru giden Amanda, Dawson'ın gözlerini üzerinde hissetti.

"Louisiana'da ne yapıyorsun?"

"Bir petrol platformunda kuyu açan makinelerin sorumlusuyum. Bir başka deyişle sondajcıya yardımcı oluyorum. Sondaj shaftının inişini çıkışını yönlendiriyorum, bütün bağlantıların doğru yapılıp yapılmadığını kontrol ediyorum. Pompaların doğru çalışıp çalışmadığına bakıyorum. Biliyorum, eğer bir petrol platformunda olmadıysan bu dediklerim fazla bir anlam ifade etmez herhâlde, fakat göstermeden izah etmek çok zor gerçekten."

"Araba tamir etmenin çok ötesinde."

"Düşündüğünden daha az farklı. Sonuç olarak yine motorla ve makinelerle çalışıyorum. Ayrıca araba işini de sürdürüyorum. Benim antika şu anda yeni gibi."

"Hâlâ onu mu sürüyorsun?"

Dawson sırtıttı.

“Onu çok seviyorum.”

“Hayır,” diyerek meydan okudu Amanda. “Sen ona *âşkınsın*. Ne zaman gelsem seni ondan koparmak için yapmadığım kalmazdı. Çoğunda da başarısız olurdum. Yanında onun bir resmini taşımadığına çok şaşırdım.”

“Taşıyorum.”

“Ciddi misin?”

“Yok, yok. Şaka yapıyorum.”

Yıllarca önceki afacan kahkahasıyla güldü Amanda. “Ne kadar zamandır platform işindesin?”

“On dört yıldır. Rıhtım işçisi olarak girdim. Sonra petrol işçiliğine yükseldim ve şimdi de sondaj makinesi sorumlusuyum.”

“Rıhtım işçiliğinden petrol işçiliğine, oradan da sondaj makinesi sorumluluğuna.”

“Ne diyebilirim ki? Okyanusun ortasında biz kendi dilimizi konuşuruz.” Farkında olmadan eski tezgâhın kenarındaki bir kıymığı kopardı. “E, biraz da sen anlat. Çalışıyor musun? Öğretmen olacağını söylemiştin?”

Başını sallayarak çayından bir yudum aldı. “Bir sene öğretmenlik yaptım. Sonra büyük oğlum Jared olduğunda evde ona bakmak istedim. Sonra Lynn doğdu, sonra da... Çok fazla şeyin yaşandığı zor yıllar geçirdik. Önce babam öldü. Zor zamanlardı gerçekten.” Bir an sustu. Bahsetmemesi gereken şeyler olduğunu biliyordu. Bea’yı anlatmanın ne yeri ne de zamanıydı. Oturduğu yerde dikleşti ve sesini kontrol etti. “Birkaç yıl sonra da Annette geldi. Bu arada ben on yıldır Duke Üniversitesi Hastanesi’nde gönüllü olarak çalışıyorum. Ayrıca onlar için bağış da topluyorum. Bazen zor oluyor ama bana biraz farklılık yaratıyormuşum hissi veriyor.”

"Çocukların kaç yaşında?"

Amanda parmaklarıyla çocuklarını saydı. "Jared ağustosta on dokuz olacak ve üniversitedeki ilk senesini yeni bitirdi. Lynn on yedisinde, lise sona başlayacak. Annette daha dokuz yaşında ve sadece üçüncü sınıfta. Tatlı ve neşe dolu bir kız. Öte yandan Jared ve Lynn ise her şeyi biz biliriz, sen bilmezsin yaşındalar."

"Yani bizim bir zamanlar olduğumuz gibi."

"Belki de." Özlem vardı Amanda'nın ifadesinde.

Dawson pencereden bakıp sessizliğe gömüldüğünde Amanda da onun bakışlarını takip etti. Dere demir rengine dönüşmüş, suyun yüzeyi kararan gökyüzünü yansıtır olmuştu. Bankın yanındaki meşe ağacı onca yıldır hiç değişmemişti ama küçük iskele çürümüş, sadece temel kazıkları kalmıştı.

"Bir sürü anım var burada," dedi yumuşak bir sesle.

Bunları söylerken belki de sesi öyle çıkmıştı ama kadın sanki uzakça bir kilidin içinde anahtar dönmüş gibi çıt sesi hissetti sözcüklerinin arkasında.

"Biliyorum," dedi en sonunda. Sonra da kollarını kavuşturup öylece durdu. Bir süre sadece buzdolabının mırıltısı işitildi mutfakta. Tepelerindeki lamba sarı ışık yansıtıyor, profillerini garip gölgelere dönüştürüyordu. "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu Amanda nihayet.

"Pazartesi sabahı erkenden dönüyorum. Sen?"

"Frank'e pazar günü döneceğimi söyledim. Anneme kalsaydı hafta sonunu Durham'da geçirmem gerekiyordu. Cenazeye gelmenin iyi bir fikir olmadığını söyledi bana."

"Neden?"

"Çünkü Tuck'ı sevmezdi."

"Aslında beni sevmezdi demek istiyorsun."

“Seni hiç tanımadı. Sana hiç şans vermedi. Benim hayatım konusunda fikir yürüttü hep. Olması gereken hayatımı takip etmeye çalıştı. Benim ne istediğim hiçbir zaman önemli olmadı. Bu yaşıma geldim, hâlâ ne yapacağımı bana dikte etmeye uğraşır. Bir damla bile değişmedi.” Kavanozdaki buğuyu sildi hafifçe. “Birkaç yıl önce bir hata yaptım ve Tuck’a uğradığımı söyledim. Sanırsın bir suç işledim. Bana zulmetmeye başladı. Niye oraya gidiyormuşum, ne konuşuyormuşuz, sanki hâlâ çocukmuşum gibi sorguya çekti beni. Sonra ondan bahsetmeyi kestim. Alışverişe gideceğimi ya da arkadaşım Martha ile kıyıda yemek yiyeceğimizi söylüyorum. Üniversitede Martha ile oda arkadaşıydım. Salter Patph’de yaşıyor. Sık sık konuşmamıza rağmen onu senelerdir görmüyorum aslında. Fakat annemin sorgulamasına katlanamıyorum. O yüzden yalan söylüyorum.”

Dawson çayını yudumlarken Amanda’nın söylediklerini düşünüyordu. “Buraya gelirken elimde olmadan babamı düşündüm ben de. Her şeyi kontrol etmeye çalışmak nasıl bir duygu acaba? Babamın, annene benzediğini söylemek istemiyorum ama belki de kendine özgü bir yöntemle seni yanlış yapmaktan korumaya çalışmıştır o da.”

“Tuck’ı ziyaret etmek yanlış mı?”

“Tuck için değil. Senin için. Burada ne bulmayı umut ettiğine bağlı. Buna en iyi sen cevap verebilirsin.”

Savunmasız kaldığı için Amanda kızardığını hissetti ama cevap vermeden önce, o günlerde paylaştıkları ve izlerini çok iyi tanıdığı duygular sanki yolunu bulmuş yeniden akıyor gibi geldi ona. Biri, diğerine meydan okuyarak ortaya bir laf atar ve bir tartışmanın tetikleyicisi olurdu. Yıllarca önce yaptıkları bu tartışmaları ne kadar özlediğini fark etti. Kavg etmezler-

di zaten. Güven vardı aralarında. Bağışlama gelirdi ardından. Çünkü sonuçta her ikisi de birbirini bağışlardı.

Dawson'ın onu test ettiğinden şüphelendi biraz. Ama bu duygusu çabuk geçti. Hatta oturduğu yerden öne doğru eğilirken neredeyse otomatik olarak başka sözler döküldü ağzından.

“Akşam yemeğinde ne yapacaksın?”

“Hiçbir planım yok. Niye sordun?”

“Burada yemek istersen dolapta biraz et var.”

“Ya annen?”

“Telefon edip yola geç çıktığımı söylerim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Hayır. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim.”

Başparmağıyla, elinde tuttuğu kavanozun üzerinde belirsiz çizimler yaparken kadının yüzünü inceledi. “Peki, et yiyelim. Umalım da bozulmamış olsun.”

Amanda, Tuck'ın ona söylediklerini hatırlayarak “Kasap pazartesi günü getirdi,” dedi. “Eğer pişirmeye başlamak istiyorsan ızgara dışarıda arka tarafta.”

Dawson dışarı çıktı. Fakat varlığı, Amanda çantasından cep telefonunu çıkartırken bile oradaydı.

5

Kömür hazır olunca Dawson, tereyağını ve baharatlı sosları çoktan sürmüş olan Amanda'dan etleri almak için içeri yöneldi. Kapıyı itekleyip açarken, onun bir elinde domuz eti, bir elinde fasulye konservesiyle boş boş mutfak dolaplarına baktığını gördü.

“Ne arıyorsun?”

“Etin yanına yakışacak bir şey arıyorum, ama bunlardan başka bir şey bulamadım.” Teneke kutuları gösterdi.

Dawson elini mutfak musluğunda yıkarken, “Seçeneklerimiz neler?” diye sordu.

“Fasulyeden başka mısır, bir şişe spagetti sosu, yarım kavanoz makarna, kek unu ve kraker var. Buzdolabında da tereyağı ve biraz mayonez, salata sosu filan, ha, tabii bir de tatlı çay.”

Dawson ellerindeki suyu silkeledi. “Kraker uygun olabilir bence.”

Amanda gözlerini dolaba çevirdi. “Sanırım ben makarna yiyeceğim. Ama senin dışarıda olman gerekmiyor mu?”

“Öyle galiba,” diyen Dawson’a tatlı tatlı gülümsedi Amanda. Göz ucuyla tabağı alıp çıkışını, kapıyı yavaşça kapatışını seyretti. Gökyüzü kadifemsi bir eflatuna dönüşmüş, yıldızlar çoktan kendini göstermişti. Dawson’ın silüetinin ardında dere siyah bir kurdele gibi uzanıyor, yavaş yavaş yükselen mehtapta ağaçların tepeleri gümüşü bir renge bürünüyordu.

Bir tencereye su doldurdu, içine biraz tuz attı ve ocağı yaktı. Buzdolabından tereyağı çıkardı. Su kaynadığında makarnaları içine attı, birkaç dakika süzgeç aradı, en sonunda fırının yanındaki dolabın arka tarafında buldu.

Makarna pişince suyunu süzdü, yine tencereye koyup tereyağını, sarımsak tozunu, karabiberi ve tuzu ekledi. Hızla konserve fasulyeleri ısıttı. Tam Dawson elinde tabakla döndüğünde onun da işi bitmişti.

Şaşkınlığını gizlemeye gerek görmeyen Dawson, “Harika kokuyor,” dedi.

“Tereyağı ve sarımsak,” diye başını salladı Amanda. “Her zaman işe yarar. Etler ne durumda?”

“Biri iyi pişti, biri orta. Ben ikisini de severim ama senin nasıl yediğini bilemedim. Bir tanesini birkaç dakikalığına hemen yeniden koyabilirim.”

“Orta benim için iyidir.”

Dawson tabağı masaya koyup bardak, çatal-bıçak ve servis tabağı için çekmeceleri, dolapları açıp kapatmaya başladı. Amanda kapağı açık dolapların birinde iki şarap kadehi görünce son ziyaretinde Tuck’ın söyledikleri geldi aklına.

“Bir kadeh şaraba ne dersin?”

“Sen de bana katılırsan.”

Amanda başını salladı, Tuck’ın gösterdiği dolabı açıp iki şişe şarabı buldu. Dawson masayı kurarken o da Cabarnet

olanını açtı. İki kadehi de doldurduktan sonra birini ona uzattı.

“Buzdolabında bir şişe biftek sosu var eğer istersen.”

Makarna ve fasulyeyi kâselere boşaltırken Dawson da sosu buldu. Masaya aynı anda gelip bu özel sofrayı seyrettiler. Yan yana dururlarken Amanda, onun hızla inip çıkan göğsünü fark etti. Yerine otururken ikinci kadeh için tezgâhtaki şarap şişesine uzanan Dawson’a başını hayır anlamında salladı.

Bir yudum aldığı şarabı gırtlığından geçerken lezzetinin tadını çıkardı. Yemeklerini aldıktan sonra Dawson hafifçe tereddüt ederek tabağına baktı.

Amanda kaşlarını çatı. “Bir şey mi var?”

Sesi Dawson’ı geri getirdi. “Böyle bir yemeği en son ne zaman yemiştin diye düşünüyorum.”

“Biftek mi?” diye sordu Amanda etini keserken.

İçini çekti Dawson. “Her şey. Platformda arkadaşlarla kafeteryada yedim. Evde yalnız başıma genellikle basit bir şeyler atıştırarak geçiştiririm.”

“Dışarı çıkmıyor musun? New Orleans’ta bir sürü şahane yer var.”

“Şehre çok az giderim.”

“Bir kızla çıkarken bile gitmez misin?” Amanda lokmaları arasında süzüyordu onu.

“Gerçek anlamda bir kız arkadaşım yok.”

“Hiç mi olmadı?”

“Hayır.”

“Niye?”

Dawson şarabını yudumlarken gözlendiğini hissetti. Oturduğu yerde kıpırdadı.

“Böylesi daha iyi.”

Amanda’nın çatalı havada kaldı. “Benim yüzümden değil herhâlde?”

“Ne dememi istediğinden pek emin değilim.”

“Yani sen şimdi...”

Dawson sesini çıkartmayınca bir kez daha denedi. “Sen şimdi bana cidden, ayrıldığımızdan beri kimseyle çıkmadığını mı söylüyorsun?”

Yine sessiz kaldı Dawson. Amanda çatalını bir kenara bıraktı. Konuşmaya başladığında sesinde münakaşaya meyilli bir ton vardı.

“Sen diyorsun ki, buna ben sebep oldum... Seçtiğin hayat tarzı benim yüzümden.”

“Tekrar ediyorum, ne dememi istiyorsun?”

Amanda’nın gözleri kısıldı. “O zaman ben de ne söyleyeceğimden pek emin değilim.”

“Anlamadım.”

“Yalnızlığının sebebi olarak beni görüyorsun sen. Bu... bu bir biçimde benim *hatammış* gibi... Bunun beni nasıl hissettireceğini düşünmüyor musun?”

“Seni incitmek istemedim. Ben sadece—”

“Ben çok iyi biliyorum ne demek istediğini,” diye patladı Amanda. “Ve biliyor musun? Ben de seni, senin beni sevdiğin kadar sevdim. Ama sebep her ne olursa olsun sonu gelmedi, bitti. Fakat sen bitmedin, ben de bitmedim.” Avuçlarını masaya koydu. “Burayı terk ederken bütün hayatını benim yüzümden yalnız yaşayacağını mı düşündüm ve istedim sence?”

Dawson ona bakakaldı. “Hiçbir zaman senden bana acımanı istemedim.”

“O zaman niye böyle bir şey söyledin?”

“Ben bir şey söylemedim. Soruna bile cevap vermedim. Sen okumak istediğini okudun.”

“O zaman yanıldım.”

Cevap vereceğine bıçağı elinde aldı Dawson. “Cevabını duymak istemediğin soruları sorma diye öğretmedi mi sana hiç kimse?”

Dawson’ın soruyu başarıyla geçiştirmesine rağmen -bunu her zaman çok iyi yapardı- Amanda kendini sakın hissetmiyordu. “Her neyse, bu kesinlikle benim suçum değil. Eğer hayatını mahvetmek istiyorsan buyur et. Ben kim oluyorum ki seni durduracağım-”

Dawson gülünce Amanda çok şaşırды. “Bir damla bile değişmediğini görmek çok hoş.”

“İnan bana. Ben çok değiştim.”

“Çok değişmemişsin. Hâlâ bana düşünceni telkin etmeye çalışıyorsun. Gerçek öyle olmasa da. Hayatımı mahvettiğim fikrine nereden saplandın şimdi?”

“Kesinlikle birine ihtiyacın var.”

“O zaman seni biraz rahatlatayım. Tamam! Ben de değişmedim. Şu anda yalnızım, fakat her zaman yalnızdım. Senden önce de. Çatlak ailemi kendimden uzak tutabilmek için elimden geleni yaptım. Buraya geldiğimde Tuck bazen benimle günlerce konuşmazdı. Senden sonra Caledonia İslahevi’ne gönderildim. Çıktığımda kasabada kimse benimle konuşmak istemedi. Ben de burayı terk ettim. Ve en sonunda aylarca okyanusun ortasında kalacağım bir iş buldum. Orası hiç de ilişki kurulacak bir yer değil. Yaşadım, biliyorum. Evet, böylesine bir izolasyonda bile yaşayabilen birkaç çift var, ama bunlar aynı zamanda kırık kalplerini de paylaşan insanlar. Bana böylesi daha kolay geldi ve alıştım.”

“Doğru söylediğini düşünüp düşünmediğimi bilmemi ister misin?”

“Hayır, pek değil.”

Buna rağmen güldü Amanda. “Bir soru daha sorabilir miyim? Üzerinde konuşmak istemiyorsan cevap vermeyebilirsin.”

“İstedığın soruyu sorabilirsin,” dedi Dawson etinden bir lokma ısırırken.

“Kaza gecesi ne oldu? Annemden ufak tefek şeyler duydum ama hiçbir zaman olayın tümünü dinlemedim ve neye inanacağımı da bilemedim.”

Dawson cevap vermeden önce bir süre etini çiğnedi. “Anlatılacak fazla bir şey yok,” dedi sonunda. “Tuck tamir ettiği bir Impala için lastik ısmarladı. Ama bunlar bir nedenle lastikçinin New Bern’deki şubesine kargoyla gönderildi. Tuck da bana git al, dedi. Denileni yaptım. Kasabaya dönerken hava kararmıştı.”

Biraz ara verdi, imkânsız olana mantık bulmaya çalışıyordu yine.

“Gelen bir araba vardı ve adam hızlıydı. Veya kadın. Hiçbir zaman bilemedim. Her neyse, bana doğru yaklaştığında orta şeridi geçti, üstüme geldi, ben de kaçmak için direksiyonu kırdım. Sonraki bildiğim tek şey, uçuyordum. Kamyonet yolun kenarına savruldu. Dr. Bonner’ı gördüm ama...” Görüntü hâlâ çok netti. Görüntü her zaman çok netti. Değişmeyen bir kâbustu bu. “Sanki her şey yavaş çekim gibi oldu. Freni kökledim, direksiyonu çevirmeye devam ettim ama yol kaygandı ve yapacak bir şey yoktu.”

Dawson sessizliğe gömüldü. Amanda onun koluna dokundu. “Bir kazaydı işte.”

Dawson bir şey söylemedi. Üst üste attığı bacağına değiştirenken, Amanda beklenen soruyu sordu. "O zaman niye hapse girdin? Sarhoş değilsen, hız yapmıyorsan?"

Dawson derin bir iç geçirince cevabı bildiğini fark etti. Sadece soyadından dolayı.

"Çok üzgünüm," dedi Amanda yavaşça.

"Biliyorum. Fakat benim için üzülme. Dr. Bonner ve ailesi için üzül. Benim yüzümden bir daha evine dönemedi. Benim yüzümden çocukları babasız büyüdü. Benim yüzümden karısı hâlâ yalnız yaşıyor."

"Bilmiyorsun ki; belki evlenmiştir."

"Evlenmedi." Amanda nereden bildiğini sormadan önce o yine tabağıyla ilgilenmeye başladı. "Peki, senden ne haber?" Dawson soruyu aniden, konuyu değiştirmek için sormuş gibiydi. "Birbirimizi son gördüğümüzden beri neler yaptın; anlat bakalım."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Dawson şarap şişesine uzanıp kadehlerini doldurdu. "Üniversiteden başlasan."

Amanda teslim oldu. Dawson'ı özellikle başlarda yaptığı vurgularla hayat öyküsüne doyurdu. Dawson onu dikkatle dinledi. Bazen daha fazla ayrıntı için sorular sordu. Böylece sözcükler daha kolay dillendirildi. Oda arkadaşlarını, sınıflarını, ona ilham veren profesörlerini anlattı. Öğretmenlik yaptığı yılın hiç de beklediği gibi geçmediğini itiraf etti. Çünkü artık öğrenci olmadığı fikrine henüz alışamamıştı. Her ne kadar suçluluk duysa da Frank'le tanışmalarını anlattı ve bir daha ondan bahsetmedi. Arkadaşları, seyahatleri hakkında konuştu. Fakat en çok çocukları anlattı. Başarılarını, fazla övünmemeye çalışarak kişiliklerini, azimlerini tarif etti.

Söylenecek her şeyin bittiğini düşündüğünde Dawson'a platformdaki hayatını sordu. Evinde günlerini nasıl geçiriyordu? Boş zamanlarında ne yapıyordu? Fakat o her seferinde dönüp dolaştırıp lafı onun hayatına getirmeyi başardı. Geçmişiyse samimi olarak ilgilenmiş görünüyordu Dawson. İkisi de kesintilerle uzayıp giden ip hâlinde bir sohbetin iki tarafından tutmuş gibiydiler.

Amanda daha sonra baş başa olduklarında Frank'le en son ne zaman böyle konuştuklarını düşünecekti. Son zamanlarda Frank sadece içiyor ve Amanda sadece tek başına konuşuyordu. Çocuklar hakkında tartıştıklarında konu ya okulda ne yaptıkları ya da sorunları ve bunların çözümü hakkında olurdu. Onların sohbetleri kısa ve amaçlıydı. Günlerinin nasıl geçtiğini veya neyle ilgilendiklerini nadiren konuşurlardı. Amanda bu durumun, uzun evliliklerdeki bir salgın olduğunu biliyordu elbette. Ama her nedense, Dawson'la ilişkileri daima farklı olmuştu. Hayat en nihayet ilişkileri üzerinde zar mı atıyordu acaba şimdi? Bunu düşünmek istemiyordu, ama nasıl öğrenecekti?

Dawson'la bütün gece konuştular. Mutfak penceresinden yıldızların parıltısı görünüyordu. Bir esinti, okyanus dalgaları gibi ürpertti ağaç yapraklarını. Şarap şişesi boşalmıştı. Amanda kendini sıcacık ve rahatlamış hissediyordu. Dawson bulaşıkları musluğa taşıdı. O yıkayıp diğeri kurularken yan yana durdular. Amanda tabağı ona geçirirken Dawson'ın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Her ne kadar ayrılımlarının üzerinden bir ömür geçmiş olsa da, esrarengiz bir duyguyla irtibatı hiç koparmamışlar gibi geliyordu Amanda'ya.

Mutfakta işlerini bitirdiklerinde Dawson arka kapıya yöneldi. “Biraz daha vaktin var mı?”

Amanda saatine baktı. Gitmesi gerektiğini biliyordu ama kendini, “Biraz,” derken buldu.

Dawson kapıyı açtı, o da geçti. Gıcırdayan tahta basamakları indiler. Mehtap egzotik bir güzellikle aydınlatıyordu araziye. Toprak gümüş bir battaniyeyle örtülmüştü. Amanda, açık sandaletlerinden, parmaklarının doğanın nemini içtiğini hissetti. Havada çam kokusu vardı. Yan yana yürüdüler. Ayak sesleri cırcır böceği bağrıışları ve yaprak fısıltıları arasında kayboldu.

Kıyıda, yaşlı meşenin alçak dalları suya doğru uzanıyor, karaltısı derenin çırpınıışlarına karışıyordu. Islanmadan dallara ulaşmak mümkün değil gibiydi. Durdular. “Hep burada otururduk,” dedi Dawson.

“Bizim yerimizdi. Özellikle annem ve babamla kavga ettikten sonra.”

“Bir dakika. Sen o zamanlar annen, babanla kavga mı etmiştin?” Dawson dalga geçiyor gibiydi. “Benim yüzümden değildi herhâlde.”

Amanda omzuna hafifçe vurdu. “Aman ne komik! Her neyse, şuradan yukarı tırmanırdık. Kolunu omzuma doldurdun, ben ağlar, bunun ne büyük bir haksızlık olduğunu haykırdım. Sen de beni sakinleştirmeye çalışırdın. O vakitler çok dramatik biri idim, değil mi?”

“Ben öyle bir şey fark etmedim.”

Amanda güldü. “Tekirlerin nasıl sıçradığını hatırlıyorsun değil mi? O günlerde ne kadar çoktu? Gösteri yapıyorlardı sanki.”

“Bu gece de sıçrayacaklarından eminim.”

“Biliyorum, fakat asla aynı olmayacak. O sıralar buraya geldiğimizde onları görmeye ihtiyacım vardı. Sanki kendimi iyi hissettirecek bir şeye ihtiyacım olduğunu anlıyordu tekirler.”

“Seni ben iyi hissettiriyorum sanıyordum.”

Amanda alay etti. “Hayır, tekirler iyi hissettiriyordu.”

Dawson gülümsedi. “Tuck’la hiç buraya geldiniz mi?”

Amanda hayır anlamında salladı başını. “Şu rampa onun için biraz fazla dikti. Ama ben geldim. Ya da en azından denedim diyelim.”

“Ne demek bu?”

“Sanırım burası bana hâlâ aynı duyguları yaşıyor mu diye merak ettim, fakat bu kadar uzağa gelmedim, gelemedim. Bir şey işittiğimden veya gördüğümünden değil, sadece ormanda biri olursa diye korktum. O korkuyla hayallerim de kaçtı gitti tabii. Yapayalnızdım. Bir şey olsaydı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O yüzden geri dönüp içeri girdim, bir daha da gelmedim.”

“Şu ana kadar.”

“Şimdi yalnız değilim ki.” Bir tekirin sıçraması umuduyla suya baktı ama hiçbir şey yokta ortalıkta. “Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanmak çok zor. Ne kadar gençtik.”

“Genç değildik.” Dawson alçak fakat kararlı bir ifadeyle söylemişti bunu.

“Çocuktuk Dawson. O zamanlar bunun farkında değildik ama baba olduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın. Demek istediğim, Lynn şu anda on yedi yaşında ve benim o sıralar yaşadıklarımı yaşamasını hayal bile edemiyorum. Erkek arkadaşı bile yok henüz. Ve eğer gecenin bir yarısı odasının penceresinden kaçacak olursa, herhâlde ben de annem, babam gibi davranırım.”

“Erkek arkadaşını beğenmezsen demek istiyorsun.”

“Onun için mükemmel olacağını düşünsem bile.” Yüzünü ona döndü Amanda. “Biz ne düşünüyorduk sence?”

“Bir şey düşünmüyorduk. Âşıktık.”

Amanda ay ışığını yakaladığı gözleriyle Dawson’a baktı. “Özür dilerim, seni ne ziyaret ettim ne de yazdım. Yani Caledonia’ya gönderildikten sonra demek istiyorum.”

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli. Ama düşündüm. Bizi düşündüm. Her zaman düşündüm.” Devam etmeden önce güç almak istercesine uzanıp meşe ağacını tuttu. “Ne zaman yazmaya karar versem beynim felç oluyordu. Nereden başlayacaktım. Derslerimden, oda arkadaşlarımdan bahsetmeli miydim? Ne zaman bir şeyler yazmaya başlasam tekrar okuduğumda beğenmiyor, yırtıp atıyordum. Ertesi gün yeniden yazmak için kendime söz veriyordum. Ama daha ertesi gün yine aynısı oluyordu. Ve böyle böyle çok uzun zaman geçti.”

“Kızgın değilim, o sırada da kızgın değildim.”

“Çünkü beni çoktan unutmuştun.”

“Hayır; çünkü kendimle yüzleşebilecek hâlîm yoktu. Senin ilerleyişin ve başarın benim için her şey demekti. Benim sana asla veremeyeceğim türde bir hayata sahip olmanı arzu ediyordum.”

“Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim.”

“O zaman işte şimdi yanıldın. Herkesin geçmişinde değiştirmek istediği şeyler vardır Dawson. Benim bile. Benim hayatım da asla mükemmel değil.”

“Konuşmak ister misin?”

Yıllarca önce olsaydı belki Dawson’a her şeyi anlatabilirdi, şimdi de henüz hazır olmasa da, yakın zamanda yeniden aynı

noktaya gelebileceğine inanıyordu. Fakat o anda itiraf onu korkuttu. Dawson'ın içinde çok, çok uzun zamandan beni hissetmediği bir şeyi uyandırdığını kendine itiraf etmek kadar korkuttu.

"Henüz hazır değilim dersem bana gücenir misin?"

"Hayır, asla."

Hayalet gibi gülümsedi Amanda. "O zaman hadi gel bu andan birkaç dakika zevk almaya bakalım. Eski günler gibi. Çok huzurlu burası." Mehtap yavaş yavaş alçalmaya devam ediyordu. Hayali bir balık ağı gibi aydınlanmıştı etraf. Yıldızlar minicik prizmalar gibi soluk ışıklarını yeryüzüne ulaştırmaya çalışıyordu sanki. Yan yana dururlarken Dawson, geçen yıllar içinde Amanda'nın hangi sıklıkla onu düşündüğünü merak etti. Kesinlikle onun düşündüğünden daha azdı, bundan emindi, fakat her ikisinin de değişik açılardan yalnız olduğu duygusu kapladı içini birdenbire. O kocaman bir kara parçasında yalnız bir adam; Amanda, isimsiz kalabalığın ortasında tek bir yüzdü. Ama hep öyle olmamış mıydı zaten? Yeni yetme yıllarında bile. Yalnızlık onları beraber büyüttü ve mutluluğu birbirlerinde bulmuşlardı.

Karanlıkta Amanda'nın iç geçirdiğini duydu. "Sanırım gitmeliyim."

"Biliyorum."

Dawson'ın cevabı onda hem rahatlama, hem de hayal kırıklığı yarattı. Sessizce eve doğru yürüdüler. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Amanda kapıyı kilitlerken Dawson da elektrikleri kapattı. Sonra ağır ağır arabalarına yöneldiler. Dawson uzanıp kapısını açtı.

"Yarın avukatın bürosunda görüşürüz."

"On birde."

Ay ışığında Amanda'nın saçları gümüş bir çağlayanı andırıyordu. Dawson parmaklarını bu çağlayanın gelgitleri arasında dolaştırmak için çok güçlü bir arzu hissetti. "Gece çok güzeldi. Yemek için teşekkürler."

Arabaya binmek için önünde durduğunda Amanda, ani ve vahşi bir düşünceyle Dawson'ın onu öpmeye yeltenebileceğini hayal etti. Üniversiteden beri ilk kez bir erkeğin bakışları karşısında nefesi kesiliyordu. Ama böyle bir hareket ihtimalini bile önlemek için hemen arabaya girdi.

"Seni gördüğüme çok memnun oldum."

Direksiyona oturup Dawson da kapıyı kapatınca derin bir oh çekti kendi kendine. Motoru çalıştırıp vitesi geri aldı.

Arabayı toplayıp taş yola çıkarken Dawson el salladı. Kırmızı arka ışıkları bir virajı dönüp gözden kaybolana kadar arkasından baktı.

Yavaşça tamirhaneye döndü Dawson. Düğmeyi çevirdi, tepeden sarkan tek ampul yandığında bir grup lastiğin üstüne oturdu. Işığın etrafında dönüp duran tek bir pervane dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu o anda. O, ampulün etrafında uçuşunu sürdürürken, Dawson, Amanda'nın hedeflediği hayatı başarmış olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kaldığını fark etti. Sakladığı üzüntüleri ve dertleri hariç -onların orada bir yerde durduğunu biliyordu- istediği hayatı kurmayı başarmıştı o. Bir kocası, çocukları, şehirde bir evi vardı ve bütün bunlara rağmen hatıraları da olması gerektiği gibi canlıydı.

Tuck'ın tamirhanesinde öylece oturmuş düşünürken kendisinin de gelişim kaydettiğini sanarak aslında fena hâlde yanıldığını anladı. Etmemişti. Her zaman Amanda'nın onu geride bıraktığını düşünmüştü ama şimdi bu tahmini doğrulanmıştı işte. İçinde, derinde bir yerlerde bir şeyin çatırdadı-

ğını hissetti. Uzun zaman önce elveda demiş ve o zamandan beri doğruyu yaptığına inanmıştı. Oysa şimdi, tamirhanenin bu sarı ışığı altında bundan pek emin değildi. Bir vakitler Amanda'yı sevmişti ve sonradan da sevmekten vazgeçmemişti. Bu geceyi onunla geçirmek de bu basit gerçeği değiştirememişti. Uzanıp anahtarlarını aldığı anda bir başka şeyin daha bilincindeydi, hiç beklemediği bir başka şeyin.

Kalktı, ışığı kapattı. Kendini tükenmiş hissediyordu arabasına yürürken. Her şeyden önce Amanda'ya karşı hissettiği duyguların hiç değişmediğini anlamıştı bu gece. Bir de gelecekte asla beraber olamayacakları gerçeği, yüzüne tokat gibi bir kez daha çarpmıştı.

6

Pansiyonun perdeleri inceydi. Güneş, şafaktan birkaç dakika sonra Dawson'ı uyandırdı. Biraz daha uyumak umuduyla arkasını döndü ama mümkün değildi. Kalktı. Biraz esneme hareketi yaptı. Sabahları her yeri ağrıyordu, özellikle sırtı ve omuzları. Kaç sene daha platformda çalışabileceğini bilmiyordu. Vücudu fiziksel olarak çok yıpranmıştı ve her geçen yıl ağrıları katlanarak artıyordu.

Çantasını açıp koşu ayakkabısıyla spor kıyafetini çıkardı. Giyindi. Sessizce aşağı indi. Pansiyon tam da tahmin ettiği gibiydi. Dört oda yukarıda. Mutfak, yemek salonu ve dinlenme alanı aşağıda. İlginçtir, sahipleri denizciliğe meraklıydı. Tahtadan oyulmuş minyatür yelkenliler köşe masaların üstünü süslüyordu. Şöminenin üstünde eski bir teknenin çarkı, kapıda da kanalları gösteren bir nehir haritası vardı.

Sahipleri uyanmamıştı henüz. Dawson gece giriş yaparken ısmarladığı çiçekleri odasına koyduklarını haber vermiş, kahvaltının saat sekizde olduğu söylemişlerdi. Dışarıda sabah parlaklığı yayılmaya başlamıştı bile. Nehrin üstündeki

ince pus aşağılara sarkmış bulutu andırıyordu ama gökyüzü her yönden temiz görünüyordu. Havanın şimdiden sıcak olması, daha da sıcakların geleceğini müjdeliyordu. Dawson birkaç kez omuz egzersizi yaptı, sonra koşu için yola çıktı. Isınması birkaç dakika aldı. Sonra rahat adımlarla koşmaya başladı.

Oriental'ın küçük meydanına geldiğinde etraf tenhaydı. Antika dükkânlarını, nalburları, birkaç emlakçıyı, sokağın karşı tarafındaki çalışanlar için çoktan açılmış olan Irwin's lokantasını geçti. Lokantanın önünde beş altı araba park etmişti. Omzunun üstünden nehirdeki sisin kalktığını gördü. Derin derin nefes alarak tuz ve çamın taze kokusunu içine çekti. Marinanın yanındaki küçük kahveyi geçti. Birkaç dakika sonra nefesi iyice açılmış, tempoyu yakalamıştı. Marinada insanlar soğutucularını yelkenlilere yüklerken, martılar da yukarıda dört dönerek şarkılarına başlamıştı bile. Koşarak bir olta dükkânının önünden geçti. Mermerli ve renkli camlarıyla Protestan kilisesini geçerken, buraları çocukluğunda fark edip edemediğini hatırlamaya çalıştı. Sonra Morgan Tanner'ın bürosunu aramaya başladı. Adresi biliyordu zaten, bir eczaneyle, antika para koleksiyoncusunun arasındaki tuğlalı binayı en sonunda gördü. Tabelaya bakılırsa aynı alanda uzmanlaşmış olmasalar da, bir başka avukatla paylaşıyordu büroyu. Tuck, Tunner'ı nasıl bulmuştu acaba? Hâlbuki o telefon edene kadar bu adamın ismini bile bilmiyordu Dawson.

Oriental'ın merkezi bittiğinde Dawson ana caddeden uzaklaşıp çevredeki sokaklara saptı. Zaten özel bir hedef belirlememişti kendine.

İyi uyumamıştı. Zihni Amanda ile Bonner'lar arasında gidip gelmişti bütün gece. Hapishanedeyken Marilyn Bonner,

Amanda'dan sonra en çok düşündüğü kişiydi. Kadın hükmün verildiği duruşmada ifade verirken, sadece onun sevdiği adamın değil, çocuklarının babasının da onlardan çalındığını, bütün hayatının yok edildiğini söylemişti. Kırık bir sesle, ailesini nasıl geçindireceği veya onlara ne olacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını da itiraf etmişti. Dr. Bonner'ın hayat sigortası yaptırmadığı da tam o sırada ortaya çıktı.

Netice olarak Marilyn Bonner oturduğu evi kaybetti. Meyve bahçelerinin bulunduğu yerdeki evde ailesiyle birlikte yaşamaya başladı ama hayatı tam bir mücadeleye dönüştü. Babası emekli olmuş ve amfizem hastalığına yakalanmıştı. Annesi şeker hastasıydı. Ve mülkün kredi taksiti, gelen her bir kuruşu alıp götürüyordu. Kadının, anne babasıyla sürekli ilgilenmesi gerekiyordu. O yüzden yarı zamanlı bir iş bulabildi. Kendi küçük maaşını, annesinin, babasının emekli maaşlarıyla birleştirence temel ihtiyaçlarını ancak karşılayabiliyordu, para bazen ona bile yetmiyordu. Yaşadıkları çiftlik evi eskilikten dökülüyordu. En sonunda kredi taksitleri zamanında ödenememeye başladı. Birkaç ay geriden geliyordu artık ödemeler.

Dawson hapishaneden çıktığında Bonner ailesi zor günler geçiriyordu. Dawson, altı ay sonra özür dilemek için çiftlik evine gittiğinde bu acı gerçeği öğrendi. Marilyn kapıyı açtığında onu tanıyamadı, saçları kırışmış, yanakları sarkmıştı. Fakat kadın onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu ve daha tek kelime bile etmeye fırsat kalmadan, hayatını mahvettiğini, kocasını öldürdüğünü, akan çatıyı tamir ettirecek veya ihtiyacı olan yardımcıyı tutacak parası bile olmadığını haykırmaya başladı. Bankanın, meyve bahçesini icra yoluyla satmakla tehdit ettiğini ve polis çağıracağını söyledi çılgık çılgıca. Bir daha asla gelme diye uyardı. Dawson oradan ayrıldı, ama o gece

geç saatte yeniden çiftlik evine gelerek yıkılmakta olan binayı inceledi. Şeftali ve elma ağaçlarının arasında yürüdü. Ertesi hafta Tuck'tan harçlığını aldığı anda bankaya gitti. Hapisten çıktığından bu yana biriktirdiği bütün parayla birlikte o harçlığının da neredeyse tamamını vererek hiçbir not bırakmadan Marilyn Bonner'a çek yaptırdı.

Zaman içinde kadının hayatı düzeldi. Annesi, babası öldü, çiftlik evi ve meyve bahçesi ona kaldı. Yıllarca çok mücadele etti ama kredinin önemli bir kısmını ödemeyi ve gerekli tamiyatı yaptırmayı başardı. Şu anda arazi borçsuz olarak onundu. Dawson kasabadan ayrıldıktan birkaç sene sonra kadın internet üzerinden satış yapan bir iş kurdu ve ev yapımı kutulanmış gıda satmaya başladı. İnternet sayesinde işi büyüttü ve artık faturaları ödeyebilmek için endişe duymuyordu. Gerçi hiç evlenmedi ama on altı yıldır Leo adlı bir mali müşavirle birlikteydi.

Çocuklara gelince; Emily, Doğu Carolina Üniversitesi'nden mezun oldu, muhtemelen bir gün annesinin işini devralmaya hazırlanacağından, bir markete müdür olarak Raleigh'e gitti. Alan, annesinin kendisi için satın aldığı prefabrik bir evi, meyve bahçesinde kurdu ve orada yaşamını sürdürdü. Hiç üniversiteye gitmedi, fakat düzgün bir işi vardı ve Dawson'ın eline geçen fotoğraflarda mutlu görünüyordu.

Senede bir kez Marilyn, Emily ve Alan'la ilgili kısa bilgilerle birlikte fotoğrafları Louisiana'ya geliyordu. Dawson'ın kiraladığı özel dedektifler her zaman titiz olsa da özel hayatlara çok derinlemesine girmezlerdi.

Dawson, Bonner'ları takip ettirdiği için bazen kendisini suçlu hissedirdi ama hayatlarında herhangi bir olumlu değişiklik yapıp yapamayacağını öğrenmek için başka çaresi

yoktu. Kaza gecesinden beri bütün istediği buydu. O yüzden yirmi senedir isimsiz yurt dışı banka hesaplarıyla her ay çek gönderiyordu. Ailenin en büyük kaybına sebep olmuştu ve şimdi sessiz sokaklarda koşarken, bu kaybı tazmin etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğini düşündü bir kez daha.

Abee Cole'un ateşi vardı. Sıcağa rağmen ürperiyordu. Hastaydı. İki gün önce tepesini attırıp duran birini dövmek için beyzbol sopasını alıp gitmiş ama adam maket bıçağını çekerek ona sürpriz yapmıştı. Karnında şeytani bir yarık açan kirli bir çakıydı bu. Abee, o sabah iyileştireceğini düşündüğü ilaçlara rağmen içinden lağım gibi kokan yeşil bir sıvının aktığını fark etti. Eğer ateşi düşmezse, yarım yamalak aklıyla sopayı kuzeni Calvin'e verip veteriner kliniğinden iyi geleceğinden emin olduğu antibiyotikleri çalmasını söyleyecekti.

Tam o anda karşı sokakta Dawson'ın koştuğunu gördü ve ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Ted hemen arkadaki ucuzluk dükkânındaydı. Dawson'ı, onun da görüp görmediğini merak etti Abee. Herhâlde görmemişti. Yoksa, dükkândan vahşi bir ayı gibi paldır küldür çıkardı. Tuck'ın nalları diktığı günden beri Dawson'm yolunu gözlüyordu. Bıçaklarını biliyor, tabancasını dolduruyor ya da küçük orospu Ella'yla birlikte oturdukları o sıçan deliğinde gizlediği bazukasını, el bombasını ya da cehennem olası başka hangi silahı varsa onu kontrol ediyor olmalıydı.

Kafası normal değildi Ted'in. Hiçbir zaman da olmamıştı. Hapiste geçirdiği dokuz yıl, ona kendine hâkim olmasını öğretmemişti. Geçen birkaç yıl boyunca Ted'i ayarda tutmak neredeyse imkânsız hâle gelmişti, ama Abee'ye göre bu, o ka-

dar da kötü bir şey değildi. Bu hâli onu etkili bir güvenlik elemanı yapıyor, arazilerindeki herkes onun kurallarına uymak zorunda kalıyordu. Ted, son zamanlarda ailesi dâhil herkese bulaşp korkutuyordu ama Abee için bunun hiç mahsuru yoktu. İşine burnunu sokmasın, yeterdi. Gerçi özel olarak kardeşinin iyiliğini filan düşünüyor değildi tabii, onu sadece faydalı buluyordu.

Fakat şimdi Dawson kasabaya gelmişti ve Ted ne yapar bilinmezdi. Abee, Tuck'ın ölümüyle Dawson'ın geleceğini biliyordu zaten. Yine de cenazeye katılıp taziyelerini sunar sunmaz kimseye görünmeden çeker gider diye düşünmüştü. Çünkü birazcık akli olan herkes bunu yapardı. Ve Dawson, Ted'in her aynaya bakışında yamuk burnunun kendini seyreten aksini görünce onu öldürmeye yemin ettiğini bilecek kadar akıllıydı.

Dawson'a ne olacağı Abee'nin hiç umurunda değildi. Ama Ted'in de başlarına gereksiz bela çıkartmasını istemiyordu. Hayatı sürdürmeye çalışmak bugüne kadar zaten çok zor olmuştu. Aile işlerine burnunu sokmayan ne Federal kalmıştı ne eyalet polisi ne de şerif. Kanunların onlardan korktuğu eski günlerde değillerdi artık. Polislerin helikopterleri, köpekleri, kızıl ötesi ışıkları vardı ve her yeri hallaç pamuğu gibi atıyorlardı.

Olayın boyutu da farklıydı üstelik. Dawson, Ted'in sürekli uğraştığı uyuşturucu kafalı keşlerden çok daha akıllıydı. Dawson hakkında herkes istediğini söyleyebilirdi ama o, babası ve Ted silahlı olarak üstüne yürüdüklerinde ikisini de dövmüş lanet biriydi. Ve bu, tek şey demekti. Dawson, ne Ted'den korkuyordu ne Abee'den. Üstelik her zaman hazırlıklıydı. Gerektiğinde son derece acımasız ve kaba olabiliyordu,

bu bile, Ted'in şöyle bir durması için yeterli sebep olmalıydı, fakat öyle değildi işte. Ted düzgün düşünemiyordu, düşünmeyecekti.

Abee'nin istediği en son şey, Ted'in bir kere daha hapse gönderilmesiydi. Ona ihtiyacı vardı. Ailenin yarısı uyuşturucu müptelasıydı, diğer yarısı da aptalca işlere meyilliydi. Ama Abee önüne geçmezse, Dawson'ı gördüğü anda Ted'in gözü dönecek, sonra yine kendini hâkimin karşısında bulacaktı. Bu düşünce midesini bulandırdı Abee Cole'un.

Öne doğru iki büklüm eğildi ve asfalta kustu. Elinin tersiyle ağzını sildiğinde Dawson köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Ted hâlâ içerdeydi. Abee rahatlayıp derin bir nefese aldı ve onu gördüğünü hiç söylememeye karar verdi. Tekrar ürperdi. Karnı ateşler içindeydi. İğrenç hissediyordu kendini. Kim düşünebilirdi ki adamın maket bıçağı taşıyacağını.

Aslında o da adamı öldürmek istememişti. Sadece ona ve Candy hakkında fikir yürütecek herkese bir mesaj vermekti niyeti. Ama bir dahaki sefere işi şansa bırakmayacaktı. Bir kere başladı mı durmazdı. Dikkatli olmalıydı -kanunun söz konusu olabileceği her şeyde dikkatliydi aslında- fakat herkes kız arkadaşının sınırların ötesinde olduğunu anlamalıydı. Kimse ona bakmasa, konuşmasa, fikir yürütmese, hele hele pantolonundan içeri dalmaya çalışmasa iyi olacaktı. Kız belki de çok öfkelenenecekti bu duruma ama Candy, sadece ona ait olduğunu anlamalıydı artık. Bunu anlatmak için o güzel yüzünü paçavra çevirmek mi gerekiyordu?

Candy, Abee Cole'la ne yapacağını bilemiyordu gerçekten. Birkaç defa çıktılar diye şimdi de ona kabadayılık taslayıp sahiplenmeye kalkıyordu herhâlde. Ama o bir erkekti ve Candy

erkekleri çok uzun zaman önce çözmüştü. Hatta Abec gibi öküz beyinlileri bile. Sadece yirmi dört yaşında olabilirdi, ama on yedi yaşından beri tek başına yaşıyordu ve uzun, sarı saçlarını açıp erkekleri *o bakışıyla* süzdüğü sürece, istediği her şeyi yaptırabileceğine emindi. Ne kadar kalın kafalı olursa olsun, bir erkeği baştan çıkartmayı bilirdi. Son yedi senedir bu yöntem çok iyi çalışıyordu. Wilmington'daki yaşlı bir adam ona üstü açık bir Mustang hediye etmişti. Charleston'daki tatlı Çinli adamın verdiği altın olması kuvvetle muhtemel Buda heykeli de şimdi evinin bir köşesini süslüyordu. Nakit konusunda çok sıkıştım dese Abec'nin de onu paraya boğup kraliçeler gibi yaşatacağından emindi.

Ama bu iyi bir fikir değildi. Birkaç ay önce Oriental'a ilk geldiğinde buralardan olmadığı için Cole'ları tanııyordu. Tanıdıkça Abec'yi kendine yaklaştırmak konusunda kararsız kaldı. Abec'nin kaçak bir suçlu olması değildi mesele. O kadar çok kanun kaçağıyla birlikte olmuştu ki. Atlanta'da bir eroin satıcısından birkaç ay içinde yirmi bin dolar almış ve adam bu alışverişten en az onun kadar hoşnut kalmıştı. Hayır, esas sebep büyük ölçüde etraflarında dolaşan Ted'in verdiği rahatsızlıktı.

Abec geldiğinde kardeşiyle de sık sık beraber oluyordular ve doğruya söylemek gerekirse Ted onu korkutuyordu. Sadece çiçek bozuğu cildi ve siyahlaşmış dişleri değildi kızı korkutan. Her şeydi. Yayıdığı uğursuzluktu. Ona sırtıtmasında bir tehdit vardı sanki. Boğsam mı, öpsem mi diye karar verememiş de ikisini de yapsam çok eğlenceli olacak diye düşünür gibiydi.

Ted başından beri çok ciddi korkular veriyordu ona ama Abec'nin de ondan kalır yeri olmadığını farkındaydı.

Tanıdıkça, ikisinin de aynı kumaştan yapıldığını daha iyi anlıyordu. Son zamanlarda Abce giderek daha bir... tutkulu oluyor, fakat bu onu daha da korkutuyordu. Galiba volta-yı alması gerekiyordu artık. Ya kuzeye Virginia'ya, olmadı güneye, Florida'ya; gerçekten fark etmezdi. Yarın gidebilirdi ama bu yolculuğu yapacak nakdi yoktu henüz. Hiçbir zaman para biriktirmeyi becerememişti zaten. Bu hafta sonu bardaki müşterileri için çok iyi çalışırsa ve kartlarını iyi oynarsa pazar günü, Abce Cole gittiğini bile fark etmeden bu cehennemden kaçabilirdi.

Alan Bonner, baldırına sıkıştırdığı paketten bir sigara çekip aynı anda bacakları arasındaki kahvenin de dökülmemesine çalışırken kargo kamyonu orta şeride doğru şöyle bir yalpaladı. Radyoda köpek isteyen ya da köpek yiyen veya köpek seven, her neyse artık, bir köpek konusunda yırtınan biri türk-kü söylüyordu. Sözler hiç önemli değildi ki, ritim önemliydi. Üstelik günlerden cumaydı. Uzun, parlak, muhteşem bir hafta sonu için önünde sadece yedi saat kalmıştı ve Alan kendini çok iyi hissediyordu.

“Radyoyu kısman gerekmiyor mu?” diye sordu Buster.

Buster Tibson, şirketin yeni stajyeriydi. Bu kamyonunda olmasının tek nedeni buydu. Ve hafta başından beri şikâyet etmediği şey, sormadığı konu kalmamıştı. Araba süren birisini delirtmek için yeterli sebeplerdi bunlar.

“Ne? Şarkıyı mı beğenmedin?”

“Eğitim kitabında çok açılan radyonun dikkati dağıtabileceği yazıyor. Ron beni işe aldığı anda özellikle bahsetmişti.”

Sinir oluyordu Alan bu oğlana. Kural manyağıydı çocuk. Ron da sırf bu nedenle almıştı herhâlde.

Sigaraya dizine vurarak yumuşatmayı bitiren Alan çakmağı aramaya başladı. Cebinin derinliklerine gitmişti lanet çakmak. Kahveyi dökmeden almak biraz uğraşmayı gerektirecekti.

“Merak etme, bugün cuma. Unuttun mu?”

Cevabı Buster’ı hiç tatmin etmemiş gibiydi. Alan ona şöyle bir baktığında, sabah gömleğini ütülediğini fark etti. Hiç şüphe yok ki bunu Ron’un da görmesini sağlamıştı. Hatta ofise bir not defteri ve kalemle gitmişti mutlaka. Böylece Ron’un ağzından her çıkanı aynı anda kaleme almış, onun engin bilgisinden yararlanmış olmalıydı.

Ya adamın adına ne demeliydi? Hangi ana baba çocuğuna Buster’ adını koyardı ki?

Alan çakmağı bulduğunda kargo kamyonu yine emniyet şeridine doğru geri geldi.

“Hey, bak bir şey soracağım, nasıl olmuş da sana Buster ismi koymuşlar ya?”

“Aile adı. Annem tarafından,” diyen Buster’ın kaşları çatıldı. “Bugün kaç teslimat var?”

Bütün hafta boyunca Buster aynı soruyu sormuş, Alan bu sayının neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamamıştı. Gıda marketlerine ve benzin istasyonlarına fındık, fıstık, cips, karışık çerez, kurutulmuş et gibi şeyler teslim ediyorlardı. Fakat esas can alıcı nokta yol boyunca hız yapmamaktı. Yoksa Ron daha fazla yer eklerdi sonra. Alan, bunu geçen yıl öğrenmişti ve aynı yanlış bir daha yapmak istemiyordu. Onun güzergâhı tüm Pamlico County’yi kapsıyordu. Bu da insanlık tarihindeki en sıkıcı, bitmez, tükenmez yollar demekti. Ama

* Buster: Argoda ulan, herif. Ç.N

yine de bu, şu ana kadar edindiği en iyi işti. İnşaatçılıktan, araba yıkamaktan, toprak çapalamaktan, liseden mezun olana kadar yaptığı her türlü işten daha iyiydi. Pencereden gelen temiz hava, tam istediği gibi yüksek sesli müzik, ensesinde boza pişiren bir patrondan uzak, daha ne isteyebilirdi ki? Ayrıca ücret de çok kötü sayılmazdı.

Alan çakmağı yakabilmek için iki elini birden kullanırken direksiyonu dirsekleriyle idare etmeye çalıştı. Sigaranın dumanını pencereden dışarı üfledi. “Yeterince var. Bitirsek şanslıyız.”

Buster kendi penceresinden dışarı baktı. “O zaman öğle yemeğini uzatmayalım.”

Bu velet ciddi şekilde sinir bozucuydu. Ve işte aslında Alan’dan yaşça büyük olmasına rağmen hâlâ veletti. Yine de Buster’ın onu Ron’a gammazlaması, Alan’ın isteyeceği son şeydi.

Ciddi bir sesle konuşmaya çalışarak “Öğle yemeğiyle ilgisi yok,” dedi Alan. “Bu bir müşteri hizmetleri sorunu. Koştur koştur girip, koştur koştur çıkamazsın. İnsanlarla konuşmalısın. Bizim işimiz müşteriye mutlu etmek. Ben o yüzden her şeyi kitabına uygun yaparım.”

“Sigara içmek gibi mi? Bu arabada sigara içmemen gerektiğini bilmen gerekiyor.”

“Herkesin bir kusuru vardır.”

“Ve radyoyu sonuna kadar açmak.”

Ooo, velet liste tutuyordu demek. Alan hızla düşünmek zorundaydı.

“Bunu senin için yaptım. Bir çeşit kutlama, anlıyor musun? İlk haftanı bitiriyorsun ve büyük iş başardın. Bugün mesai bitiminden sonra Ron’a seni öveceğim.”

Ron'dan bahsetmek Buster'ı susturmaya yetti. Fakat pek uzun süreceğe benzemiyordu. Yine de bu veletle aynı arabada geçen bir haftanın ardından her türlü sessizlik iyiydi. Gün pek hızlı geçeceğe benzemiyordu ama gelecek hafta arabada yine tek başına olacaktı Tanrı'ya şükür.

Ve bu gece. Sırf bu gece için her şeye katlanmalıydı. Hafta sonunun bütün heyecanı şimdiden sarmıştı içini. O yüzden en iyisi Buster'ı tamamen unutmaktı. Bu geceyi, şehir dışında izbe bir yer olan Tidewater'da sonlandıracaktı Alan. Burası her türlü eğlenceyi sunan, yakınlardaki tek yerdi neredeyse. Biraz bira içer, bیلardo oynar, hatta şanslıysa şu şirin garson kız da belki orada olurdu. Kendisini en doğru yerlerden saran, çok dar kotlar giyiyordu kız. Ona ne zaman bira verse, giydiği dar bluzlarla öne doğru uzanıyordu, bu manzara da birayı daha lezzetli yapıyordu tabii. Aynı şeyler cumartesi ve pazar akşamları da yaşanacaktı kaçınılmaz olarak. Annesinin uzatmalı sevgilisi Leo'yla planları olduğunu ve de adamın dün akşamki gibi karavanıyla onu eve bırakmayacağını umuyordu Alan.

Annesinin Leo'yla neden evlenmediği, Alan'ı aşan bir konuydu. Belki o zaman koca adam olmuş oğlunu kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçerdi.

Bu hafta sonu arzu etmediği tek şey, annesinin onunla beraber olmayı tercih etmesiydi ki, böyle bir şey kesinlikle olmayacaktı. Bütün hafta sonu Leo'yla kalsa iyi olacaktı annesi.

Pazartesi giyeceği şeylerin temiz olmaması kimin umurundaydı? Nasıl olsa Buster artık onun kamyonunda olmayacaktı. Eh, bu kutlanmazdı da, ne kutlanırdı Tanrı aşkına.

Marilyn Bonner, elinde olmadan Alan'ı merak ederdi.

Her zaman değil tabii. Endişelerini kontrol altında tutmak için kendini çok zorluyordu. O yetişkin bir çocuktu ve kendi kararlarını verecek yaşa gelmişti. Ama o bir anneydi ve oğlundaki hep kolay yollara sapma eğilimleri görüyordu. Bu durum onu hiçbir yere götürmez, aksine iyi yolları görme şansını yok ederdi. Hayatını yirmi yedi yaşındaki bir adamdan çok yeni yetme çocuklar gibi yaşamasıydı Marilyn'i endişelendiren. Dün gece Leo onu eve bıraktığında oğlu video oyunu oynuyordu ve annesini görünce ilk tepkisi onun da oynamak isteyip istemediğini sormak oldu. Kadın kapıda öylece dururken, *annesini bir damla bile tanımayan bu çocuğu ben nasıl büyütmüşüm*, diye merak etti sadece.

Marilyn'e göre daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü. Netice olarak Alan iyi bir çocuktu. Kibardı, bir işi vardı, başını hiç derde sokmamıştı. Bunlar onun yaşında ve bu günlerde çok iyi özelliklerdi. Gazetelerde neler okumuyordu ki? Çocukluktan beri beraber büyüdüğü pek çok iyi aile çocuğu olan arkadaşlarının uyuşturucuya bulaştığını, alkolik olduğunu, hatta hapse bile düştüklerini duymuştu. Nerede yaşadıkları düşünüldüğünde bunun bir anlamı vardı elbette. Bütün insanlar, küçük Amerikan kasabalarını Norman Rockwell'in manzara resmi olarak görürdü sadece. Fakat gerçek bundan tamamen farklıydı. Kendi işlerini kurabilen doktorlar ve avukatlar dışında ne Oriental'da ne de bir başka küçük kasabada yüksek ücretli işler vardı. Ve çocuk yetiştirmek için çok iyi bir yer olsa da genç yetişkinlerin ufkunu açacak bir cazibeye sahip değildi. Böyle yerlerde orta düzey idareci pozisyonları da yoktu, hafta sonları gidilecek bir yer de. Görülecek insan bile bulmak zordu. Alan'ın niye hâlâ burada yaşamak istediği an-

nesini aşan bir soruydu ama o mutluydu ve bu dünyada kendine özgü yollarla bir işe yarayabiliyorsa, o da oğluna hayatı kolaylaştırmaya hazırdı. Buna bir prefabrik ev alıp çiftliğin bir köşesine atarak kendi başına yaşamasını sağlamaya çalışmak da dâhildi tabii.

Hayır, Oriental tipi kasabalarla ilgili hiçbir düşü yoktu onun. O, kasabadaki diğer mavi kanlı insanlara benzemiyordu. Ama büyüme çağında iki çocuğuyla kocasını kaybetmiş genç bir anne olarak geleceği yönetmek zorunda kalmıştı. Bennett olmak ve Kuzey Carolina Üniversitesi'ne gitmek, bankaların meyve bahçesini icraya vermeye çalışmalarını engelleyememişti. Ne ailesinin ismi ne de ilişkileri verdiği mücadelede destek olabilmmişti. Hatta, üniversitedeki ekonomi derecesi bile fayda etmemişti.

Neticede her şey gelip paraya dayanıyordu. Kendilerini ne sanyordu bu insanlar. Son günlerde Kuzey Carolina Üniversitesi ya da dünyanın kendisine iyi bir hayat borçlu olduğuna inanan yüksek sosyete, Duke Üniversitesi'nden mezun bir kız yerine çok çalışkan bir göçmeni işe almayı tercih ederdi. Bu fikri Evelyn Collier veya Eugenia Wilcox gibi insanlar küfür gibi algılıyor olabilirlerdi. Çünkü artık var olmayan bir dünyanın dinazor sınıfından gelen insanlardı bunlar. En son kasaba toplantısında ağzına geleni söylemişti. Eskiden olsa kavga çıkardı, fakat artık Marilyn, kasabada durmadan gelişen birkaç iş yerinden birinin sahibiydi. O yüzden Evelyn Collier ve Eugenia Wilcox dâhil kimsenin ona söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

David öldüğünden bu yana çok zor kazandığı bağımsızlığının ne büyük bir hazine olduğunu düşünür dururdu. Kendi içgüdülerine güvenmeyi öğrenmiş ve kendi hayatını

kontrol etmeyi çok sevdiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. İstisnasız kimseyi karıştırmak istemiyordu hayatına; bu yüzden Leo'nun bıkmadan tekrarladığı evlenme tekliflerine hayır diyordu. Morehead City'de mali müşavirlik yapan Leo zeki, akli başında bir adamdı ve Marilyn onunla zaman geçirmekten hoşlanıyordu. En önemlisi de adam ona saygı duyuyor ve çocuklar onu çok beğeniyordu. Emily ve Alan annelerinin onu niye durmadan reddettiğini anlayamıyorlardı.

Fakat Leo, Marilyn'in her zaman hayır diyeceğini biliyordu ve bunu da sorun etmiyordu. Çünkü şu hâllerıyla ikisi de çok rahattı. Herhâlde yarın akşam birlikte sinemaya giderlerdi. Pazar günü kiliseden sonra, çeyrek asırdır her hafta yaptığı gibi David'in mezarını ziyarete gidecek sonra da yemek için Leo'yla buluşacaklardı. Kendince seviyordu onu. Pek başkalarının anladığını türde bir sevgi değildi ama önemli de değildi. Onun ve Leo'nun sahip oldukları ikisine de yeterdi.

Kasabanın diğer köşesinde Amanda mutfak masasında kahve içiyor ve annesinin kinayeli sessizliğine aldırmamaya çalışıyordu. Bir gece önce Amanda eve geldiğinde annesi salondaydı ve sorular başladığında daha oturma fırsatı bulamamıştı.

"Neredeydin? Neden bu kadar geç kaldın? Niye telefon etmedin?"

Telefon ettiğini hatırlattı Amanda fakat sonunun gelmeyeceği çok açık, annesinin doğal olarak istediği suçlayıcı bir konuşmaya çekilmektense başının çok ağrıdığını, odasına gidip yatmak istediğini söyledi. Annesinin bu sabahki tutumu buna bir tepki ise bu durumdan memnun olmak pek mümkün değildi elbette. Mutfığa girdiğinde yarım ağızla güneydin diyen annesi başka hiçbir şey söylemeden doğruca ekmek kızartma

makinesine gidip bir iç çekiş eşliğinde ekmeklerini koyarak çalıştırmış, onlar kızartırken bir kez daha içini çekmişti. Bu sefer daha yüksek perdeden olanından.

Anladım, demek istedi Amanda. Üzgünsün. Oldu mu? Ama onun yerine kahvesini yudumlamayı tercih etti. Annesi kaç kere ekmek kızartma makinesinin düğmesine basarsa bas-sın bir kavganın içine çekilmeyecekti.

Amanda, ekmeklerin makineden fırladığını duydu. Annesi çekmeceyi açtı, bir bıçak çıkardı, sonra gürültüyle kapattı. Ekmeğine tereyağı sürmeye koyuldu.

En sonunda arkasını dönmeden, "Nasıl oldun?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Şimdi bana söyleyecek misin neler olduğunu? Veya neredede olduğunu?"

"Söyledim ya. Çok geç çıktım evden." Amanda sesine hâkim olabilmek için elinden geleni yapıyordu

"Seni aramaya çalıştım, fakat hep mesaj çıktı."

"Şarjım bitmişti." Bu yalanı gece yolda gelirken bulmuştu. Annesinin bunu soracağını biliyordu.

Annesi tabağını eline aldı. "Frank'i de mi o yüzden aramadın?"

"Onunla dün işten eve geldikten yaklaşık bir saat sonra konuştum." O da gazeteyi açıp göz gezdirmeye başladı.

"Burayı aradı."

"Eee?"

"Henüz gelmemiş olmana çok şaşırdı." Amanda'nın annesi burnunu çekti. "Bildiğim kadarıyla ikide yola çıktı dedi."

"Ayrılmadan önce yapmam gereken bazı işler vardı." *Yalanlar pek de kolay geliyor*, diye düşündü. Ama ne de olsa üzerinde çok çalışmıştı.

“Sesi üzgün geliyordu.”

Hayır, içkilidir, diye geçti Amanda’nın aklından. Ayrıca ne zaman yola çıktığını hatırlayacağından bile şüpheliydi. Masadan kalktı, kahvesini tazeledi.

Annesi oturdu. “Dün gece briç oynamaya davet edildim.”

Eee, dedi Amanda içinden, *ne yapalım yani?* Annesi briç bağımlısıydı ve neredeyse otuz senedir aynı grup kadınla oynardı. “Gitmeliydin.”

“Gidemedim, çünkü sen gelecektin. Beraber yemek yeriz diye düşünmüştüm. Eugenia Wilcox benim yerimi doldurdu.”

Eugenia Wilcox, hemen sokağın sonunda, Evelyn’inki kadar muhteşem bir tarihi köşkte yaşıyordu. Arkadaşmış gibi görünseler de -annesi ve Eugenia kendilerini bildi bileli tanışırlandı- aralarında konuşulmayan bir rekabet vardı. Kimin evi daha güzel, kimin bahçesi daha güzel, hatta kimin kırmızı pastası daha güzel soruları beyinlerde baloncuklar hâlinde dolayırdı daima.

“Üzgünüm anne,” dedi Amanda. “Seni daha erken aramalıydım.”

“Eugenia en önemli şeyin artırma olduğunu bilmediği için bütün oyun berbat olmuş. Martha Ann telefon etti şikâyet için. Aman her neyse, ona senin burada olduğunu söyleyince o da bizi bu akşam yemeğe davet etti.”

Amanda kaşlarını çatıp kahve bardığını yerine koydu. “Kabul etmedin tabii.”

“Elbette ettim.”

Amanda’nın zihninde Dawson’ın hayali canlandı. “Buna zamanım olur mu bilmiyorum. Bu akşam bir cenaze yemeği düzenlenmiş olabilir.”

“Düzenlenmiş mi olabilir? Yemek ya vardır ya yoktur. Haberin yok mu yani?”

“Henüz emin değilim. Avukat aradığında cenaze ile ilgili ayrıntılardan söz etmedi.”

“Garip. Hiçbir şey söylememesi çok tuhaf.”

Tuhaf olabilir, diye düşündü Amanda. *Fakat Tuck’ın Dawson ve bana dün gece bir ziyafet düzenlemesi kadar garip olamaz.* “Eminim o sadece Tuck’ın arzularını yerine getiriyor.”

Tuck’ın ismini duyduğu anda annesi boynundaki inci kol-
yeyle oynamaya başladı. Amanda, onun makyajsız ve mücev-
hersiz yatak odasından bile çıktığını görmemişti. Bu sabah da
değişen bir şey yoktu. Evelyn Collier, eski Güney’in ruhunu
taşırdı her zaman ve hiç şüphe yok ki ölünceye kadar da böyle
olacaktı.

“Bu iş için niye geldin, hâlâ anlamış değilim. Adamı doğru
dürüst tanııyorsun bile.”

“Onu tanıyorum anne.”

“Yıllarca önce. Burada devamlı yaşasan anlarım. Ama sırf
bu iş için özel olarak yollara düşmeni anlamış değilim.”

“Ben sadece saygıdan geldim.”

“Mükemmel bir şöreti yoktu, biliyorsun. Pek çok insan
onun deli olduğunu düşünüyordu. Ayrıca birisi neden bura-
da olduğunu sorarsa ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Bir şey söylemek zorunda mısın ben de onu bilmiyorum.”

“Çünkü neden geldiğini soracaklar.”

“Neden soracaklar?”

“Çünkü seni *ilginç* buluyorlar.”

Amanda, annesinin ses tonunda bir şey sezdi, fakat ne ol-
duğunu çıkaramadı. Kahvesine krema koyarken bunun ne
olabileceğini düşündü.

“Sohbetlerin en hararetli konusu olduğumdan haberim yoktu.”

“Bu konu üzerinde düşünsen iyi olur. Artık ne Frank’i ne de çocukları getiriyorsun buraya. Seni garip buluyorlarsa buna yapabileceğim bir şey yok.”

Amanda kızgınlığını gizleyemiyordu artık. “Bunu daha önce konuşmuştuk. Frank çalışıyor, çocuklar da okulda. Ama bunlar benim ziyaret edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bazen böyle yapılır. Kız çocukları yalnız gidip annelerini ziyaret ederler.”

“Ve ziyaret ettikleri zaman annelerini aslında hiç görmez. İşte bu yüzden seni ilginç buluyorlar, doğruyu söylemek gerekirse.”

Amanda gözlerini kıstı. “Sen ne demek istiyorsun?”

“Söylemek istediğim şu; Oriental’a ben buralarda yokken geliyorsun. Evimde kalıyorsun, haberim bile olmuyor.” Devam etmeden önce annesi düşmanlığını örtbas etme gereği bile duymadı. “Bunları bildiğimi bile anlamadın, değil mi? Mesela geçen sene gemi seyahatine çıktığımda veya bir önceki yıl Charleston’a kız kardeşimi ziyarete gittiğimde. Burası küçük bir kasaba Amanda. İnsanlar seni görüyor. Arkadaşlarım seni görüyor. Anlamadığım şey, benim öğrenebileceğimi nasıl düşünemediğin.”

“Anne—”

“Sözümü kesme.” Annesi manikürü mükemmel yapılmış elini havaya kaldırdı. “Niye geldiğini gayet iyi biliyorum. Yaşlı olabilirim ama bunak değilim. Başka türlü neden cenazeye gelesin? Bana alışverişe gidiyorum veya sahilde yaşayan bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum dediğinde oraya gidiyordun, yalan mı? Bunca zaman bana yalan söyledin.”

Amanda önüne baktı ve hiçbir şey söylemedi. Çünkü gerçekten söylenecek bir şey yoktu. Sessizlikte bir iç çekiş duydu. Annesi yeniden başladığında ses tonu, sertliğini kaybetmişti.

“Sana bir şey diyeyim mi? Senin yüzünden ben de yalan söylüyorum Amanda ve bundan yoruldum. Ama ben hâlâ senin annenim ve benimle konuşabilirsin.”

“Evet, anne.” Sesinde çocukluk yıllarındaki suçluluk duygusunun yankılarını duyar gibi oldu ve bundan nefret etti.

“Çocuklarla ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır. Çocuklar çok iyi.”

“Frank mi?”

Amanda kahve bardağının kulpunu diğer tarafa çevirdi.

“Benimle konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Sana neler oluyor Amanda?”

Bir şekilde bu soru Dawson’ı düşünmesine sebep oldu, sonra bir anlığına Tuck’ın mutfağında buldu kendini. Dawson ona bakıyordu ve çıkacak terslikler ne olursa olsun, onu bir daha görmeyi her şeyden çok istediğini anladı.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı en sonunda. “Bilmek isterdim ama bilmiyorum.”

Amanda yukarıya duşa çıktığında Evelyn Collier arka verandada nehrin üstündeki nefis sis tabakasını izlemeye koyuldu. Genç kızlık yıllarından beri günün en sevdiği saatiydi bu zamanlar. Ama o yıllarda nehir üstünde oturmuyor, babasının değirmenine yakın bir yerde yaşıyorlardı. Fakat hafta sonları köprüde dolaşır, bazen saatlerce oturur ve sisin yavaş yavaş

kalkmasını izlerdi. Harvey, onun nehir kenarında yaşamayı çok istediğini iyi bilirdi. O yüzden evlenmelerinden birkaç ay sonra bu evi aldı. Elbette babasından cüzi bir paraya almıştı. -Collier'lerin o sırada çok mülkü vardı- o yüzden ödemek sorun olmadı, fakat bu önemli değildi, önemli olan karısının mutluluğuydu. Şimdi nasıl da isterdi kocası yanında olsun da, Amanda hakkında konuşsunlar. Ona ne oluyordu son zamanlarda? Gerçi Amanda genç kızken de hep bir gizem içindeydi. Her konuda kendine ait bir fikri vardı ve keçi gibi inatçıydı. Annesi evde otur derse dışarı çıkar, güzel bir şey giy dese, nerede kıyıya köşeye atılmış bir kıyafet varsa onu giyer, ortaya çıkardı. Çok küçükken onu kontrol altına tutmak bir nebze daha kolaydı. Neticede o bir Collier'di ve insanlar onu düzgün görmeyi bekliyordu. Ama ilk genç kızlık yıllarından itibaren içine şeytan girmiş gibi olmuştu Amanda'nın. Önce Dawson Cole -bir Cole- sonra yalanlar, evden kaçmalar, surat asmalar ve kıızıyla konuşmak istediği her an verdiği korkunç tepkiler. Evelyn'in saçı o günlerde kırlaşmıştı ama Amanda bunu bilmiyordu. Eğer birkaç kadeh kırmızı şarabın düzenli desteği olmasaydı o günleri nasıl atlatacağı belirsizdi.

Onu Cole denen çocuktan ayırmayı başarıp üniversiteye gönderdiklerinde işler yoluna girmeye başladı. Çok güzel yıllar geçti böylece. Torunlar büyük mutluluktı. Henüz yürümeye başlayan tatlı yaratık, minik kız için çok üzölmüşlerdi ama Tanrı kimseye hayatın sarsıntılardan uzak olacağı garantisini vermiyordu. Kendisi de Amanda'dan önce bir düşük yapmamış mıydı? Hâlâ Amanda'nın belli bir sürenin ardından hiçbir şey olmamışçasına ayağa kalkabildiğine şükreliyordu. Ailesinin ona ihtiyacı vardı. Hatta Amanda kayda değer gönüllü işler yapıyordu. Evelyn, daha az külfetli bir şey olmasını

tercih ederdi tabii ama Duke Üniversitesi Hastanesi hâlâ çok iyi bir kurumdu ve arkadaşlarına, kızının gönüllü olarak orada çalıştığını ve topladığı yardımları böbürlenerek söylerdi.

Son zamanlarda Amanda, genç kızlığındaki gibi yalan söylemeye başlamıştı. Hiçbir zaman çok yakın bir anne kız olmamışlardı ve Evelyn bundan sonra da olabileceklerini pek beklemiyordu. Her ana kızın çok iyi arkadaş olduğu efsanesine de inanmazdı zaten; arkadaşlık gelip geçiciydi, ama aile her zaman olduğu yerdeydi. Yooo, hayır, birbirlerine sır da vermezlerdi. Sır vermek her zaman şikâyet etmenin başka sözle söylenişiydi ki bu da zaman kaybından başka bir şey değildi. Hayat kötüydü. Her zaman öyle olmuştu, her zaman da öyle olacaktı. Öyleyse şikâyet ne gerek vardı. Bir şeyi yaparsın veya yapmazsın, sonra da yaptığın tercihle yaşarsın.

Amanda ile Frank'in bir sorunu olduğunu görmek için uzay mühendisi olmaya gerek yoktu elbette. Kızı yalnız geldiğinden beri Frank'i uzun zamandır görmüyordu ama Evelyn'in hatırladığı kadarıyla biraya fazla düşkün gibiydi. Gerçi Amanda'nın babası da Fransız şaraplarına düşkündü ve hiçbir evlilik cennet bahçesi değildi. Evelyn yıllarca Harvey'nin görüntüsüne bile tahammül edememiş, fakat yine de evli kalmıştı. Eğer Amanda ondan akıl sorsa, bunu hatırlatır ve kızına işlerin her zaman görüldüğü gibi olmadığını söylerdi. Bu genç neslin anlayamadığı şey, otların sulandığı yerde en yeşil hâlde olmasıydı. O yüzden Frank de, Amanda da işlerin daha iyi gitmesini istiyorlarsa birlikte mücadeleyle devam edeceklerdi; fakat kızı akıl sormuyordu ki.

Ve bu utanç vericiydi. Çünkü Amanda zaten sorunlu olan bir evliliğe yeni dertler yüklüyordu. Yalan söylemek bunlardan biriydi. Çünkü Amanda hem annesine, hem de Frank'e

yalan söylüyordu. Bir kere yalan başladı mı nerede biterdi kim bilir? Evelyn emin değildi ama kızının kafası çok karışık-tı ve insanlar kafaları karışıkken yanlış yapardı. Bu demektir ki Amanda beğensin ya da beğenmesin, Evelyn bu hafta sonu biraz daha tetikte olmak zorundaydı.

Dawson kasabaya geri dönmüştü.

Ted Cole derme çatma kulübenin ön basamağında durmuş sigara içiyor, avdan dönen çocuklara ve kendi benzetmesiyle et ağacına bakıyordu tembel tembel. Bir geyik temizlenmiş, derisi yüzülmüş vaziyette dallarda sallanıyor, hayvanın çıkar-tılan iç organları üzerinde sinekler parti veriyordu.

Sabah esintisi çürümekte olan bedenleri olduğu yerde hafifçe çevirdi. Ted sigarasından uzun bir nefes çekti. Dawson'ı görmüştü ve Abee'nin de gördüğüne emindi. Fakat Abee ona yalan söylemiş ve bu, Dawson'ın küstahça -canın isterse der-miş gibi duran- hâlini görmekten daha fazla kızdırmıştı onu.

Ted, Abee'den sıkılır olmuştu biraz. Etrafa emirler yağdır-masından, paralar nereye gidiyor diye sormasından filan gına gelmişti. Yaşlı Abee'nin bir gün kendini Glock'un ters tarafına bakarken yakalayacağı zamanlar yaklaşıyordu. Sevgili ağabeyi son günlerde çuvallıyordu. Maket bıçaklı herif neredeyse öldü-recekti işte onu. Birkaç sene önce asla olmayacak bir şeydi bu. Ted orada olsa yine olmayacaktı, ama Abee, ne planı olduğunu ona söylememiş, bu da vurdumduymazlığının başka bir delili olmuştu tabii. Şu yeni kız arkadaşı, Candy midir Connie midir ne karın ağrısıysa, Abee'nin iyice çarşafa dolandığının başka bir işaretiydi. Evet, Ted'in de keşfetmek için biraz zaman ayırmak-ta sorun görmediği güzel bir yüzü ve vücudu vardı ama sonuçta kadındı. Ve kadınlar konusunda kural basitti. Onlardan almak

istediğın bir şey varsa alacaksın. Yok, öfkelenip istediğini vermezlerse hatalarının bedelini ödeteceksin. Belki birkaç ders vereceksin. Ondan sonra bütün kadınlar kapıda köle olur. Ama Abee bunları unutmuş görünüyordu.

Ve Ted'e, tam da yüzüne yalan söylemişti. Ted sigara izmaritini verandadan aşağı attı. Abee'yle yakında biraz papaz olacakları çok belliydi. Ama Dawson öncelikliydi. Önce o gitmeliydi. Ted çok uzun zamandır bekliyordu bunun için. Çünkü Dawson onun burnunu kırmış, çenesini parçalamıştı. Onun yüzünden burnu yamuktu. Çenesine teller bağlanmıştı. Bu Dawson denen arkadaş, hayatında Ted'in asla inkâr edemeyeceğı bir boşluğa sebep olmuş, dokuz yılı sisler arasında yok olup gitmişti. Kimse onu becerip sonra da defolup gidemezdi. Kimse. Ne Dawson, ne Abee. Kimse. Ted uzun zamandır bu anı bekliyordu.

Döndü ve içeri girdi. Bu baraka yapılalı neredeyse bir asır oluyordu. Tepedeki tek kablodan sarkan ampulün de kendine hayrı yoktu. Üç yaşındaki kızı Tina, televizyonun karşısındaki kirli kanepeye uzanmış Disney seyrediyordu. Ella hiçbir şey demeden önünden geçti. Mutfaktaki tavada yağlı, kalın bir sucuğun piştiğı belliydi. Ella, mama sandalyesinde oturan bebeğı beslemek için döndü. Çocuğun yüzü sarımsı bir şeyle kaplıydı. Ella, yirmi yaşında, dar kalçalı, kahverengi, zayıf saçlı, yanaklarında çiller olan bir kızdı. Giydiğı elbise göbeğinin şişkinliğini gizlemeye yetmemişti. Yedi aylıktı ve yorgun hissediyordu. Her zaman yorgundu zaten.

Tezgâhın üstündeki anahtarlarını alınca kız döndü.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"İşlerime burnunu sokma," dedi Ted. Yatak odasına geçmeden bebeğın başını sevdi. Yastığın altına sakladığı Glock'u

aldı, beline sokuşturdu ve dünyada her şey çok düzgünmüş gibi hissetmeye başladı.

Olaylara bir kez daha ve sonsuza dek el koymanın tam sırasıydı.

7

Dawson koşudan döndüğünde salonda biriken müşteriler kahvelerini yudumluyor, pansiyonun bedava sunduğu *USA Today* gazetesini okuyorlardı. Mutfaktan yayılan sosis ve yumurta kokuları burnuna kadar geldi. Yukarı çıkıp odasına girdi. Duştan sonra bir kot ve kısa kollu gömlek giyerek kahvaltıya indi.

Masaya oturduğunda müşterilerin çoğu kahvaltısını bitirmişti. O yüzden yalnız yemek zorunda kaldı. Koşmasına rağmen aç değildi, ama pansiyonun altmış yaşlarındaki sahibi Alice Russel -Oriental'a sekiz yıl önce emekli olduktan sonra gelmişti- tabağını tıka basa doldurdu. Dawson hepsini yemezse kadıncağızın hayal kırıklığına uğrayacağı hissine kapıldı. Pilili ev elbisesi ve önlüğüyle büyükanne görünümü vardı kadında.

O yerken Alice, pek çokları gibi kendilerinin de Oriental'a yelkenliyle gezme hayalleri nedeniyle yerleştiklerini anlattı. Ama kocası bir süre sonra bundan sıkılmıştı ve beş yıl önce burayı açmışlardı. Kasabada büyümüş olduğunu söylemesine

rağmen, Dawson'a sürpriz şekilde, Bay Cole diye hitap etmişti kadın. Buralardan olmadığı çok belliydi.

Ama Dawson'ın ailesi buralardaydı. Dawson, ucuzcu dükkânının önünde Abec'yi görmüştü ve köşeyi döner dönmez evlerin arasına gizlenip bu kez yola çıkmadan doğru otele dönmüştü. Ailesiyle, özellikle Ted ve Abec'yle başını belaya sokmak, hiç istemediği bir şeydi, fakat burada hesaplar kapanmamış görünüyordu.

Yine de yapmak istediği bir şey vardı. Kahvaltısını bitirince, Louisiana'dayken ısmarladığı ve otele teslim edilip odasına konan çiçek buketini aldı, kiralık arabasına bindi. Yolda takip edilip edilmediğini anlamak için gözünü dikiz aynasından ayırmadı. Mezarlıkta, alışkın olduğu yoldan gidip Dr. David Bonner'in mezar taşına ulaştı.

Tahmin ettiği gibi mezarlık boştu. Çiçekleri taşın önüne koydu ve aile için kısa bir dua okudu. Birkaç dakika kaldıktan sonra otele dönmeye niyetlendi. Fakat tekrar arabadan çıkıp başını yukarı kaldırdı. Gökyüzünün maviliği ufka kadar uzanıyordu ve hava şimdiden sıcaktı. Harcanmayacak kadar güzel bir hava olduğunu düşündü. Biraz yürümeye karar verdi.

Güneş, Neuse'un sularına yansımıştı. Güneş gözlüklerini çıkardı. Sokağa geçip çevreye baktı. Dükkânlar açık olmasına rağmen kaldırımlar boştu. Bunlar nasıl iş yapıyor ve nasıl ayakta kalıyor diye düşünmeden edemedi.

Saatine baktı. Randevu için hâlâ yarım saati vardı. İleride, koşarken de gördüğü bir kafeyi fark etti. Canı daha fazla kahve istemese de *bir şişe su alırım*, diye düşündü. Kafeye geldiği anda içeriden çıkan hoş bir esintiyle kapının açıldığını gördü. Biri dışarı çıkıyordu. O anda gülümsedi.

Amanda, Bean's Caf 'nin tezg hi önünde durmuş, ısmarladığı Etiyopya kahvesine krema ve şeker koyuyordu. Bir zamanlar limana tepeden bakan k ş c k bir d kk nken, Bean's şimdi yirmi değişik tatta kahve ve leziz pastalar satan bir yer olmuştu. Amanda, Oriental'a her gelişinde buraya uğramayı çok severdi. Irvin's'in yanında burası da kasaba sakinlerinin gelişmelerden haberdar olduğu, sohbet ettiği, birbirlerini gördüğü bir mekândı. Arkasındaki konuşmaların heyecanlı mırıltısını işitebiliyordu. Sabah saatleri geçeli çok olmasına rağmen burası beklediğinden daha kalabalıktı. Tezgâhın arkasında yirmi yaşlarındaki  ocuk, Amanda içeri girdiğinden beri bir saniye durmamıştı.

Kahve istemişti canı. Sabah annesiyle yaptığı çatışma içini boşaltmış gibiydi. Duştayken, mutfağa geri dönüp onunla gerçek bir konuşma yapmayı bile düşündü. Fakat kurulandığında bu fikrinden çoktan vazgeçmişti. Annesinin, her zaman özlediği anlayışlı, destek veren bir anne olmasını istemesine rağmen Dawson'ın ismini duyduğu anda yüzündeki şok ve hayal kırıklığı ifadesi, katılığından asla vazge meyeceğine bir kere daha inandırmıştı onu. Ardından da gelsin tirat. Küçüklüğünden beri aynı şeylerin tekrarlandığı ders vermeler. Eski moda değerleri olan bir kadındı annesi. Kararlarının iyi veya kötü, seçeneklerinin doğru veya yanlış olduğu asla tartışılamazdı. Belirli çizgileri geçmek imkânsızdı. Özellikle aile konusunda uzlaşmaya açık olmayan kuralları vardı. Amanda kuralları her zaman bilirdi, annesinin neye inandığını da bilmek zorundaydı. Annesi, inandığı bir sonuç için bütün sorumluluğunu ortaya koyardı. Ağlaşmaya karşı en ufak toleransı yoktu. Amanda, bunların her zaman kötü olmadığını biliyordu. O da kendi çocuklarına, onlar için daha

iyi olacağına inandığından, aynı felsefenin birazını benimsemişti.

Fakat aradaki fark, annesinin her şeyden daima emin olmasıydı. Kim olduğu ve yaptığı tercihler konusunda kendine güveni sonsuzdu. Sanki hayat bir şarkı, onun da tüm yapması gereken içine biraz ritim katmasıymış gibi, her şeyin kendi yaptığı plan dâhilinde işlemesi gerektiğini düşünüyordu. Amanda sık sık annesinin hayatta hiçbir pişmanlığı olmadığını düşünürdü.

Amanda öyle değildi. Mesela annesinin, Bea'nin hastalığında ve sonunda ölümünde ne kadar gaddarca tepki gösterdiğini unutamıyordu. Duke'teki Pediatrik Kanser Merkezi'ni devamlı ziyaretleri sırasında evde kalıp Jared ve Lynn'e bakmasına ve cenazeden sonra haftalarca onlara yemek yapmasına şükran borçluydu tabii. Ama Amanda ne annesinin durumu taş gibi kayıtsızca kabullenişini ne de Bea'nin ölümünden üç ay sonra "ayaklarının üstünde durmasını öğren" veya "kendine acımayı kes" şeklindeki ruhsuz derslerini sindirebilmişti içine. Sanki Bea'yi kaybetmek, bir erkek arkadaştan ayrılmaktı onun için. Bunları hatırlayınca elinde olmadan hâlâ öfke duyuyor ve bazen annesinin şefkat ve sevgi duyguları olmadığını inanıyordu.

Kendisine, annesinin farklı bir dünyası olduğunu hatırlatarak iç geçirdi. Hiç üniversiteye gitmemiş, Oriental dışında hiçbir yerde yaşamamıştı. Belki bunlarla bir ilgisi vardı. Amanda'nın ailesinde gerçek sevgi vardı. Annesinin onu büyütürken paylaşmayı unuttuğu gerçek sevgi. Ama bunu kim biliyordu ki? Şu anda emin olduğu tek şey, sırlarını annesiyle paylaşmak, gereğinden fazla sıkıntıya sebep olacaktı ve şimdi-lik buna hazır değildi.

Kahvenin kapağını kapatırken cep telefonu çaldı. Lynn olduğunu görünce dışarıdaki küçük verandaya çıkıp birkaç dakika sohbet etti. Sonra Jared'ı arayıp uyandırdı ve bir süre uykulu homurdanmalarını dinledi. Oğlan kapatmadan önce, onu pazar günü görmek istediğini söyledi. Annette'e de telefon etmek isterdi, fakat kampta çok güzel vakit geçirdiğini düşünerek kendini teselli etti.

Biraz tereddüt ettikten sonra muayenehanesinden Frank'i de aradı. Annesine demesine rağmen bu sabah fırsat bulamamıştı. Doğal olarak, her zamanki gibi iki hasta arasında, müsait bir anı olması için bekledi.

"Hey, ne haber?" dedi Frank telefona geldiğinde. Konuştukları sırada, kocasının bir gece önce evi aramasını hatırlamadığını fark etti. Her şeye rağmen sesini duymaktan mutlu olmuş gibiydi. Annesini sordu. O akşam birlikte yemeğe gideceklerini söyledi Amanda. Frank, pazar sabah arkadaşı Roger ile golfe gitme, oradan da kulüpte Braves maçını izleme planından bahsetti. Deneyimleri Amanda'ya bu faaliyetlerin ağır bir içkiyi de kaçınılmaz olarak beraberinde getireceğini söylüyordu, ama ona itiraz etmenin bir fayda sağlamadığını bildiği için öfkesini yenmeye çalıştı. Frank cenazeyi ve orada daha başka neler yapmak istediğini sordu. Amanda soruları dürüstçe yanıtladı, fakat Dawson'ın adını anmamaya özen gösterdi. Frank uygunsuz bir şey hissetmemiş görünüyordu ama konuşmaları sona erdiğinde Amanda suçluluğun verdiği rahatsızlığı hissetti içinde. Kızgınlığı bir yana, duygularındaki onca kararsızlığa bir son vermeliydi.

Amanda telefonu çantasına koyana kadar bir manolya ağacının gölgesinde bekledi Dawson. Kadının ifadesinde hafif bir

can sıkıntısı görmüştü ama omuzlarındaki düşüklüğü düzelttiğinde yine o okunamaz ifadeli kadın hâline geliverdi.

Onun gibi Amanda da kot giymişti. Kadın ona doğru yürümeye başladığında, üzerindeki turkuaz bluzun, gözlerinin rengini derinleştirdiğini fark etti Dawson. Düşünceler içinde kaybolan Amanda yürümeye başladığında onu gördü.

“Merhaba,” dedi gülümseyerek. “Seni görmeyi beklemiyordum.”

Dawson, onun atkuyruğunun üstünden salladığı elini seyrederek verandaya girdi. “Görüşmeden önce bir su alayım dedim.”

Amanda kafeyi göstererek “Kahve içmeyecek misin?” diye sordu. “Buralardaki en iyi kahvecidir.”

“Kahvaltıda içmiştim.”

“Irvin’s’e gittin mi? Tuck oraya çok giderdi.”

“Hayır. Kaldığım yerde kahvaltı ettim. Kahvaltı fiyata dâhil ve Alice her şeyi çok güzel hazırlamış.”

“Alice?”

“Pansiyonun sahibesi; mayo defilelerine çıkan bir süper model. Kıskanman için bir neden yok.”

Amanda güldü. “Evet, eminim. Ne yaptın bu sabah?”

“Önce koştum. Sonra etraftaki değişiklikleri görmek için fırsatım oldu.”

“Yani?”

“Kendimi zaman tüneline girmiş gibi hissediyorum. *Geleceğe Dönüş*’teki Michael J. Fox gibi.”

“Oriental’ın güzel yanlarından biri. Buradayken dünyanın geri kalanı yokmuş gibi hissediyorsun. Bütün dertler uçup gidiyor.”

“Turizm ofisi reklamı yapar gibisin.”

“Evet, *benim* güzel yanım bu.”

“Diğer pek çoğunun yanında.”

Bunu söylediği anda Amanda yine yoğun bakışlar altında buldu kendini. Bu kadar dikkatli ve derin bakışlara alışkın değildi. Tam tersine günlük koşuşturması içinde girdiği basmakalıp ortamlarda kendini görünmezmiş gibi hissedirdi. Kendine güvenini yeniden toplamaya çalışırken Dawson karpıyı gösterdi.

“İzin verirsen bir su alıp geleyim.”

O içeri girdi. Amanda, bulunduğu yerden, yirmi yaşlarındaki güzel kasiyerin, buzdolabına doğru giden Dawson’ı gözleriyle takip etmemek için özel çaba gösterdiğini gördüğü. Kız, adam önünden geçip kaybolunca tezgâhın arkasındaki aynaya bakarak kendine çekidüzen verdi, sonra dostça bir gülümsemeyle karşıladı onu. Amanda baktığının anlaşılmaması için hızla önüne döndü.

Bir dakika sonra Dawson hâlâ kasiyerden parasının üstünü almaya çalışıyordu. Amanda yüzündeki ifadeyi değiştirmeye çalışırken nihayet geldi. Sessiz bir anlaşma yapmışçasına verandadan çıktılar ve marinayı daha iyi görebilen bir yere geldiler.

“Kasadaki kız seninle flört etti.”

“Sadece dostluk gösterdi.”

“Çok açıkça flört etti.”

Dawson şişenin kapağını açarken omuzlarını silkti. “Gerçekten fark etmedim.”

“Nasıl etmezsin?”

“Başka bir şey düşünüyordum.”

Amanda, devamının geleceği düşüncesiyle bekledi. Dawson marinadaki teknelere doğru gözünü kısarak baktı.

“Bu sabah Abee’yi gördüm,” dedi en sonunda. “Koşarken.”

Amanda, ismi duyunca ürperdiğini hissetti. “O olduğundan emin misin?”

“O benim kuzenim, unuttun mu?”

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“İyi değil mi?”

“Henüz emin değilim.”

Amanda gerildi. “Ne demek yani?”

Hemen cevap vermedi Dawson. Bir yudum su içti. Amanda, beyninin içindeki çarkların döndüğünü duyuyormuş gibiydi. “Yani mümkün olduğunca gözden uzak durmam gerekiyor demek. Onun dışında gerekirse oyunu kuralarına göre oynarız.”

“Belki bir şey yapmazlar.”

“Belki. Şu ana kadar her şey yolunda gitti.” Suyun kapağını kapatırken konuyu değiştirdi. “Sence Bay Tanner bize ne söyleyecek? Telefonda oldukça gizemliydi.”

“Bana da fazla bir şey demedi. Bu sabah annemle aynı şeyi konuşuyorduk.”

“Annen nasıl?”

“Dün gece briç partisini kaçırdığı için biraz üzgün. Fakat bunu telafi etmek için bu akşam bir arkadaşına beni de davet ettirmeyi başarmış.”

Dawson gülümsedi. “O zaman bu demektir ki, akşam yemeğine kadar özgürsün.”

“Niye? Aklında bir şey mi var?”

“Bilmiyorum. Önce Bay Tanner’ın neler söyleyeceğini öğrenelim. Aslında artık gitsek iyi olacak. Bürosu şu sokağın arkasında.”

Amanda kahvesinin kapağını güzelce kapattıktan sonra kaldırımında, bir gölgelikten öbürüne geçmeye çalışarak ilerlediler.

“Bana ilk kez sana dondurma alabilir miyim diye ne zaman sorduğunu hatırlıyor musun?”

“Ben hatırlıyorum da, sen nasıl evet dedin, hâlâ inanamıyorum.”

Amanda onun dediğini duymazdan geldi. “Beni markete götürdün, şu uzun bir tezgâhı ve eski moda fıskiyesi olan yere. Orada dondurma da yapıyorlardı ve yediğim en lezzetli dondurmалardan biriydi. Orayı yıktıklarına inanamıyorum.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Bilmiyorum. Belki altı, yedi sene önce. Bir gelişimde yok olduğunu gördüm. Ne bileyim? Üzüldüm biraz. Küçüklüklerinde çocuklarımı oraya götürürdüm ve çok iyi vakit geçirirlerdi.”

Dawson onu eski markette çocukları yanında otururken hayal etmeye çalıştı ama çocukların yüzlerini gözünün önüne getiremiyordu. Ona mı benziyorlardı, yoksa babaya mı çekmişlerdi? Onun ateşi, onun cömert kalbi var mıydı çocuklarda?

“Çocukların burada büyümek ister miydi sence?”

“Küçükken herhâlde. Burası çok güzel bir kasaba. Oyun alanları çok. Keşfedilecek bir sürü yeri var. Ama büyüyünce herhâlde sıkıcı bulurlardı.”

“Senin gibi.”

“Evet; benim gibi. Burayı terk etmek için sabretemedim. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama gerçek bir şehir deneyimi yaşayabilmek için New York ve Boston üniversitelerine de başvurmuştum.”

“Nasıl unuturum? Artık çok gerilerde kalmış olsa da.”

“Evet, her neyse; babam Duke’e gitmişti, Duke hakkında bir sürü şey dinleyerek büyümüştüm. Televizyon’da Duke’ün basket maçlarını izlerdim. Oraya gidersem her şey yerli yerine oturacak diye düşündüm. Ve en sonunda en doğru kararı verdiğimi anladım. Çünkü çok iyi bir okuldu, pek çok arkadaşım oldu ve oradayken büyüdüğümü hissettim. Ayrıca New York ya da Boston’da yaşamaktan hoşlanacağımdan da emin değildim. Neticede hâlâ küçük kasaba kıızıyım ben. Uykuya dalarken cırcır böceği dinlemeyi severim.”

“Louisiana’yı seversin o zaman. Dünyanın böcek başkentidir orası.”

Amanda kahvesinden bir yudum almadan önce gülümsedi. “Hatırlıyor musun, Diana Kasırgası yaklaşırken kıyıya nasıl gitmiştik? Sana beni oraya götür diye yalvarmıştım, sen de vazgeç bu fikrinden diye bana dil dökmüştün.”

“Deli olduğunu düşünmüştüm.”

“Ama yine de götürmüştün. Çünkü sen de istiyordun. Arabadan zorla çıkabilmiştik, rüzgâr öyle kuvvetliydi ve okyanus... Ne kadar vahşiydi. Ufuk çizgisinde koca koca dalgalar vardı. Ve sen beni arabaya döndürmek için yalvarıyordun.”

“Sana bir şey olmasından korkmuştum.”

“Petrol platformunda böyle fırtınalara yakalanıyor musunuz?”

“Tahmin ettiğinden daha az. O sırada proje sahasındaysak platform genellikle boşaltılıyor zaten.”

“Genellikle mi?”

Dawson omuzlarını silkti. “Meteorologlar bazen yanılıyor. Birkaç kasırganın tam ortasında kaldığım oldu. Sinir bozucu gerçekten. Tam olarak havanın merhametine kalıyorsun.

platform beşik gibi sallanırken sen canım kurtarmak için yere kapanıp bir şeylere tutunmak zorundasın. Kimse yardımına gelemmez. Bunu atlatamayan çok insan gördüm.”

“Ben de atlatamayanlardan biri olurum mutlaka.”

“Diana Kasırgası’nda fena değildin ama.”

“Çünkü sen vardın.” Amanda adımlarını biraz yavaşlattı. Sesinde sıcak bir içtenlik hâkimdi. “Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Sen yakınımdayken kendimi her zaman güven içinde hissediyordum.”

“Babamla kuzenlerim Tuck’ın oraya gelip haraçlarını aldığı zaman da mı?”

“Evet. O zaman bile. Senin ailen beni hiç rahatsız etmedi.”

“Şanslısın.”

“Biliyorum. Biz beraberken Ted’i veya Abee’yi görürdüm kasabada bazen. Hatta ara sıra babanı da görüyordum. Ah evet, yollarımız kesiştiğinde gözlerinde hafif yılışık bir tebesüm olurdu ama beni hiçbir zaman rahatsız etmediler. Daha sonra Ted’in hapse düşmesinin ardından, yazları buraya geldiğimde Abee ile baban mesafeyi muhafaza etti. Sanırım bana bir şey olursa senin neler yapabileceğini biliyorlardı.” Amanda bir ağacın gölgesine geldiğinde durdu. “Yani ben onlardan hiç korkmadım. Bir kere bile. Çünkü sen vardın.”

“Bana çok güvenmişsin.”

“Sahi mi? Bana zarar vermelerine göz mü yumardın yani?” diye sordu Amanda.

Dawson cevap verme gereği duymadı. Amanda onun ifadesinden haklı olduğu anlamıştı zaten.

“Senden her zaman korktular. Bunu biliyorsun. Ted bile. Çünkü seni en az benim kadar tanıyorlardı.”

“Sen benden korkuyor muydun?”

“Demek istediğim bu değil. Beni sevdiğini biliyordum, benim için her şeyi yapacağını biliyordum. Sen ilişkimizi bitirdiğinde bu yüzden çok üzülmüştüm. Çünkü o zaman bile böyle bir aşka ne kadar seyrek rastlandığının farkındaydım. Ancak şanslı insanlar bunu yaşayabilirdi.”

Dawson bir anlığına konuşamadı. Sonunda, “Üzgünüm,” diyebildi.

Amanda geçmiş üzüntüyü saklamaya gerek duymadan, “Ben de,” dedi. “O şanslılardan biri de bendim; unutma.”

Morgan Tanner’ın bürosuna geldiklerinde Dawson ve Amanda, çam parkeyle kaplı, sehpa­ların üzerinde zamanı geçmiş dergiler bulunan küçük bekleme odasına alındılar. Emekli ikramiyesini yıllarca önce almış olması gerekecek kadar yaşlı görevli onları içeri aldıktan sonra okuduğu romana kaldığı yerden devam etti. Zaten yapacağı başka bir şey yoktu kadının. Orada bekledikleri on dakika içinde telefon bir kez bile çalmadı.

En sonunda kapı açıldı. Son derece beyaz saçlı, gri kaşlı, takım elbisesi ütüsüz bir adam göründü. Onları elini sallayarak odasına buyur etti. “Amanda Ridley ve Dawson Cole; değil mi?” Ellerini sıktı. “Ben Morgan Tanner. İkinizin de başı sağ olsun. Sizi çok iyi anlıyorum.”

Amanda, “Teşekkür ederiz,” dedi, Dawson sadece başını salladı.

Tanner oturmaları için bir çift yüksek arkalı­kl­ı deri koltuk gösterdi. “Buyurun, oturun. Fazla uzun sürmez zaten.”

Büronun bekleme salonuyla ilgisi yoktu. Yüzlerce hukuk kitabının düzenli şekilde yerleştirildiği maun bir kütüphane ve sokağa bakan bir pencere vardı odada. Masa, köşe­le-

rinde pervaz ayrıntıları olan süslü bir antikaydı. Lamba da Tiffany'miş izlenimi veriyordu. Masanın tam ortasındaki ceviz kutu, deri koltuklarla karşı karşıya duruyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim. Telefonda birtakım son dakika ayrıntılarını çözmeye çalışıyordum." Çalışma masasının etrafında dolanıp yerine geçerken konuşmaya devam etti. "Sanırım bütün bu düzenlemeleri niçin büyük bir gizlilik içinde yaptığımı merak ediyorsunuz, fakat Tuck böyle istemişti. Hatta ısrar etti ve her şey tamamen kendi fikriydi." Çalı gibi kaşlarının altından ikisini süzdü. "Ama ikiniz de her şeyi çoktan biliyorsunuz sanırım."

Tanner koltuğuna oturup önündeki dosyayı açarken, Amanda kaçamak bir bakış attı Dawson'a. "Ayrıca, ikinizin de gelebilmiş olması çok takdire şayan. Eminim Tuck da bundan çok mutlu olurdu. İkinizin de sorunları olduğunu biliyorum. O yüzden hemen başlayalım isterseniz." Avukat onlara kısa kesiliveren bir gülümsemeyle baktı. Kısa ama beyaz dişlerini gösterecek kadar yoğun bir tebessümdü bu. "Bildiğiniz gibi Tuck'ın cesedi salı sabahı Rex Yarborough tarafından bulundu."

"Kim?" diye sordu Amanda.

"Postacı. Adamcağız meğerse Tuck'ı düzenli olarak kontrol ediyormuş. Kapıyı vurunca kimse açmamış. Kilitli olmadığı için içeri girmiş ve Tuck'ı yatağında bulmuş. Şerifi aramış. Şerif beni aradığında postacının suç teşkil edecek hiçbir davranışına veya bu yönde bir ipucuna rastlanmadığı konusunda kesin bir sonuca ulaşıldığını söyledi.

Bu kez Dawson sordu. "Şerif sizi niye aradı?"

"Çünkü Tuck ondan beni aramasını istemiş. Şerif bürosunda onun vasiyet hükümlerini yerine getiren kişi olduğum

biliniyordu. O yüzden ölümünün ardından benimle irtibata geçilmesi gerekiyordu.”

“Sanki öleceğini biliyormuş demeye getiriyorsunuz.”

“Sanırım yaklaştığına dair bir duyguya kapılmış,” diye açıkladı Tanner. “Tuck Hostetler yaşlı bir adamdı ve geçkin yaşının gerçekleriyle yüzleşmekten de korkmuyordu.” Başım iki yana salladı avukat. “Benim de vaktim yaklaştığında, umarım bu kadar iyi örgütlerim her şeyi.”

Amanda ve Dawson birbirlerine baktılar, fakat bir şey demediler.

“Ben, onun son arzularını ve planlarını sizlere iletmekle görevlendirildim. Fakat Tuck bir nedenle bunların gizli kalmasını istedi. Şu anda da pek fazla açıklama yapamayacağım için üzgünüm.” Tanner, tam bir baba gibi konuşmaya başlamıştı. “Ama Tuck ikinizin de onun için ne kadar önemli olduğunuzu yeterince anlatmış oldu.”

Dawson oturduğu koltukta öne doğru geldi. “Aslında pek önemli olmadığını biliyorum ama siz ikiniz nasıl tanıştınız, bunu bilmemde bir sakınca var mı?”

Tanner, böyle bir soru bekliyormuş gibi başını salladı. “Tuck’la on sekiz sene önce, ona tamir etmesi için bir klasik Mustang götürdüğümde tanıştım. O sırada Raleigh’deki büyük avukatlık firmasının ortağıydım. Gerçeği öğrenmek isterseniz söyleyeyim. Ben lobiciyimdir. Tarım konusunda çok iş yaptım mesela. Her neyse, kısa kesmek gerekirse buradaki zirai gelişmeleri yakından takip etmek için birkaç gün bu kasabada kaldım. Aslında Tuck’ın şöhretini duymuştum, ama yapacağı işe pek fazla güvenmiyordum açıkçası. Burada herkes birbirini tanıyor, sevdim bu kasabanın yaşam tarzını. Neyse, birkaç hafta sonra arabamı almayı geldim. Bana fiyat

konusunda tahminimden daha fazla bir rakam söylemedi ve çıkarttığı iş mükemmeldi. Hızla geçen on beş yılın ardından yorulduğumu hissettim ve buraya yerleşmeye karar verdim. Emekli olmak istedim ama yapamadım. Bir sene sonra ufak bir büro açtım. Çok iş almıyorum, sadece vasiyet ve icraya düşen emlak işleri. Çalışmaya ihtiyacım yok ama yapacak bir şeylerin olması gerekiyor. Haftada bir iki gün, birkaç saatliğine dışarı çıktığımda karım da çok mutlu oluyor. Tuck'ı bir sabah Irwin's Restoran'da gördüm ve bir şeye ihtiyacı olursa buralarda olduğumu söyledim. Geçen şubatta bir teklifle geldiğinde hayatta hiç bu kadar şaşırmadığımı itiraf etmeliyim."

"Niye siz? Niye—"

"Kasabadaki başka avukat değil?" diye tamamladı Tanner Dawson'ın sorusunu.

"Bende uyanan izlenim, kasabada fazla kök salmamış bir avukat arıyordu. Avukat müvekkil sırdaşlığına da pek güveni yoktu. Ona bu konuda kesin garanti verdim. Sizin açınızdan bahsetmediğim bir şey varsa ekleyebilirim."

Amanda, hayır dercesine başını iki yana salladı. Bu arada avukat da dosyayı önüne çekip yakın gözlüklerini taktı. "Öyleyse başlayalım. Tuck vasiyet işlerini takip eden avukatı olarak, işleri nasıl halledeceğime dair bir not bırakmıştı bana. Bu talepler arasında geleneksel cenaze törenini kabul etmemek de var. Öncelikle bunu bilmeniz gerekiyor. Tuck ölümünün hemen ardından yakılmasını vasiyet etti. Zamanlamasını da kendi tespit ettiği için Tuck Hostetler'in yakılma işlemi dün gerçekleşti." İçinde Tuck'ın küllerinin bulunduğu belli olan kutuya uzandı avukat.

Amanda'nın yüzü sapsarı oldu. "Ama biz dün gelmiştik buraya."

“Biliyorum. İsteklerinden biri de buydu. Siz gelmeden yapılmış olması.”

“Bizi orada istemedi mi?”

“Orada kimseyi istemedi.”

“Niye?”

“Bütün söyleyebileceğim talimatlarının çok net olması. Madde madde sınırları belirlenmiş arzular bunlar. Sanırım, bu düzenlemelerin hiçbir aşamasında sizin üzülmeyi istemedi.” Dosyadan bir kâğıt çıkardı ve havaya kaldırdı. “Şöyle diyor ve ben bunun altını çizmiştim. *Ölümüm hiçbir şekilde onları sıkıntıya sokmamalı.*” Tanner gözlüklerini çıkarıp arkasına yaslandı. Karşısındakilerin tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

“Bir başka deyişle cenaze töreni olmayacak,” dedi Amanda.

“Bildığınız anlamda hayır.”

Kadın bu kez Dawson’a döndü. “O zaman niye bizim buraya gelmemizi istedi?”

“Yakılma işleminden daha önemli bir şey yapmanız için sizinle irtibat kurmamı istedi. Sonuç olarak küllerini, onun için çok önemli olan, fakat ikinizin de bugüne kadar gitmediğiniz bir yere sizin savurmanızı istiyor.”

Neresi olduğunu anlamak Amanda’nın birkaç saniyesini aldı. “Vandemere’deki kulübesine.”

Tanner başını salladı. “Aynen. Yarın ne zaman arzu ederseniz gidilebilir. Tabii bu fikir sizi rahatsız ediyorsa ben ilgilenirim. Nasıl olsa oraya gitmem gerekiyor.”

“Hayır, yarın uygundur,” dedi Amanda.

Avukat bir kâğıt çıkardı. “İşte adres burada. Yol tarifinin de çıktısını aldım. Yol biraz bozuk. Ve bir şey daha var. Bunları size vermemi istedi.” Adam dosyadan üç mühürlü zarf çıkar-

dı. “İkisinin üstünde isimleriniz yazılı. Yazısız olanın içindekileri tören için yüksek sesle okumanız gerekiyor.”

Amanda, “Tören mi?” diye sordu.

“Demek istediğim kül savurma işlemi,” diyen Tanner, yol tarifini ve zarfları uzattı. “Söylemek istediğiniz bir şey varsa, lütfen çekinmeyin.”

Amanda zarfları alırken teşekkür etti. Zarflar esrarengiz biçimde ağırdı. “Diğer iki zarf ne olacak?”

“Sanırım onları daha sonra okuyacaksınız.”

“Sanırım derken?”

“Tuck bu konuda özel bir talimat vermemiş. Sadece ilkinin okuyunca diğerlerinin ne zaman açılacağını öğrenecekler demekle yetinmiş.”

Amanda avukatın bütün dediklerini hazmetmeye çalışarak zarfları çantasına koydu. Dawson da onun kadar şaşkın görünüyordu.

Tanner dosyayı tekrar incelemeye koyuldu. “Sorunuz var mı?”

“Vandemere’de nereye savuracağımız konusunda özel bir isteği var mı?”

“Hayır.”

“Hiç oraya gitmediğimize göre nasıl bileceğiz?”

“Bunu aynen ben de sordum ona. Fakat ne yapacağınızı bileceğinizden son derece emindi.”

“Herhangi bir saat belirlemiş mi?”

“Onu da size bırakmış. Ama özel bir tören olmaması hususunda ısrarını her vesile ile sürdürmüş. Mesela gazeteye ilan verilmemesi konusunda beni defalarca aradı. Hem ölüm, hem yakılma haberlerinin gazetede çıkmasını kesinkes reddetti. Ben de öyle bir his var ki, üçümüz dışında öldüğünün

bilinmesini istemedi. Ve ben de bütün imkânları zorlayarak onun arzularını gerçekleştirmeye çalışıyorum. Tabii ki, benim bütün çabalarımın rağmen kaçınılmaz olarak öldüğü duyuldu, ama bu konuda yapabileceğim her şeyi yaptığımı bilmenizi isterim.”

“Sebebini söyledi mi?”

“Hayır; ben de sormadım. O gönüllü olmadıkça söylemek istemeyeceğini düşündüm.” Daha başka soruları var mı diye Amanda ile Dawson’a baktı. Onlar sessiz kalınca dosyanın en üstündeki kâğıdı aldı. “Mülkler konusuna geçsek; her ikiniz de biliyorsunuz ki Tuck’ın ailesinde yaşayan kimse yok. Şu anda içinde bulunduğunuz üzüntü, Tuck’ın vasiyetini konuşma konusunda uygun bir zaman olmadığını düşünmenize yol açarsa bunu anlayışla karşılarım. Ama niyetini, ikiniz de buradayken söylememi istedi. Sizce de uygun mu?” İkisi de başlarını sallayınca devam etti. “Tuck’ın sahip olduğu mülkler azımsanacak miktarda değildi. Epey toprağı, çeşitli hesaplarında da parası vardı. Hâlâ tam rakamı çıkartmaya çalışıyorum. Fakat bilmenizi istediğim şey şu. Arzu ettiğiniz mülklerden birini, yalnızca tek bir mülk olsa da üzerinize almanız için elinizden geleni yapmanızı vasiyet ediyor. Herhangi bir konuda bir anlaşmazlık olursa, ikiniz de buradayken çözülmesini istiyor. Vasiyetin resmiyet kazanması için daha birkaç gün uğraşmam gerekecek. Netice olarak kalan diğer mülkünü de satın parasının Duke Üniversitesi Hastanesi’ndeki Pediatrik Kanser Merkezi’ne bağışlanmasını arzu ediyor.” Tanner, Amanda’ya gülümsedi. “Bunu istersiniz diye düşünmüştü.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Amanda, yanında oturan Dawson’ın dikkat kesildiğini fark etti. “Ne kadar da cömert bir insanmış.” İtiraf etmeye çalıştığından çok daha fazla erki-

lendiği belliydi. “Benin için bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu demek.”

Avukat sayfaları karıştırırken başını salladı ve en sonunda dosyayı bir kenara bıraktı. “Sanırım bu kadar. Aklınızda sormak istediğiniz bir şey yoksa elbette.”

Hiçbir şey yoktu. Vedalaştıktan sonra Dawson ceviz kutuyu alırken Amanda ayağa kalktı. Tanner da ayağa kalktı ama onları uğurlamak için bir girişimde bulunmadı. Amanda kapıya doğru yürürlerken Dawson’ın kaşlarını çattığını fark etti. Henüz kapıya varmadan Dawson durdu ve avukata doğru döndü.

“Bay Tanner?”

“Evet?”

“Söylediğiniz bir şey merakımı uyandırdı.”

“Ya?”

“Kül savurma seremonisinin yarın yapılmasının uygun olacağını söylediniz. Fakat bana öyle geliyor ki, bunu bugün yapmamıza engel olmak için ısrarla belirttiniz. Niye?”

Tanner, dosyayı masanın kenarına ittirdi. “Üzgünüm, söyleyemem.”

“Ne demekti o?” diye sordu Amanda.

Kafenin önüne bıraktığı arabasına doğru yürüyorlardı. Dawson cevap vereceğine elini cebine soktu.

“Ögle yemeğinde ne yapıyorsun?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ki. Tanner soruma cevap vermedi.”

“Ama sen o soruyu neden sordun?”

“ünkü ben meraklı bir insanım. Her şeyi merak ederim.”

Amanda karşıya geçti. "Hayır. Kabul etmiyorum ve sana katılmıyorum. Sen hayatım kolay heyecana kapılmayan kabullenişlerle yaşarsın. Olayları mevcut hâlleriyle kabullenirsin. Şimdi burada yaptığını da çok iyi biliyorum."

"Ne yapıyorum?"

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

Dawson bunu inkâr etmek zahmetine girmedii. Kolunun altındaki kutuyu sıkıca tuttu. "Sen de sorduğum soruya cevap vermedin."

"Ne sorusu?"

"Öğle yemeğinde ne yapacağını sordum. Çünkü başka sözün yoksa çok güzel bir yer biliyorum."

Amanda, küçük kasaba dedikodularını düşünerek tereddüt etti. Her zamanki gibi Dawson onun ne düşündüğünü bakışlarından anladı.

"Güven bana. Gideceğimiz yeri çok iyi biliyorum."

Yarım saat sonra Tuck'ın orada, Amanda'nın evin dolabından aldığı battaniyeyi sermiş, dere kenarında oturuyorlardı. Dawson, Brantlee's köy restoranından sandviç ve su almıştı.

"Eskiden konuşurken yaptıkları kısaltmalara atıf yaparak "Nasıl bildin?" diye sordu Amanda. Onunla birlikteyken düşünceleri daha kendisi tarafından sindirilmeden ilahi bir biçimde seziliyordu. Henüz gençken, bir anlık bakış veya bir el hareketi, dünya kadar duygu ve düşüncenin sinyalini vermek için yeterliydi.

"Annen ve tanıdığı herkes kasabada yaşıyor. Sen evlisin ve ben senin geçmişinden biriyim. Öğleden sonrayı kasabada bir restoranda birlikte geçirmenin iyi bir fikir olmadığını anlamak o kadar da zor değil."

Amanda anlaşıldığı için mutluydu ama Dawson, torbadan iki sandviç çıkartırken yine suçluluk duygusunun ürpertisi geldi üstüne. Kendini sadece bir öğle yemeği olduğuna ikna etmeye çalıştı, oysa gerçeğin tam olarak öyle olmadığını kendisi de biliyordu.

Dawson düşüncelerini fark etmemiş gibiydi. İki sandviçi de ona doğru uzatırken, “Hindi mi, tavuk salatası mı?” diye sordu.

Önce, “Fark etmez,” dedi sonra “Tavuk salatası,” diye fikrini değiştirdi.

Dawson sandviçi ona verdi. Bir şişe de su uzattı. Amanda bir süre etraftaki sükuneti gözledi. Başlarının üstünden tül gibi sis bulutları geçiyordu. Evin yanında İspanyol yosunuyla kaplanmış meşe ağacının gövdesinde iki sincap oynayıyordu. Derenin geniş ve akıntılı tarafındaki bir kütüğün üstünde bir kaplumbağa güneşleniyordu. Amanda’nın içinde büyüdüğü çevreydi burası. Fakat şimdi yaşadığı şu anki dünyayla taban tabana zıtmış gibi görünüyor, yabancılik duygusu uyandırıyor.

Dawson, “Görüşme hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Tanner, düzgün bir adama benziyor.”

“Ya Tuck’ın yazdığı mektuplar? Bir fikrin var mı?”

“Bugün duyduklarımdan sonra hiçbir ipucu çıkartamıyorum.”

Sandviç paketini açan Dawson başını salladı. “Pediatrik Kanser Merkezi nedir?”

Amanda’nın aklına otomatik olarak Bea geldi. “Sana bahsetmiştim ya, Duke Üniversitesi Hastanesi’nde gönüllü olarak çalışıyorum. Bazen bağış da topluyorum.”

“Evet söylemiştin ama hastanenin hangi biriminde çalıştığını söylememiştin.” Sandviç paketini açmış ama henüz dokunmamıştı bile. Amanda onun sesindeki merakı anladı. Cevap beklediği belliydi. Vakit kazanmak için suyun kapağını açtı.

“Bizim bir çocuğumuz daha vardı. Lynn’den üç sene sonra doğmuştu. Bir kız.” Gücünü toparlamak için durdu. Fakat malum sözleri Dawson’a söylerken, diğerlerinde sık sık olduğu gibi acı vermeyeceğini biliyordu.

“On sekiz aylıkken beyin tümörü teşhisi kondu. Ameliyat mümkün değildi. Pediatrik Kanser Merkezi’ndeki tüm doktorların büyük gayretine rağmen altı ay sonra öldü.” Döndü. Hiçbir zaman bitmeyecek acı ve içinde çöreklenen ağrı hissiyle dereye doğru baktı.

Dawson uzanıp elini okşarken yumuşak bir sesle, “Adı neydi?” diye sordu.

“Bea.”

Uzun süre ikisi de bir şey konuşmadı. Duyulan tek ses derenin şırıltısı ve başlarının üstündeki yaprakların hışırtısıydı. Amanda, daha fazla konuşma ihtiyacı duymuyor, o da beklemiyordu zaten. Dawson, tüm hissettiklerini tam olarak biliyordu. O da acı çekiyordu. Yardım edemediği için.

Yemekten sonra, piknikten arta kalanları ve battaniyeyi toplayıp eve döndüler. Amanda içeri girerken Dawson arkasındaydı. Battaniyeyi kaldırmak için köşeyi dönüp gözden kayboluşunu izledi. Amanda’nın savunmaya geçtiği bir derdi vardı. Sanki konuşulmamış, görünmeyen bir çizgiyi yanlışlıkla geçmekten korkar gibiydi. Mutfak dolabından iki bardak çıkartıp tatlı çay koydu. Amanda geldiğinde birini ona verdi.

“İyi misin?”

“Evet,” dedi Amanda bardağı alırken.

“Seni üzdüysem özür dilerim.”

“Sen üzmedin... Sadece Bea’den konuşmak bana hâlâ zor geliyor zaman zaman. Ve tabii bir de... Çok beklenmedik bir hafta sonu yaşıyoruz.”

“Benim için de öyle.” Dawson mutfak tezgâhına dayandı.

“Bu işi nasıl yapmak istersin?”

“Hangi işi?”

“Eve bir göz atsan? Almak istediğin bir şey var mı diye baksan?”

Amanda iç geçirdi. “Bilmiyorum. Bu bana yanlışmış gibi geliyor.”

“Değil, olmamalı. Bizim onu hatırlamamızı istiyor.”

“Ben onu nasıl olsa hatırlarım.”

“O zaman şöyle diyelim. Hatırlanmaktan daha fazlasını istiyor. Ondan bir parçanın ve bu evin bize ait olmasını istiyor.”

Çayından bir yudum aldı Amanda. Galiba doğru söylüyordu. Ama Tuck’ın eşyalarını kurcalamak, bir şeyleri apar topar alıp götürmek şu anda biraz fazla geliyordu ona. “Bunu biraz ertelesek. Ne dersin?”

“Tamam; nasıl istersen. Sen ne zaman hazır olursan. Biraz dışarıda oturmak ister misin?”

Başını salladı ve Dawson’ın arkasından verandaya çıktı. Tuck’ın sallanan koltuklarına oturdular. Dawson bardağını bacağına yerleştirdi. “Tuck ve Clara’nın bunu sık sık yaptıklarını tahmin ediyorum. Burada oturup, dönüp duran dünyayı izlemek.”

“Herhâlde.”

Dawson ona doğru döndü. “Gelip onu ziyaret etmene çok sevindim. Burada her zaman yalnız olduğunu düşünmek beni kahrederdi.”

Buğulanan bardağın nemi Amanda'nın elini ıslattı.

"Biliyorsun, Clara'yı görüyordu sürekli."

Dawson'ın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buralarda olduğuna yemin ediyordu."

Bir an, adamın yaptığı garip hareketler canlandı Dawson'ın gözünde. "Onu görüyordu derken ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğimi. Onu görüyor ve onunla konuşuyordu."

Dawson gözlerini kırptırdı. "Sen Tuck'ın hayalet gördüğüne inandığını mı söylüyorsun?"

"Ne yani? Sana hiç bahsetmedi mi?"

"Clara'yı benimle hiç konuşmadı."

Amanda gözlerini açtı. "Hiç mi?"

"Tek bildiğim, onun ismidir."

Bardağını bir kenara koyan Amanda, yıllar boyunca Tuck'ın kendisiyle paylaştığı bazı öyküleri anlatmaya başladı. On on iki yaşındayken okuldan atıldığını, amcasının tamirhanesinde bir iş bulduğunu, on dört yaşında Clara ile kilisede ilk tanışmalarını ve o anda onunla evlenmeye karar verdiğini, Büyük Bunalım'la birlikte, amcası dâhil, Tuck'ın bütün ailesinin iş bulmak için kuzeye göç ettiklerini ve bir daha asla geri dönmediklerini anlattı. Clara ile ilk evlendiği yıllarda kadının yaptığı düşükten, Tuck, Clara'nın babasıyla gündüzleri aile çiftliklerinde çalışırken, geceleri bu evi yapmasından bahsetti. Clara iki düşük daha yapmıştı. Savaştan sonra Tuck tamirhaneyi açmıştı. 1950'de yeni parlamaya başlayan Elvis Presley adlı şarkıcının Cadillac'ı dâhil pek çok arabayı yenilemişti. Amanda, Clara'nın ölümünü ve Tuck'ın karısının hayaletini gördüğünü de anlatarak bitirdikten sonra Dawson boş bardağına bakmaya başladı. Duyduklarıyla, tanıdığı adamı bağdaştırmaya çalışıyordu muhakkak ki.

“Sana bunları anlatmamış olmasına inanamıyorum,” dedi Amanda.

“Kendine göre sebepleri vardı herhâlde. Belki seni daha çok sevdi.”

“Bundan pek emin değilim. Sadece ben hayatının ileriki yıllarında ortaya çıkmıştım. Belki de seninle birlikteyken hâlâ anıları canını acıtıyor olabilirdi.”

Dawson inanmamış bir sesle, “Belki,” dedi.

“Sen onun için önemliydin. En azından burada yaşamana izin vermişti. Bir kere de değil, iki kere.” Dawson en nihayet başını salladığında Amanda, “Ama sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Ne istersen.”

“İkiniz aranızda ne konuştunuz?”

“Arabalar, motorlar, vitesler. Bazen de havayı konuştuk.”

Amanda dalga geçti. “Çok renkli ve heyecanlı olmalı.”

“O zamanlar ben de pek konuşkan değildim.”

Birdenbire bir şey söyleyecekmiş gibi onu doğru eğildi Amanda. “Tamam. İkimiz de Tuck’ı biliyoruz artık. Ve sen beni de öğrendin, fakat ben hâlâ senin hakkında bir şey bilmiyorum.”

“Biliyorsun; dün anlattım ya. Bir petrol platformunda çalışıyorum. Şehir dışında bir karavanda yaşıyorum. Hiç kız arkadaşım olmadı. Hâlâ aynı arabayı kullanıyorum.”

Amanda, atkuyruğunu tek omzuna düşürdü bir an. Tek bir duygusal an. “Bilmediğim bir şeyler anlat o zaman. Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey anlat bana. Beni şaşırtacak bir şey.”

“Anlatacak fazla bir şey yok.”

Kız gözlerini kısarak baktı ona. “Sana neden inanayım?”

Çünkü, diye düşündü Dawson, *senden hiçbir şey saklamadım*. Ama onun yerine, “Pek emin değilim,” dedi.

Amanda, sanki aklında başka bir şey varmış gibi bir süre sessiz kaldı. “Dün söylediğin bir şeyi çok merak ettim,” dedi en sonunda. Dawson, onun yüzündeki bilmece gibi ifadeye bakarken devam etti. “Marilyn’in hiç evlenmediğini nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“Tuck mı söyledi?”

“Hayır.”

“Öyleyse nereden biliyorsun?”

Kollarını kavuşturup sallanan koltuğa yaslandı. Söylemezse, tekrar tekrar soracağını biliyordu. Çünkü bu konuda hiç değişmemişti. “En baştan başlasam galiba daha iyi olacak,” dedi içini çekerek. Sonra Bonner’ları, Marilyn’i ziyaretini, ailenin mücadelesini, onlara hapisten çıktıktan sonra isimsiz para göndermeye başlamasını anlattı. En sonunda yıllar önce ailesinin durumundan haberdar olabilmek için özel dedektif tuttuğunu, ondan devamlı bilgi aldığını ve belli aralıklarla resimlerini çektiğini itiraf etti. Bitirdiğinde Amanda’nın vereceği tepki konusunda kararsız fakat sakindi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Amanda en sonunda.

“Böyle diyeceğini biliyordum.”

“Ben ciddiym Dawson,” dedi öfkeli bir ifadeyle. “Demek istediğim, yaptığının bir çeşit asalet olduğunu biliyorum. Mutlaka hayatlarında bir fark yaratmışsındır. Ama bu yaptığının bir de üzücü yanı var. Olay çok açık bir şekilde kaza olmasına rağmen, kendini bir türlü affedemiyorsun. Herkes hata yapabilir. Sadece bazılarının ki diğerlerininkinden daha kötüdür. Kazalar yaşanır. Ama onları izletmen, hayatlarında neler olup bittiğini bilmen. Bu, çok yanlış.”

“Beni anlamadın—”

“Hayır, *sen* beni anlamadın. İnsanlar özel hayatı hak eder. Resim çektirmeler, kişisel hayatlarını karıştırmalar.”

“Öyle değil.”

“Ama öyle.” Amanda, sallanan koltuğun kolçağına vurdu. “Ya öğrenirlerse? Başın nasıl belaya girer biliyor musun? Sen onların duygularına ihanet ediyorsun.” Dawson’ı şaşırtarak elini omzuna koydu. Tutuşu güçlü ve dediklerinin duyulmasını sağlayacak cinstendi. “Para konusunda yaptığını onayladığımı söylemiyorum. Yine de kendi paranla ne yaptığın seni ilgilendirir. Ama diğeri... Dedektif tutma olayı. Buna bir son vermek zorundasın. Bana söz ver lütfen. Tamam mı?”

Amanda’nın dokunuşuyla yayılan sıcaklığı içinde hissetti Dawson. “Peki,” dedi. “Yapmayacağıma söz veriyorum.”

Amanda, doğru söylediğine emin olmak için gözlerinin içine baktı. Karşılaştıklarından beri ilk kez Dawson’ın çok yorgun olduğunu gördü. Duruşunda bir yenilgi vardı. Orada öylece, yan yana otururlarken, o yaz onu terk etmeseydi Dawson’ın geleceği böyle mi olurdu acaba diye düşünürken buldu kendini. Veya hapisteyken gidip onu ziyaret etseydi. En azından geçmişin bu kadar etkilemeyeceği bir hayatı olabileceğine karar verdi. Mutlu olmasa da huzur bulabilirdi. Huzur, hayatı boyunca ondan kaçmıştı.

Ama bu konuda yalnız değildi ki. Herkesin istediği de huzur değil miydi?

“Bir itirafım daha var,” dedi Dawson. “Bonner’lar konusunda.”

Nefesinin ciğerlerini terk ettiğini hissetti Amanda. “Dahası da mı var?”

Dawson boş eliyle burnunun yan tarafını kaşıdı zaman kazanmak için. “Dr. Bonner’ın mezarına çiçek koydum bu sabah. Hapisten çıktığımdan beri sürekli yaptığım bir şey. Kendimi çok kötü hissettiğimde.”

Amanda, daha başka sürprizler de var mı diye yüzüne baktı. Ama yoktu. “Diğer yaptıklarının yanında bunun lafı bile edilmez.”

“Biliyorum, fakat söylemem gerektiğini düşündüm.”

“Neden? Fikrimi mi soruyorsun?”

“Belki.”

Amanda bir süre cevap vermedi. “Bence çiçek sorun değil, aşırıya kaçmadığı sürece. Hatta... uygun bile denebilir.”

“Öyle mi?”

“Evet... Çiçek çok anlamlı ve saldırganca değil.”

Dawson başını salladı ve bir şey demedi. Sessizlikte Amanda ona daha da yaklaştı. “Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Bütün bu söylediklerinden sonra fikir yürütmeye korkuyorum.”

“Sanırım sen ve Tuck tahminimden çok daha fazla birbirinize benziyorsunuz.”

“Bu iyi mi, kötü mü?”

“Hâlâ burada seninle beraberim, öyle değil mi?”

Sıcaklık gölgede bile durulamayacak bir hâl aldığında Amanda içeri girmek istedi. Onlar serinliğe adım attıklarında bahçe kapısı sessizce arkalarından kapandı.

Dawson mutfğa göz gezdirerek “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Hayır, fakat korkarım yapmamız gerekiyor. Bana hâlâ ters geliyor ve nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Dawson ona dönmeden mutfaktan uzaklaştı ve "Tamam," dedi, "şöyle yapalım istersen. Tuck'ı son ziyaretinden aklında kalanlar neler?"

"Her zamanki gibiydi. Clara'dan bahsetti. Ona yemek yaptım." İçini çekti. "Koltuğunda uyuyup kaldığını görünce omzuna battaniye koydum."

Dawson onu oturma odasına çekti ve şömineyi gösterdi. "Belki şu resmi almak isteyebilirsin o zaman."

"Bunu yapamam."

"Atılmasını mı istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil. Sen almalısın. Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Pek değil. Bana hiç Clara'yı anlatmadı mesela. Bu resme baktığında sadece Tuck'ı değil, ikisini birden göreceksin ve belki de bu yüzden onu sana anlattı."

Amanda tereddüt edince Dawson şömineye yürüdü ve resmi eline aldı. "Bunun senin için önemli olmasını istemiş. Her ikisini de sevmeni istiyordu belli ki."

Amanda gelip resme baktı. "Fakat bunu ben alırsam sana ne kalacak? Demek istediğim, fazla bir şey yok ortalıkta."

"Dert etme. Daha önce görüp de ben de olmasını istediğim bir şey var." Kapıya yürüdü Dawson. "Gel hadi."

Amanda merdivenlerden inip onu takip etti. Tamirhaneye yaklaştıklarında kafasında bir ışık yandığını hissetti. Tuck'la onun bağlarını güçlendiren evse, Dawson'la Tuck arasındaki bağ da tamirhanede filizlenmişti. Hatta Dawson bulmadan önce o anlamıştı neyi almak istediğini.

Dawson iş tezgâhının kenarına güzelce katlanıp konmuş olan soluk bandanayı aldı.

"İşte bunu almak istiyorum."

“Emin misin?” Amanda gözlerini kısıp kırmızı, dört köşe kumaşa baktı. “Bu çok minik.”

“İlk defa temiz bir tane buldum burada. O yüzden benim olmalı.” Sırıttı. “Evet, çok eminim. Bana göre bu Tuck. Onu bandanasız hiç görmedim galiba. Hep aynı renk elbette.”

“Elbette,” diye onayladı Amanda. “Tuck’tan bahsediyoruz. Bay Değişmez’den.”

Dawson bandanayı arka cebine sokuşturdu. “Değişmemek kötü bir şey değildir. Değişiklik de her zaman mükemmel değildir.”

Sözcükler havada asılı kaldı sanki. Amanda bir şey demedi. Dawson, Stingray’e eğildiğinde Amanda’nın gördüğü manzara karşısında anıları canlandı, bir adım geri çekildi. “Tanner’a bu arabanın ne olacağını sormayı unuttum.”

“Ben bu arabayı bitirmeyi düşünüyorum. Tanner da gelip alması için sahibine telefon eder.”

“Gerçekten mi?”

“Gördüğüm kadarıyla bütün parçalar burada. Ayrıca eminim Tuck da bitirmemi arzu ederdi. Sen annenle yemeğe gidine, benim de bu akşam yapacak pek bir şeyim kalmıyor.”

Amanda, sökülmüş parçaların bulunduğu kutulara baktı. “Ne kadar zamanda olur?”

“Bilmiyorum. Birkaç saatte belki.”

Dikkatini arabaya yoğunlaştırarak yürüdü. “Peki. Yardıma ihtiyacın olabilir mi?”

Dawson belli belirsiz gülümsedi. “Son gördüğümde bu yana motorlar hakkında bir şeyler öğrendin mi?”

“Hayır.”

“Sen gittikten sonra ilgilenirim, önemli değil.” Dönüp evi gösterdi. “Eve dönelim. Burası çok sıcak.”

Eski alışkanlıkla bir zamanlar oturduğu köşeye çekilen Amanda, “Çok geç saatlere kadar çalışmanı istemiyorum,” dedi. Yolunun üstündeki paslı jant kapağını ittirip kendini yukarı çekerek tezgâha oturdu. “Yarın büyük bir gün olacak. Üstelik seni çalışırken seyretmeyi her zaman sevmişimdir.”

Dawson bu sözlerde vaade yakın bir şeyler sezdi. Geçmiş yıllar bir nakarat gibi tekrarlanıyordu âdeta. Hayatının en mutlu anlarını yeniden ziyaret etmesine izin veriyorlardı. Arkasını dönüp Amanda’nın evli olduğunu hatırlattı kendine. Geçmişini yeniden yazmaya çalışmak ona ağır gelebilirdi. Yavaşça nefes alıp tezgâhın diğer tarafındaki bir kutuya uzandı.

“Sıkılırsın, bu iş zaman alır,” dedi düşüncelerini maskeleyerek.

“Merak etme. Ben alışkınım.”

“Sıkılmaya mı alışıksın?”

Amanda bacaklarını yukarı çekti. “Burada saatlerce oturur senin işini bitirmeni beklerdim. Sonra da birlikte gidip biraz eğlenebilmeyi.”

“Bunu söylemeliydin bana.”

“Dayanamasaydım söyledim. Ama seni çok sık ayartırsam Tuck’ın beni bir daha buraya almayacağını iyi biliyordum. O yüzden seni lafa bile tutmazdım.”

Yüzü parçalı gölgelerle kaplanmıştı. Sesinde çekici bir çağrı vardı. Şu anda oradaki tıpkı eskisi gibi oturmuş hâliyle milyonlarca anı dile getirilebilirdi. Dawson, kutudan karbüratörü çıkarıp inceledi. Sıfırlanmıştı elbette ama çok temiz iş çıkartılmıştı. Onu bir kenara ayırdı, sonra yapacaklarını sıraya koydu.

Arabanın önüne geldi. Kaputu kaldırdı ve içine baktı. Amanda’nın boğazını temizlediğini duyunca başını kaldırdı.

“Yani Tuck ortalıkta olmadığına göre konuşabiliriz sanıyorum.”

“Tamam.” Dawson dikleşti ve tezgâha yöneldi. “Ne konuşmak istersin?”

Amanda bir süre düşündü. “Şuna ne dersin? Birlikte geçirdiğimiz ilk yazdan neler hatırlıyorsun?”

Dawson vidalara uzandı. “Ne akla hizmet benimle vakit geçirdiğini merak ettiğimi hatırlıyorum.”

“Ben ciddiym.”

“Ben de. Benim hiçbir şeyim yoktu. Senin her şeyin vardı. Başka biriyle çıkabilirdin. Saklanıp gizlenmemize rağmen çok büyük baskılar, sorunlar yaşıyordun. Bunlar bana mantıklı gelmiyordu.”

Amanda çenesini, kollarıyla sarmaladığı dizlerine dayadı. “Ben ne hatırlıyorum, biliyor musun? Atlantik Plajı’na gidişimizi. Deniz yıldızlarını görüşümüzü. Hepsi kıyıya vurmuştu âdeta. Sahil boyunca yürüyüp bulduklarımızı tekrar denize atmıştık. Daha sonra aldığımız abur cuburla güneşin batışını seyretmiştik. On iki saat konuşmuşuzdur herhâlde.”

Devam etmeden önce onun da hatırladığını bildiği için gülümsedi. “O yüzden seninle olmayı çok seviyordum. Deniz yıldızlarını okyanusa geri atmak ya da aldığımız abur cuburu paylaşmak gibi çok basit şeyler yapıyorduk ve konuşuyorduk. Ve ben kendimi çok şanslı görüyordum. Çünkü sen, devamlı olarak beni etkilemeye çalışmayan ilk erkektin. Ne olduğunu biliyordun, en önemlisi de beni ben olarak kabulleniyordun. Başka hiçbir şey önemli değildi. Ne aile ne dünyadaki başka birisi. Sadece ikimizdik.” Durdu. “Hayatımda hiç o günkü kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum,” dedi bir süre sonra. “Fakat tekrar söylüyorum.

Seninle beraberken her zaman mutluydum ve hiç bitmesin isterdim.”

Göz göze geldiler. “Belki de bitmedi.”

İşte o zaman anladı Amanda. Yaşına, olgunluğuna ve mesafeli duruşuna rağmen Dawson onu o zamandan beri seviyordu. Ta içinden fısıldayan bir ses, gizli bir his, geçmişte bütün yaşadıklarının, bir romanın başlangıç bölümleri olduğunu ve sonun daha yazılmadığını söylüyordu.

Bu düşüncenin kendisini korkutması gerektiğini düşünüyordu ama öyle olmadı. Elini yıllarca önce tezgâhın üstüne kazıdıkları isimlerinin baş harflerinden kalan oyuklarda gezdirdi. “Biliyor musun? Babam öldüğünde buraya geldim.”

“Nereye? Buraya mı?” Amanda başını salladı. Dawson karbüratöre uzanırken, “Tuck’ı birkaç yıl önce ziyaret etmeye başladığını söylemiştin diye katırlıyorum.”

“O biliyordu. Ona, geldiğimi söylememiştim.”

“Niye?”

“Söyleyemedim. Bütün yapabildiğim ayakta durabilmektir ve yalnız kalmak istiyordum. Bea öleli yaklaşık bir sene olmuştu. Annem telefon edip babamın kalp krizi geçirdiğini söylediğinde ben hâlâ kendimle mücadele ediyordum. Hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Bir hafta önce annemle birlikte bizi ziyarete gelmişlerdi. Bir hafta sonra da biz babamın cenazesine gidiyorduk. Bütün sabah yol gittik. Eve girdiğim anda annemin gayet şık giyinmiş olduğunu gördüm. Daha ilk adımımı atarken cenazenin kaldırılacağı yerde kimlerle randevumuz olduğunu sıraladı. Tek bir duygusunu bile göstermiyordu. Çağırmadığı akraba kaldı mı diye merak ediyor ya da doğru renk çiçeklerin alınması konusunda endişe ediyordu. Çok kötü bir rüya gibiydi ve günün sonunda kendimi

korkunç yalnız hissettim. Gecenin bir yarısı evden çıktım, etrafta amaçsızca dolaşım. Sonra her nedense caddede park edip buraya yürüdüm. Bunu izah edemem. Şuraya oturdum, saatlerce ağladım.”

Anıların gelgiti ağır gelmişti Amanda’ya. Derin bir soluk aldı. “Biliyorum, babam sana hiç şans vermedi. Fakat kötü bir insan değildi. Onunla her zaman annemden daha iyi anlaşırdım. Ben yaşlandıkça daha da yakınlaştık. Çocukları çok sevdi –hele Bea’yi.” Hüzünlü bir gülümsemenin ardından nihayet sakinleşmişti. “Ne kadar garip, değil mi? Yani onun ölümünden sonra buraya gelmem.”

Dawson biraz düşündükten sonra, “Hayır,” dedi. “Ben garip bulmuyorum. İçeride yatıp çıktıktan sonra ben de buraya geldim.”

“Senin gidecek başka bir yerin yoktu.”

Dawson kaşlarını kaldırdı. “Senin var mıydı?”

Doğru söylüyordu tabii. Tuck’ın anılarla dolu böyle bir yeri olması, onu her zaman buraya çekmişti.

Amanda hatıralarını geri göndermek istercesine parmaklarını kenetleyip motoru toplamaya çalışan Dawson’ı seyretmeye başladı. Öğleden sonra akıp giderken geçmişteki ve bugünkü günlük şeylerden, hayatlarının bilmedikleri parçalarından, kitaplardan, gitmeyi hayal ettikleri yerlerden konuştular. Dawson bazı vidaları sıkıştırırken çıkan ses, Amanda’ya geçmişi yaşıyormuş gibi hissettirdi. Bir cıvatayı İngiliz anahtarıyla gevşetirken zorlanmasını, çıkartana kadar çenesini sıkarak kuvvet alışını seyretti. Tıpkı gençken yaptığı gibi elinde ne iş olursa olsun, ara sıra duruyor ve her dediğini dinlediğini ona belli ediyordu. Böylece kendi tarzıyla onun dün, bugün ve her zaman kendisi için çok önemli olduğunu söylemeye ça-

lışıyordu. Bunların farkına varmak acı veriyordu Amanda'ya. Sonra işine ara verdiğinde eve gitti ve elinde iki bardak tatlı çayla döndü. Bir anlığına, ama sadece bir anlığına Amanda, burada geçecek farklı bir hayatı, kendisinin olan ve her zaman gerçekten çok istediği o hayatı hayal etti.

Akşamüstü güneşi çamların üzerine indiğinde Dawson ve Amanda garajdan ayrılıp yavaş yavaş yürüyerek arabaya geldi. Son birkaç saat içinde aralarında bir şey değişmişti. Geçmişin kırılğan yeniden doğuşu belki de Amanda'yı ürpertmiş, hatta dehşete düşürmüştü. Dawson ise kendi açısından yan yana yürürken onun beline dolayamadığı kolunda ağırı hissediyor, fakat zihnindeki çelişkileri hissedip kendini tutuyordu.

Arabasına ulaştıklarında Amanda'nın gülümsemesi zora-kiydi. Başını kaldırıp baktığında her kadının gıpta edeceği gür kirpiklerine takıldı Dawson'ın.

"Gitmeye mecbur olmasaydım keşke."

"Annenle iyi vakit geçireceğine eminim."

Belki, diye düşündü Amanda, fakat muhtemelen böyle bir şey olmayacak. "Sen çıkarken kilitlersin, değil mi?"

Dawson, "Tabii," derken, Amanda'nın hafif esintiyle oynayan saçlarındaki akşam güneşi yansımasını hissetti. "Yarın nasıl yapalım? Orada mı buluşalım? Buradan beraber çıkalım, ben seni mi takip edeyim?"

Amanda seçenekleri değerlendirirken biraz zorlandı. "İki arabayla gitmeye gerek yok ki," dedi en sonunda. "On birde burada buluşalım, sonra beraber gidelim."

Dawson başını sallayıp ona baktı, ikisi de kımıldamıyordu. En sonunda sihri bozup geri çekilen Dawson oldu. Amanda soluk verdiğini fark etti. Nefesini tuttuğu belliydi.

Direksiyona geçtiğinde Dawson kapısını kapattı. Arkasında kalan güneşle bedeninin sadece ana hatları seçiliyordu. Sanki bir yabancı gibiydi bu hâliyle. Kendini birdenbire sefil hissedenden Amanda anahtarı çıkartmak için çantasına daldırdığı elinin titrediğini fark etti.

“Öğlen yemeği için teşekkürler,” dedi.

“Her zaman.”

Uzaklaşırken dikiz aynasından baktı. Dawson, fikrini değiştirmesini istermiş gibi bıraktığı yerde duruyordu. İçinde tehlikeli bir şeylerin kabardığını hissetti. İnkâr etmeye çalıştığı bir şeylerin.

Adam onu hâlâ seviyordu. Amanda artık bundan emindi. Ama Dawson tarafından sevildiğine bu kadar emin olmak zehirleyiciydi. Yanlış olduğunu biliyordu ve bu duyguyu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Fakat Dawson ve geçmişleri bir kere daha kök salmaya başlamıştı. Amanda yılların basit gerçeğini daha fazla inkâr edemeyecekti. Onun evi burasıydı.

8

Ted, küçük ponpon kızın, Tuck'ın önündeki yola çıkışını izlerken bu yaşta bile lanet güzellikte olduğuna karar verdi. Sonra birden eskiden de çok güzel bir parça olduğunu hatırladı. Kaç kez onun yoluna çıkmayı düşünmemiş miydi? Fakat Dawson'ın babası, o kızın tüm sınırların dışında olduğunu söyleyerek engel olmuş, Ted de *Tommy Cole ne yaptığını, ne dediğini iyi bilir*, diye düşünmüştü.

Ama Tony Cole hiçbir şey bilmiyordu. Ted bunu hapse girdiğinde anlamış, özgür kaldığında ise Tommy'den en az Dawson kadar nefret etmişti. Cole ne yaptığını, ne dediğini iyi bilir diye düşünmüştü ama Tommy oğlunun ikisini de aşagılamaşının ardından ne yapmıştı ki? Hiçbir şey. Kendilerini gülünç duruma düşürüp öylece bırakmaktan başka. O yüzden Ted'in liste başına gelip oturuvermişti ve onu ölümüne içirmek hiç de zor olmamıştı. Ted'in bütün yaptığı Tommy'ye sahte içki vermek olmuştu ve adam kendi kusmuğunda boğulmuştu.

Şimdi en sonunda Dawson'ın ismi de Ted'in listesinden silinmek üzereydi. Amanda'nın gözden kaybolmasını bek-

lerken bu ikisinin orada ne yapmış olabileceğini düşündü. Herhâlde onca yıllık ayrılığın ardından çarşafı parçalayıp birbirlerinin isimlerini haykırmışlardı. Kadının evli olduğunu tahmin etmek zor değildi. Acaba kocası şüpheleniyor muydu? Herhâlde hayır. Kadınların, özellikle de böyle bir arabayı süren kadınların reklam yapmak istediği cinsten olaylar değildi bunlar. İhtimal ki bir para babasıyla evliydi ve öğleden sonralarını tırnaklarını yaptırmak için güzellik salonlarında geçiriyordu. Tıpkı anası gibi. Karısının kendini boynuzladığını anlayamayacak kadar alık bir doktor veya avukatı herif mutlaka.

Kadın sır saklamakta usta da olabilirdi. Pek çok kadın öyle değil miydi? Lanet olsun, Ted bunu çok iyi bilirdi. Evli veya değil, onun için fark etmezdi. Kendini sunanı alırdı o. Akraba olması da fark etmezdi. Oturduğu yerde beraber olduğu yarım düzine kadının içinde kuzenlerinin karıları da vardı. Kızları da. Claire mesela. Calvin'in karısı. Son altı yıldır haftada iki gün beraber oluyorlardı ve kadın kimseye söylemiyordu. Çamaşırlarını yıkayan Ella'nın da durumdan haberi vardı mutlaka ama o da çenesini tutuyordu. Tutmaya da devam edecekti, çünkü başına ne geleceğini iyi bilirdi. Erkek işleri sadece Ted'den sorulurdu.

En nihayet virajı dönerken Amanda'nın stop lambaları yandı. Onun kamyonetini görmemiş olması çok normaldi, çünkü çalıların arkasına gizlemişti. Tekrar geri dönmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika bekledi. İsteddiği en son şey görgü tanığıydı, fakat bu işi nasıl mükemmel çözdüğüne hâlâ inanamıyordu. Abee bu sabah Dawson'ı gördüyse, hiç şüphe yok ki Dawson da onu görmüş ve kara düşüncelere kapılmış olmalıydı. O yüzden belki de şu anda kucağında bir

silahla oturmuş bekliyordu. Belki onun da, akrabası her an karşısına çıkabilir diye kendine göre planları vardı.

Tıpkı o defa olduğu gibi.

Ted, esas kilidin Dawson'a sürpriz baskın yapmak olduğunu düşünerek beline sokuşturduğu Glock'u patlatladı. Çok yakından ateş edecek sonra da cesedi bagaja atıp kiralık arabayı bir yerlerde bırakacaktı. Karanlık çökünce de plakayı yok edip her şeyi ateşe verecekti. Cesetten kurtulmak o kadar zor değildi. Sırtlандığı gibi nehre atılacak, orada sonsuz uykusuna terk edilecekti. Veya belki de ormanda, kimsenin bulamayacağı bir yere gömerdi. Ceset olmadan bir cinayeti kanıtlamak zordu. Minik ponpon kız, hatta şerif bile istediği kadar şüphe edebilirdi ama kuşku kanıttan çok uzak bir kavramdı. İşler biraz karıştırdı ama zamanla unutulur giderdi nasıl olsa. Ondan sonra da Ted'in Abee'yle görülecek hesabı vardı. Ya da şöyle söylemek lazımdı belki. Abee dikkatli olmazsa o da kendini nehrin dibinde bulabilirdi.

Nihayet hazırды. Ted arabayı çalıştırdı ve ağaçların arasından çıkarak macerasına atıldı.

Dawson, İngiliz anahtarını bir kenara bırakıp kaputu kapattı. Motorla işini bitirmişti. Amanda ayrıldığından beri gözetlendiği duygusunu üzerinden atamıyordu. İlk kez olduğunda İngiliz anahtarını kaptığı gibi kaputun önünden çıkmış, fakat kimseyi görememişti.

Tamirhanenin girişine doğru geldi ve etrafı dikkatli gözlerle taradı. Gövdelerine tırmanan Japon sarmaşıklarıyla meşeleri ve çalıları gördü. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Bir şahin geçti başının üzerinden. Yola doğru uçtu tüm heybetiyle. Onun dışında yaz sıcaklığı sessizliği kaplamıştı her yeri.

Fakat biri onu gözetliyordu. Dışarıda birinin olduğundan emindi. Birden yıllarca önce, evin yanındaki meşenin dibine gömdüğü tabanca aklına geldi. Yağlı bir paçavraya sarmış, otuz beş, kırk santim kazıp gömmüştü. Tuck'ın da evde yatağın altında silahları vardı muhtemelen ama Dawson bunların ruhsatı olup olmadığından pek emin değildi. Tam dışarıda hiçbir şey olmadığına kendini inandırdığında yol tarafındaki ağaçlar arasında belli belirsiz, saniyelik bir hareket algılar gibi oldu.

Hedefe kilitlenmeye çalıştı ama elinde hiçbir şey yoktu. Gözlerini kırıştırdı. Bir daha kıpırdayacak mı diye bekledi. Tüyleri ürperdiğinde hâlâ kendi kendine hayal mi gördüm, diye soruyordu.

Acele etmenin aptallık olduğunu bildiği için Ted çok yavaş hareket ediyordu. Birdenbire, *keşke Abee'yi de getirseydim*, diye geçti aklından. O da başka yönden yaklaşıyor fena olmaz mıydı yani? Fakat en azından, çıkıp yürümeye kalkmadığı sürece Dawson şimdilik oradaydı. Ayrılmış olsaydı en azından arabanın sesini duyardı.

Dawson'ın tam olarak nerede olduğunu merak etti. Evde mi, tamirhanede mi, yoksa dışarıda mıydı? İçeride olmamasını umut ediyordu. Fark ettirmeden eve girmek zor olacaktı. Tuck'ın evi küçük bir alanda inşa edilmişti. Arkasında da dere vardı, ama evin dört yanı pencere olduğu için Dawson yaklaşırken onu görebilirdi. Bu durumda geri çekilip dışarı çıkmasını beklemek daha iyiydi. Asıl sorun, Dawson'ın ön taraftan da arkadan da çıkabilme ihtimaliydi ve Ted aynı anda iki yerde olamazdı.

Yapması gereken tek şey şaşkınlık yaratmaktı. Böylece Dawson araştırmak için çıkacak, o da tetiği çekmeden önce

onun yeterince yaklaşmasını bekleyecekti. Glock'la dokuz, on metreye kadar kendini güvende hissediyordu.

İyi de ne tür bir şaşkınlık? İşte esas soru buydu?

Yerdeki taşları sıçratmamak için dikkat ederek ilerledi. Memleketin her yeri kireç taşından yapılmıştı âdeta. Basit fakat etkileyici. Birkaç tanesini alıp arabaya ya da pencereye fırlatır, camlarını kırardı. Dawson ne olduğunu anlamak için dışarı çıkar, o da beklemede kalırdı.

Bir avuç kireç taşı alıp cebine koydu.

Dawson, hareketi gördüğü noktaya doğru yürümeye başladı. Platformdaki patlamadan beri gördüğü sanrılar da aklından çıkmıyordu tabii. Açıklığın köşesine kadar çıkıp kalp atışlarının hızlanmasını önlemeye çalışarak ağaçlığa baktı.

Durdu. Sığırcık kuşlarının cıvıltılarını dinledi. Yüzlercesi bağırıyordu dallarda. Belki de binlerce. Çocukken, ellerini çırpıtığı anda hepsinin birden sürü hâlinde havalanmasını nasıl da severdi. Şimdi de hep beraber çağırıyorlardı. Bir şey çağırıyorlardı.

Bir uyarı mıydı bu?

Bilmiyordu. Bilmesi de mümkün değildi. Orman yaşayan bir şeydi. Havada ağır bir nemli kereste kokusu vardı. Bodur meşelerin dalları göğe ulaşmadan toprakta kıvrılmaya başlıyordu. Japon sarmaşıkları ve İspanyol yosunları birkaç metre ötedeki dünyayı görmesini engelliyordu.

Aynı hareketi göz ucuyla yine gördü ve hızla döndü. Siyah saçlı, mavi rüzgârlıklı adam bir ağacın arkasına saklandığında nefesini göğsünde hapsedti. Kalbi kulaklarında atıyordu sanki. *Hayır, dedi, bu mümkün olamaz. Bu gerçek değil, gerçek olamaz.* Üstelik ilk kez sanrı görmüyordu ki.

Fakat dalları aralayarak, ormanın derinliklerine doğru adamı takip etmeye başladı.

Yaklaştım, diye düşündü Ted. Yeşillikler arasından bacanın tepesini gördü. Öne doğru eğildi, çok dikkatli adım atıyordu. Ses, seda olmamalıydı. Avlanmanın ilk kuralıydı bu ve Ted bu konuda çok ustaydı.

Eğer avcı yetenekliyse avın hayvan veya insan olması fark etmezdi.

Dawson ağaçlar arasında yürümeye devam etti. Arayı kapatıkça zor nefes alıyordu. Durmaktan korkuyor, adım atmadan daha da korkuyordu.

Siyah saçlı adamı gördüğü noktaya geldi ve bir iz bulmak amacıyla yürümeye devam etti. Sırtından ter akıyordu. Birdenbire yapıp yapamayacağını merak ederek avazı çıktı kadar bağırmak istedi. Kendini zor tuttu. Boğazı zımpara kâğıdına dönmüştü.

Toprak kuruydu. Ayağının altındaki çam iğneleri çıtırdıyordu. Siyah saçlı adamın dalları ittirerek, ağaçların arkasına saklanarak ilerlediğini gördü. Rüzgârlığı sırtında uçuyordu.

Dawson koşmaya başladı.

Ted, en sonunda açıklığın köşesindeki ağaçlık alana doğrultu yolunu. Ev tam bunların arkasındaydı. Bulunduğu yerden tamirhaneyi bile görebiliyordu. Işıkları hâlâ yanıyordu tamirhanenin.

Ted, içeride bir hareket görmeye çalıştı. Dawson içerideydi. Bir arabayla uğraşıyordu, bundan emindi. Ama şu anda yoktu işte. Önde bir yerde olabilirdi.

Ya evdeydi ya arka tarafta. Kafasını eğdi, küçük korunun içinden yürüyüp evin etrafından dolaşarak arka tarafa geçmeye karar verdi. Dawson orada da yoktu. Ted geri dönüp açıklığa doğru ilerledi. Dawson'a dair hiçbir işaret yoktu ortalıkta. Tamirhanede değildi. Bu, evde olmasını gerektirirdi. Belki bir içki almaya girmişti, belki de bir yerde sızıp kalmıştı. Her neyse; nasıl olsa yakında çıkardı ortalığa.

Beklemeye başladı.

Dawson adamı üçüncü kez gördü. Bu sefer yola daha yakındı. Arkasından gitti. Dallar, çalılar çarpıyordu orasına burasına ama yine de ondan uzaktı. Yolun kıyısına gelmeden önce durmak için yavaşladı.

Adam gitmişti. Eğer öyle bir adam varsa ve o ormana gelmişse tabii. Dawson aniden bundan emin olmadığını fark etti. Beynini karıncalandıran izlenme duygusuyla birlikte içini ürperten korkuları da dağılmış, yerini hayal kırıklığıyla karışık aptallık duygusu almıştı. Yaşadığı sıcak ve yorgunluk cabasıydı.

Tuck, Clara'yı gördüğünü söylemişti Amanda'ya. Şimdi de Dawson erken yazın bu sığığında rüzgârlık giyen siyah saçlı bir adam görüyordu. Peki, Tuck da kendisi kadar kaçık mıydı? Nefesinin normale dönmesini bekleyerek bir süre durdu. Adamın onu gözlediğinden emin olduğunu da düşünüyordu bir yandan; eğer öyleyse kimdi? Ve adam ne istiyordu ondan?

Bilmiyordu, fakat odaklandıkça zihninden uzaklaştığını hissetti. Uyandıktan birkaç dakika sonra solan rüyalar gibi artık neyden emin olacağını şaşırmıştı.

Neyse ki Stingray'i neredeyse bitirmişti. Pansiyona dönüş bir düşünmek, sonra da uzanıp olanı biteni düşünmek

istiyordu. Siyah saçlı adam, Amanda... Platformdaki kazadan beri hayatı altüst olmuştu. Başını geldiği yöne doğru çevirdi, sonra da ormanın içinden gitmenin bir anlamı olmayacağına karar verdi. Yolu takip edip girişe doğru tırmanmak çok daha kolay olacaktı. Asfalta çıkıp yürümeye başladı. Birden çalılardan arkasında eski bir kamyonet durduğunu fark etti.

Ne işi vardı bu kamyonetin burada? Ormanın bu tarafında Tuck'ın evinden başka hiçbir şey yoktu. Lastikler yeterince şiş değildi. Herhâlde bozulmuş, sahibi de yardım istemek için yola çıkmıştı. Dawson çalılara basarak arabanın yanına gitti, kilitliydi. Uzanıp kaputun üstüne elini koydu. Sıcak değil, ılıktı. Muhtemelen bir iki saattir buradaydı.

Arızalanınca çalılardan arkasına park edilmiş olduğunu düşünmenin pek bir mantığı yoktu. Çekilmesi gerekiyorsa yol kenarında bırakmak en iyi çareydi. Durum, şoförün kamyoneti kimsenin görmemesini istemesiyle açıklanabilirdi ancak.

Birisi onu saklamayı amaçlamıştı.

Böylece, sabah Abee'yi görmesiyle başlayan her şey yerli yerine oturmaya başladı. Bu Abee'nin kamyoneti değildi -bu sabah koşarken görmüştü onun kamyonetini- fakat bunun da hiç önemi yoktu. Dawson, dikkatlice kamyonetin izlediği yolu takip etmeye başladı. Kırılan bazı dalları görünce durdu.

Giriş noktası.

Birisi şu yoldan gelmiş, dosdoğru eve yönelmişti.

Beklemekten yorulan Ted, cebindeki kireçtaşlarıyla oynamaya başladı. Dawson içerideyken bir pencere kırarsa belki bir köşeye büzüşüp dışarı hiç çıkmamayı düşünebilirdi. Ama ses farklıysa? Evin yan tarafında bir çıtırtı olursa, neler oluyor diye bakmak için kapıya çıkardı. Hatta evden çıkıp yan ta-

rafa dolanma ihtimali bile vardı. Bu durumda onu kaçırmak imkânsızdı.

Ted kararından memnun oldu. Ve ilk kireç taşını eline aldı. Evin tahta duvarına doğru fırlattı. Başını kaldırıp bakınca pencereye çıkan kimseyi görmedi. Ardından hızla yerinden ayağa kalktı. Taşların en büyüğünü bütün gücüyle fırlattı. Eve çarptığında o çoktan yeniden çömelip pusmuştu. Yüksek perdeden tok bir ses çıktı.

Ürkek bir sığırcık sürüsü gürültüyle bulundukları ağaçlardan uzaklaştı.

Dawson sesi duydu, tepesinin üstündeki ürkmüş sığırcık sürüsünü gördü. Kuşlar yeniden konmak üzere hızla ağaçlara dönüyordu. Silah sesi değildi bu. Başka bir şeydi. Yürüyüşünü yavaşlattı, sessizce Tuck'ın evine yaklaştımaya başladı.

Orada biri vardı. Bundan emindi. Ve bunun kuzeni olduğundan hiç şüphesi kalmamıştı.

Çam iğnelerinin üzerinde oturan Ted de Dawson'm hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu. Çıkan sesi duymamasına imkân yoktu. Peki, neden fırlamamıştı dışarı?

Cebinden ikinci taşı çıkardı, bu kez daha büyük bir güçle fırlattı eve doğru.

Dawson daha yüksek perdedeki sesle dondu kaldı. Ağır ağır sakinleştikten sonra sesin geldiği yöne doğru süzüldü.

Ted vardı ağaçların arasında. Silahlıydı.

Arkası Dawson'a dönüktü. Ağaçların arasından eve bakıyordu. Onun evden çıkmasını mı bekliyordu acaba? Ses çıkıp onu tuzağa düşürecek, sonra da öldürecek, öyle mi?

Dawson, *keşke gömdüğüm silahı çıkarsaydım*, diye düşündü. *Ya da yanımda silaha benzer bir şey getirseydim*. Tamirhanede bu amaçla kullanılacak pek çok şey vardı ama Ted görmeden oraya giremezdi. Tekrar yola dönmeyi düşündü, fakat önemli bir sebebi olmadığı sürece Ted'in buradan ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Her zaman olduğu gibi Ted'in eğreti oturuşundan, sıkılmaya başladığını anlamak çok kolaydı ve bu iyiydi. Sabırsızlık avcılarının en büyük düşmanıydı.

Bir ağacın arkasına saklanarak bu işten vurulmadan çıkmanın yollarını düşünmeye başladı.

Beş dakika geçti, sonra on dakika. Ted'in hırsı artarak devam ediyordu. Hiç ama hiçbir kıpırtı yoktu evde. Ne dışarıda, ne lanet pencerelerde. Fakat evin girişinde bir kiralık araba -çamurluğundaki etiketi görebiliyordu- duruyordu ve belli ki tamirhanede biri çalışmıştı. Tuck ya da Amanda olacak hâli yoktu çalışanın. O hâlde Dawson önde değil, arkada değilse, evdeydi.

Ama niye dışarı çıkmıyordu?

Belki televizyon seyrediyor ya da müzik dinliyordu veya uyuyordu veya duş alıyordu veya başka bir şey... Bir nedenle hiçbir ses duymamıştı.

Öfkesi iyice kabaran Ted, birkaç dakika daha oralarda eşindikten sonra daha fazla beklememeye karar verdi. Eğilerek ağaçların arasından çıktı. Evin yanından geçti ve ön tarafı kolaçan etmeye başladı. Hiçbir şey göremeyince ayaklarının ucuna basarak verandaya çıktı. Kapıyla pencere arasındaki duvara kendisini âdeta yapıştırdı.

İçerdeki sesleri ve hareketleri dinlemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Ne televizyon vardı ne bangır bangır müzik. İçeri

baktığı pencereden görülmediğine emin olduğunda kapının kulpunu hafifçe çevirdi.

Kilitli değildi. Mükemmel.

Ted silahını doğrulttu.

Dawson, Ted'in yavaşça kapıyı açtığını gördü. Arkasından kapanır kapanmaz bir dakika veya çok daha az zamanı olduğunu düşünerek tamirhaneye koşturdu. Tezgâhın üstündeki paslı tekerlek levyesini kapıp Ted'in o anda mutfakta ya da yatak odasında olabileceğini tahmin ederek evin önüne geldi. Tahmininde yanılmamış olmak için dua etti.

Verandaya atlayıp Ted'in az önce durduğu yerde bedenini dikleştirdi. Levveyi sıkı sıkı tuttu ve kendini hazırladı. Fazla uzun sürmedi. Kendisi hışımla ön kapıyı açıp girerken Ted'in lanet okumakta olduğunu duydu. Dawson'ı çok geç fark etmenin panik ifadesi vardı yüzünde.

Dawson levveyi kaldırdı, Ted'in burnuna indirdiğinde yarattığı titreşimi elinde hissetti. Adam geriye doğru tökezlemesine rağmen sıcak, kırmızı kan evin girişine kadar fışkırmıştı. Dawson kaçmaya davranan Ted'in peşine düştü. Ted yere yığıldı. Düşen silahını almak için uzanınca levye bütün basıncıyla koluna indi ve Glock elinden başka bir tarafa uçtu. Kolu kırılmıştı. Ted en sonunda bağırmaya başladı.

O yerde kıvrılırken Dawson silahı alıp Ted'e baktı.

"Sana tekrar gelmemeni söylemiştim."

Bunlar Ted'in gözleri kapanmadan duyduğu son sözler oldu. Kör edici acıyla kendinden geçti.

Ailesinden ne kadar nefret ederse etsin Ted'i öldürmeye eli varmamıştı. Ama onunla ne yapacağını da bilmiyordu. Şerifi

arayabilirdi, fakat kasabaya bir daha asla gelmeyi düşünmediği için duruşma olursa ne yapacaktı? Ted'e pek de bir şey olmamıştı nihayetinde. Dawson yine saatler süren bir sorguya tutulacak ve hiç kuşkusuz şüpheli olarak görülecekti. O hâlâ bir Cole'du ve sicili pek de iyi değildi. Hayır, diye karar verdi en sonunda. Başına bela açmak istemiyordu.

Fakat Ted'i orada öylece bırakmak da olmazdı. Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Bir kliniğe bırakıvermek, işe yine şerifin karışması demek olacaktı. Ambulans çağırmak da aynı kapıya çıkardı.

Eğilip Ted'in ceplerini karıştırdı ve telefonunu buldu. Açtı, menüye girip kişiler listesine ulaştı. Birkaç isim vardı listede. Çoğunu da tanıyordu. Yeterliydi onun için. Ceplerini biraz daha karıştırdı, kamyonetin anahtarını da buldu. Tamirhaneye koşturup Ted'i bağlayacağı kablo ve telleri aldı. Sonra gün batımının ardından kuzenini omuzladı.

Yola kadar taşıyıp kamyonetin arkasına attı. Direksiyona geçti ve doğup büyüdüğü topraklara doğru sürdü. Dikkat çekmek istemediğinden Cole'ların arazisine yaklaşırken farları söndürdü ve GEÇİLMEZ tabelasının orada durdu. Ardından Ted'i indirip yol kenarına bıraktı.

Telefonu açtı. Abee ismini tuşladı. Dört çalıştan sonra cevap verdi Abee. Fondaki gürültülü müziği duydu.

"Ted?" diye bağırdı Abee sesini duyurabilmek için. "Hangi cehennemdesin?"

"Ben Ted değilim. Gelip onu alman gerekiyor. Kötü yaralandı." Dawson telefonu kapattı, telefonu da yere, Ted'in bacakları arasına attı.

Tekrar kamyonete bindi ve son hızla oradan uzaklaştı. Ted'in silahını nehre attıktan sonra doğru otele gidip eşya-

larını aldı. Ted'in kamyonetini ilk bulduğu çalıların arasına bıraktı, kendi arabasına bindi ve bir duş alıp yemek yiyebileceği, ardından da deliksiz bir uyku çekebileceği Oriental dışında bulduğu yeni oteline sürdü.

Yorgundu. Çok uzun bir gün olmuştu. Bittiğine memnundu.

9

Abee Cole midesinin dağlandığını hissediyordu. Ateşi düşmemişti henüz. Doktor, Ted'i kontrol etmek için bir daha odaya geldiğinde, yarasının ne durumda olduğunu sorması gerektiği geldi aklına. Tabii, nasıl bir kavgaya karıştığını ona soracaklar ve itiraf bekleyeceklerdi ama böyle bir şey olmayacaktı. Abee hiçbir soruya cevap vermek niyetinde değildi.

Vakit neredeyse gece yarısına yaklaşıyordu. Hastaneye sessizlik çökmeye başlamıştı. Loş ışıkta kardeşine baktı ve Dawson'ın, yüzünde kalıcı izler bırakmış olduğunu düşündü. Tıpkı geçen seferki gibi. Onu bulduğunda ölmüş diye düşünmüştü Abee. Yüzü kanla kaplıydı, kolu yanında sallanıyordu. O anda bütün düşündüğü Ted'in çok tedbirsiz davrandığı olmuştu. Belki bu yüzden, belki de Dawson onu beklediğinden durum bu kadar vahim bir noktaya gelmişti. Bu düşünce Dawson'ın onun hakkunda da planları olabileceği korkusunu beraberinde getirdi.

Abee bütün acıyı midesinde hissediyor, dalga dalga kusma nöbetine tutuluyordu. Hastane yardımcı olmuyordu. İğrenç

bir kalorifer dairesine benziyordu burası. Abee'nin orada olmasının tek sebebi Ted uyandığında bu işin Dawson'ın mariferi mi olduğunu bir an önce öğrenmekten ibaretti. Bir paranoya ürpertisi hissetti, fakat belki de doğru düşünemiyordu artık. Nasıl olsa veterinerden beyzbol sopası zoruyla gasp edilen hayvan antibiyotikleri bir süre sonra işe yarayacaktı.

Gece tam bir cehenneme dönüşmüştü. Üstelik bunun tek sebebi Ted de değildi. Abee'nin canı biraz takılmak, biraz da Candy'yi görmek istemiş, fakat Tidewater'a girdiğinde bardaki erkeklerin yarısını onun etrafında bulmuştu. Kızın bir şeyler peşinde olduğunu anlamak için bir bakış yeterdi. Üstünde sahip olduğu her şeyi gözler önüne seren bir halterci atleti ve kışını bile zor örten kısa mı kısa bir şort vardı. Onu görünce nedense birden telaşlandı. Yanlış bir şey yaparken yakalanmıştı ve kesinlikle Abee'yi gördüğüne memnun olmamıştı. Abee onu derhâl bardan çıkartmayı düşündü önce, fakat bunca insanın arasında olmayacaktı. Daha sonra konuşurlar ve kız da gecenin şimşegini görmüş olurdu. Bundan asla şüphesi yoktu. Şimdi önemli olan içeri girdiğinde neden böyle suçlu gibi davrandı, onu öğrenmekti.

Aslında neler olduğu apaçık ortadaydı. Bunun sebebi bardaki heriflerden biriymi mutlaka. Ateşten başı dönmesine ve midesi alev alev yanmasına rağmen kim olduğunu kesinlikle bulup çıkartacaktı bu densizin.

Beklemeye başladı. Bir süre sonra adamı tespit etti. Siyah saçlı, genç bir çocuk, Candy'yle sanki çok doğalmış gibi fazla samimi flört ediyordu. Kızın, gencin koluna dokunduğunu, ötekinin de, kız birasını uzattığında aç kurtlar gibi göğüs çatalına baktığını gördü. Dawson'dan telefon geldiğinde Abee bu durumu çözmek için uğraşıyordu. Ve birdenbire kendini

hastane yolunda buldu. Ted baygın vaziyette arka koltuktaydı. Abee, New Bern yolunda zamanla yarışırken bile Candy'yi bu aşağılık pisliğin kollarında hayal ediyor, kızın adamın kollarında inleyerek halter atletini çıkarttığını gözünün önüne getiriyordu.

Kızın mesaisi bitmiş olmalıydı. Bunu düşünmek bile Abee'nin içini intikam hırsıyla doldurdu. Çünkü onun, arabasına kiminle yürüdüğünü çok iyi biliyor, fakat elinden bir şey gelmiyordu. Çünkü Abee o anda Dawson'm ne halt ettiğini ortaya çıkarmak zorundaydı.

Bütün gece Ted'in bilinci geldi, gitti. Yediği darbe ve aldığı ilaçlar yüzünden uyanıkken bile sisler içinde hissediyordu kendini. Ama ertesi gün öğleye doğru bütün hissettiği intikamdı. Durmadan *Dawson benim de peşimde mi*, diye soran Abee'ye, ağlayıp zırlayıp sümüklerini çekerek koridorda akrabalarla fısıldaştığı için Ella'ya ve tabii hiç şüphe yok ki Dawson'a intikam besliyordu. Tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu hâlâ. Hastanede ayılmadan önce son hatırladığı, Dawson'ın tepesinde dikilmesi idi. Ayrıca Abee ve Ella'nın anlattıklarını anlaması da uzun zaman aldı. İkisine de şöyle okkalı bir tokat atmak geliyordu içinden. Buradan derhâl çıkmalıydı, derhâl. Neticede doktorlar onu kayışla bağlamak zorunda kaldı ve polis çağırmakla tehdit ettiler.

O zamandan beri daha sakın davranmaya çalışıyordu, çünkü buradan çıkmasının tek yolu buydu. Abee koltukta, Ella yanındaki yatakta oturuyor, kadın yaygarayı bastıkça, elinin tersiyle ona bir tane patlatası geliyor, bağlı olmasına rağmen bunun için çaba harcıyordu. Dawson'ı düşünerek kayışları zorladı. Dawson geberecektri. Hiç kuşkusuz. Başka yolu yok-

tu. Ayrıca doktorların bir gece daha gözetim altında kalması gerektiği ya da bu şekilde ayakta dolaşmasının tehlikeli olacağı konusundaki tavsiyelerine Ted hiç kulak asmıyordu. Acele etmeliydi. Dawson her an kasabadan ayrılabilirdi. Ağlamaktan Ella'yı hıçkırık tutunca dişlerini gıcırdatarak söylendi.

"Defol git başımdan. Abee'yle konuşmam gerekiyor."

Ella yüzünü silerek, tek kelime bile etmeden odadan çıktı. O gidince Ted, kardeşinin boka benzediğini düşünerek Abee'ye döndü. Kırmızı yüzü ter içindeydi. Enfeksiyon. Hastanede asıl olması gereken o değil, Abee'yd.

"Beni buradan çıkar."

Abee ürkerek öne doğru eğildi. "Yine ona gideceksin, değil mi?"

"Bu iş bitmedi."

Abee alçıyı gösterdi. "Onunla bu kırık kolla mı baş edeceksin? Bu işi dün iki sağlam kolla beceremedin, şimdi nasıl yapacaksın?"

"Çünkü sen de geleceksin. Önce beni eve götüreceksin ki, öteki tabancayı alayım. Sonra da beni bu işi bitirmeye götüreceksin."

Abee arkasına yaslandı. "Neden yapayım ki böyle bir şeyi?"

Ted, bir süre önce Abee'nin endişeyle sorduğu soruları düşündü.

"Çünkü kendimi kaybetmeden önce hatırladığım en son şey, sırada senin olduğunu söylemesiydi."

10

Dawson suyun kıyısında, ıslak kumların üzerinde koşarken, dalgalara dalıp çıkan balıkçılar da onun peşindeydi sanki. Saat erken olmasına rağmen sahil koşanlarla, köpekleriyle yürüyenlerle doluydu. Çocuklar çoktan kumdan kuleler yapmıştı bile. Kum tepeciklerinin öte yanında insanlar şezlonglara uzanmış kahve içerek sabahın tadını çıkarıyordu.

Oda bulduğu için şanslıydı. Senenin bu zamanlarında kıyıdaki oteller tamamen dolu olur, ancak iptal olduğunda tesadüfen oda bulunabilirdi. Onun tercihi ya buralarda ya da New Bern'de bir otel bulmaktı. Mümkün olduğu kadar uzakta olmak en iyisi diye düşünmüştü. Gözden uzak olmalıydı. Onun tanıdığı Ted bunu yanına bırakmayacaktı.

Bütün çabalarına rağmen siyah saçlı adamı düşünmeden edemiyordu. Onun arkasından gitmemiş olsaydı, Ted'in kendisini beklediğini asla bilemeyecekti. Hayal -veya hayalet- onu çağırmış, o da tıpkı platformdaki patlamanın ardından düştüğü okyanusta yaptığı gibi onu takip etmişti. Bu iki olay, beyninde sonu gelmez halkalar hâlinde dönüp duruyordu.

Hayatını bir kez kurtarmak belki hayal görmekle açıklanabilirdi, ama ya ikincisi? İlk defa, bu siyah saçlı adamın ziyaretleri acaba daha büyük bir amaca mı hizmet ediyor diye merak etmeye başlamıştı. Onu kurtarmasının başka bir sebebi mi vardı? Kendisinin bilemediği bir sebep.

Düşüncelerden kaçmak istercesine adımlarını hızlandırdı. Soluğu da sıklaşmıştı. Yavaşlamadan gömleğini çıkardı ve yüzünü silmek için havlu olarak kullanmaya başladı. İlerideki iskeleyi kendine hedef olarak belirlemişti. Oraya varana kadar daha da hızlı koşmaya karar verdi. Birkaç saniye içinde bacak kasları yanmaya başladı. Hedefe odaklanarak kendini zorladı. Fakat gözleri bilinçsizce denize girenleri tarıyor, siyah saçlı adamı arıyordu.

İskeleye ulaştığında yavaşlamadı. Tutturduğu tempoyu otele dönene kadar devam ettirdi. Yıllardır ilk kez bir koşuyu başladığından daha kötü bitiriyordu. Nefesini yakalamak için öne doğru eğildi. Hiçbir somut cevap bulamamıştı sorularına.

Kasabaya geldiğinden beri iç dünyasındaki denizin değiştiğini düşünmeden edemiyordu. Etrafındaki her şey tanımlanamayacak kadar farklıydı. Siyah saçlı adamdan, Ted'den veya Tuck'ın vefatından dolayı değil. Her şey Amanda'dan ötürü farklıydı. Artık bir anı değildi o. Birdenbire inkâr edilemeyecek kadar gerçek olmuştu. Onu hiçbir zaman terk etmeyen, geçmişin, yaşayan hayat dolu bir turuydu. Amanda'nın gençliği birden çok kez rüyalarına girmiş ve o hep bu rüyalar gelecekte değişecek mi diye merak etmişti. Seneler Amanda'yı nasıl değiştirmişti, bunu bilmiyordu rüyalarında. Bütün bildiği, Amanda tamamlandığını hissettirmişti ona. Çok az insan bu duyguyu anlayabilirdi.

Plaj, en sakın saatindeydi. Ziyaretçiler arabalarına atlayıp gitmiş, kalanlar havlularını henüz şezlonglara sermişti. Dalgalar sabit bir ritimle sahile vuruyor, hipnotize eden bir ses çıkartıyordu. Dawson gözlerini kısıp geleceğe ait düşüncelerle denize baktı. Hüzün doldu içine. Onu ne kadar çok düşünürse düşünsün, bir kocası ve çocukları olduğu gerçeğini kabul etmesi gerekiyordu. Bir anda bitirmek zaten yeterince zor olmuştu o zamanlar. Düşünmeyi birdenbire bitirmek ise dayanılmazdı. Onun geçireceği saatlerin yaklaştığını fısıldayan esintiyle kendine geldi. Bütün düşüncelerini sırtlanıp lobiye girdi. Ve her şeyin çok farklı olmasını diledi tüm kalbiyle.

Amanda durmadan kahve içiyor, yine de annesine katlanması gittikçe zorlaşıyordu. Arka verandada bahçeye tepeden bakarak oturuyorlardı. Annesi sanki valinin ziyaretini bekliyormuş gibi giyinmiş, beyaz bir hasır kanepede oturuyor, gecenin olaylarını yorumluyordu. Bir gece önceki yemek ve briç toplantısında arkadaşlarının sözcük ve ses tonlarından bitmez tükenmez kinayeler ve imalar bulup çıkarmaktan pek mutluymuş gibiydi.

Yemek yetmezmiş gibi bir de briç çıkmıştı Amanda'nın başına. En fazla bir, bilemedin iki saat sürer diye umduğu gece tam on buçukta bitmişti. O anda bile, kadınların hiçbirinin evlerine gitmek istemediğinden emindi. Amanda esnemeye başlamış ve o noktadan sonra annesinin dediklerini anlamaz olmuştu. Söylenebilecek tek şey vardı. Böyle küçük bir kasabada geçmişte ne konuşulmuş ve gelecekte ne konuşulacaksa annesiyle arkadaşları da aynı şeyleri konuşmuşlardı işte. Komşular, torunlar, kasabada en son İncil derslerini kimin verdiği, yeni perde modelleri, pirzola fiyatlarındaki artış

ve zararsız dedikodularla baharatlanmış kasabaya ait her şey. Sıradan, dünyevi şeylerdi alt tarafı. Fakat annesine kalsa, bu konuşma ne kadar yanlış yerlere kayarsa kaysın her an ulusal düzeyde değerlendirmeye alınabilirdi. Ayrıca, Amanda'nın dolabında çok dramatik bir hata da bulabilirdi mesela. Ve böyle bir tartışmanın çıkması için doğru zamanı beklemeye de gerek yoktu. Yine de onunla ilgili her şikâyetini ilk kahveden sonraya bırakmasından müteşekkirdi Amanda.

Konuşmalara odaklanmasını daha da zorlaştıran Dawson'ı düşünmekten vazgeçememesiydi. Kendisini her şeyin kontrol altında olduğuna inandırmışken, niye durmadan yakasına doğru uzayan gür saçları gözünün önünden gitmiyordu? Veya kot pantolonun nasıl yakıştığını veya ilk geldiğinde birbirlerini ne kadar doğal karşıladıklarını neden aklından çıkartamıyordu? Böyle şeylerin basit bir arkadaşlıktan, güvenden, ortak ilgilerle ilişkiye yön vermekten daha önemsiz olduğunu anlayacak kadar uzun bir evliliği olmuştu. Yirmi yılın ardından gelen birkaç gün, bu bağların oluşmasına başlangıç yapmak için bile yeterli değildi. Eski arkadaş olmak çok uzun zamanın ürünüydü, güven ise bir anda oluşabiliyordu işte. Bazen kadınların, en azından başlangıçta, ne görmek istediklerini bilecek yetenekleri olduğunu düşünürdü Amanda ve kendisinin de aynı hatayı yapıp yapmadığından pek emin değildi. Bu arada zihnindeki cevapsız sorularla boğuşurken annesi sessiz kalma konusunda başarısız olmuş, döktürüp durmuştu.

“Beni dinliyor musun sen?” Düşüncelerini bölen işte bu soru oldu.

Amanda kahve fincanını hafifçe indirdi. “Elbette dinliyorum.”

“Artık biraz kendi arzuların için çalışmalısın diyordum.”

“Oyun oynamayı bırakalı bir hayli oldu.”

“Ben de o yüzden söylüyorum ya. Bir kulübe üye ol. Veya bir kulüp kur. Buraları da mı duymadın yoksa?”

“Özür dilerim. Bu sabah aklımda pek çok şey var.”

“Evet. Şu küçük seremoni, değil mi?”

Amanda duymazdan geldi. Çünkü tartışacak gücü bulamıyordu kendinde. Fakat annesinin tam da bunu istediğinden o kadar emindi ki. Bir önceki akşamın ufak tefek hayali çekişmeleriyle içini doldurarak bütün sabahı kaçınılmaz saldırılarla geçirmek için çok iyi hazırlık yapmıştı.

“Bunu daha önce de söylemiştim. Tuck, küllerinin savrulmasını istemiş,” diye izah etti Amanda sesini yükseltmemeye çalışarak. “Karısı, Clara da yakılmış. Belki de tekrar kavuşmaları için bir yol olarak gördü bunu.”

Annesi onu dinlememiş görünüyordu. “İnsan o durumda ne giyer ki? Kulağa biraz... kirli bir ortam gibi geliyor.”

Amanda başını nehre doğru çevirdi. “Bilmiyorum anne. Üzerinde hiç düşünmedim.”

Annesinin ifadesi bir cansız manken kadar durgun ve yapaydı. “Çocuklar nasıl?”

“Bu sabah Jared ve Lynn’le konuşmadım. Fakat bildiğim kadarıyla iyiler.”

“Ya Frank?”

Kahvesinden bir yudum aldı Amanda. Kocasıyla ilgili konuşmak istemiyordu. Dün akşamki tartışmadan dolayı değil, neredeyse rutin hâle gelen tartışmalarından biriydi nasıl olsa. Evlilikler, tekrarlanan iyiliklerin ve kötülüklerin bir toplamı değil miydi zaten?

“İyi.”

Annesi daha fazlasını bekleyerek başını salladı. Ama Amanda devam etmedi.

Süregelen sessizlikte, annesi konuşmayı başlatmak için kucığındaki peçeteyi düzeltti. “O zaman bugünkü iş nasıl olacak? Külleri onun istediği yere mi dökceksiniz?”

“Öyle bir şey işte.”

“Peki, buna izin var mı? İnsanlar bunu istedikleri her yere yapsalardı iğrenç bir şey olurdu mutlaka.”

“Avukat bir şey söylemedi. O yüzden sanırım bu sorun halledilmiştir. Ben sadece Tuck’ın istediği şeyi gerçekleştirenlerden biri olmanın onurunu yaşıyorum.”

Öne doğru eğildi annesi ve “Bak bu doğru,” diye çemkirdi. “Ne de olsa arkadaşınız.”

Amanda aniden döndü. Hayatında karakteristik hâle gelen bütün bu aldatmalardan, annesinden, Frank’ten fenalık gelmişti artık. “Evet anne, ne de olsa arkadaşlık. Onunla olmaktan hoşlanırdım. O tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.”

Annesi hayatta ilk kez mağlubiyeti kabul etmiş benziyordu. “Bu tören nerede yapılacak?”

“Neden ilgileniyorsun? Böyle bir şeyi onaylamadığına göre.”

“Sadece sohbet ediyoruz. Kabalaşman için hiçbir neden yok.”

“Belki içimden üzüldüğüm için sesim kaba çıkıyor veya belki de sen bu konuda destekleyici hiçbir şey söylemediğin için. Bir kere bile, *başın sağ olsun, senin için çok şey ifade ediyordu*, bile demedin. İnsanlar bir yakınlarını kaybettiklerinde genellikle birbirlerine böyle şeyler söyler.”

“İlişkinizi başından beri bilseydim belki derdim. Ama çok uzun zaman bu konuda yalan söyledin.”

“Hiç benim yüzümden yalan söylüyor diye durup düşünü-
dün mü?”

Annesi gözlerini devirdi. “Saçmalama. Tek kelime bile
çıkmadı ağzımdan. Buradan gizlice sıvışan ben değildim
herhâlde. Kararları sen verdin, ben değil ve her kararın iyi
yanları da vardır, kötü yanları da. Verdiğin kararlar konusun-
da sorumluluk almayı öğrenmelisin.”

“Sence bu sorumluluğu almayı bilmiyor muyum?”
Amanda’nın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Bence sen zaman zaman biraz fazla benmerkezci olabili-
yorsun.”

Amanda gözlerini kırptırarak, “Ben mi?” diye sordu.
“Sence ben mi benmerkezciyim?”

“Tabii. Herkes öyledir, fakat bir derecesi vardır. Ben sadece
senin bazen biraz fazla ileri gittiğini söylüyorum.”

Konuşamayacak kadar sersemlemişti Amanda. Dünyadaki
çoğu insandan daha bencil olan bir kadın söylüyordu bunları.
Amanda’nın öfkesi körüklendi. Annesinin dünyasında diğer
insanlar aynadan başka bir şey değillerdi. Amanda kelimeleri-
ni dikkatli seçmeye gayret etti.

“Şimdi bunu konuşmanın iyi bir fikir olduğunu düşün-
müyorum.”

“Ben düşünüyorum.”

“Tuck hakkında konuşmak istemediğim için mi böyle ya-
pıyorsun?”

“Hayır,” diye cevap verdi annesi. “Frank’le bir probleminiz
olduğunu düşündüğüm için.”

Bu yorum karşısında Amanda, kasten belli bir konuya
doğru çekilmekte olduğunu fark etti. Şu ana kadar korumaya
çalıştığı ses tonu ve yüz ifadesi kontrolünden çıkmak üzerey-

di. "Frank'le bir problemimiz olduğu düşüncesine kapılma nedenlerini öğrenebilir miyim?"

Annesi ses tonunu doğal tutmaya çalıştı ama içine biraz sıcaklık katmıştı.

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum. İnkâr etmemen bile haklı olduğumu kanıtıyor. İkinizin arasında neler olduğunu konuşmamandan üzüntü duymuyorum. Bu Frank'le seni ilgilendirir ve bu konuda benim söyleyeceğim ya da yardım edebileceğim bir şey yok. Bunu ikimiz de biliyoruz. Evlilik bir ortaklıktır, demokrasi değil. Buradan şu soruya gelmek istiyorum. Onca yıl Tuck'la ne paylaştığınız. Benim tahminimce sen sadece onu ziyaret etmiyordun. Onunla bir şeyleri paylaşmaya ihtiyaç duyuyordun."

Yorumunu havada asılı bırakmış, soru işareti olarak bir kaşını kaldırıp sessizliğe gömülmüştü annesi. Amanda yaşadığı şoku hazmetmeye çalıştı. Annesi yine peçetesini düzeltti. "Şimdi sanırım, akşam yemeğine de buradasın. Dışarı mı çıkacaksın, evde mi yiyeceksin?"

"Bu kadar mı?" diye patladı Amanda. "Ortaya birtakım varsayımlar ve suçlamalar atıyorsun, sonra da konuyu kapatıyorsun, öyle mi?"

Annesi ellerini kucagında birleştirdi. "Ben konuyu kapatmıyorum. Konuşmak istemeyen sensin. Ama senin yerinde olsam, gerçekten ne istediğime karar veririm, çünkü eve döndüğünde evliliğin hakkında bir karar vermek zorunda kalacaksın. Sonuçta bu evlilik devam edecek mi, etmeyecek mi? Büyük ölçüde sana bağlı bir durum."

Annesinin sözlerinde merhametsiz, insanlıktan uzak bir gerçek payı vardı. Neticede konu sadece Frank'le ikisi değildi. Çocuklar büyüyordu. Amanda birdenbire tükenmiş hissetti.

Fincanını tabağına yerleştirirken öfkesi uçup gitmiş, yerini bir yenilgi hissine bırakmıştı.

“Bir zamanlar bizim iskelenin yanında oynayan su samuru ailesini hatırlıyor musun?” diye sordu annesine ve cevabını da beklemedi. “Küçük bir kızdım o sırada. Onlar ne zaman ortaya çıksa, babam beni kucağına alır dışarı çıkardı. Çimenlerin üzerine oturur, onların birbirlerine su sıçratmalarını, kovalamacalarını izlerdik. Hep onların dünyadaki en mutlu yaratıklar olduğunu düşünmüştümdür.”

“Bunun neyle ilgisi olduğunu anlamakta pek başarılı olmadım galiba.”

“Daha sonra yine su samuru gördüm,” diye devam etti Amanda. “Geçen sene. Deniz kıyısında tatil yaparken, akvaryumu ziyaret ettim. Yeni bir su samuru gösterisine şahit olunca çok heyecanlanmıştım. Annette’e evimizin arkasındaki su samurlarını belki on defa anlatmıştım, o da samurları görmek için sabırsızlanıyordu. Fakat oraya gittiğimizde hiçbir şeyin benim küçüklüğümdeki gibi olmadığını gördük. Su samurları taşın üstünde uyuyordu. Akvaryumda saatlerce kalmamıza rağmen hiç hareket etmediler. Tam çıkarırken Annette niye oynamadıklarını sordu. Gerçekten verecek cevap bulamadım. Oradan ayrıldıktan sonra üzüldüğümü hissettim. O su samurlarının neden oynamadıklarını çok iyi anlamıştım.”

Annesinin bakışlarıyla karşılaşmadan önce parmaklarını kahve fincanının kulpunda gezdirdi.

“Mutlu değillerdi çünkü. Su samurları gerçek bir nehirde yaşamadıklarını biliyordu. Nasıl olduğunu herhâlde anlamamışlardı ama bir kafese tıkıldıklarını ve oradan çıkamayacaklarını biliyorlardı. Yaşamaları gereken hayat bu değildi.

Yaşamayı isteyecekleri hayat da. Ama bunu değiştirmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.”

Masaya oturduklarından beri ilk kez annesi anlamsız gözlerle baktı. Ne diyeceğini bilemedi. Amanda fincanını ittirip ayağa kalktı. Yürürken annesinin gırtladığını temizlediğini duydu. Döndü.

“Sanıyorum bir mesaj verdin,” dedi annesi.

Belli belirsiz gülümsedi Amanda. Yumuşak bir sesle, “Evet anne,” dedi, “verdim.”

Dawson, Stingray'ın üstünü açtı ve bagaja dayanarak Amanda'yı beklemeye başladı. Ağır, yapışkan bir hava vardı ortalıkta. Öğleden sonra fırtına çıkacak gibiydi. Tuck'ın evde bir yerlerde şemsiyesi var mıydı acaba? Emin değildi. Tuck'ı şemsiyeyle düşünmek, takım elbiseyle hayal etmek kadar imkânsızdı, fakat kim bilebilirdi ki? Tuck sürprizlerin adamıydı.

Yerden bir gölge geçti ve Dawson bir balık kartalının tepede yavaş, tembel daireler çizdiğini gördü. Amanda'nın arabası da en nihayet giriş yoluna dönmüştü. Amanda, onun arabasının yanındaki gölgelik yere park ederken tekerleklerin ezdiği çakılların sesi geldi kulağına.

Dawson'ı siyah ceket, beyaz gömlekle görünce çok şaşırان Amanda, *uyum mükemmel*, diye düşündü. Omzuna öylesine atıverdiği ceketıyla biraz fazla yakışıklı duruyor ve annesinin içine doğanları daha fazla doğruluyordu. Amanda ne yapacağını şaşırıp derin bir nefes aldı.

Onu doğru yürüdü. "Geç mi kaldım?"

Dawson onun gelişini izledi. Metrelerce öteden bile güneş ışıkları gözlerinin derin maviliğini belli ediyordu. Güneş hüzmelerinin vurduğu tertemiz bir göle benziyordu gözleri. Siyah pantolon takımın içine kolsuz ipek bluz giymiş, boynuna da gümüş bir madalyon takmıştı.

“Pek değil, ben erken geldim. Arabayı denemek istedim.”

“Eee, sonuç?”

“Kim tamir ettiyse işini biliyormuş.”

Amanda onun yanına geldiğinde gülümsedi ve ani bir içgüdüyle yanağından öpüverdi.

Dawson bunun üzerine ne yapacağını bilemedi. Onun bu hâli, aslında Amanda’nın şaşkınlığını yansıtan bir ayna gibiydi. Annesinin sözleri Amanda’nın beyinde yankılandı yine. Bunlardan kaçmak istercesine arabayı gösterdi. “Arabanın her yerini yenilemişsin.”

Kadının sözleri Dawson’ı kendine getirdi. “Vandemere’e bununla gidebiliriz.”

“Araba bizim değil.”

“Biliyorum ama kullanılması gerekiyor. Başka türlü nasıl düzelip düzelmediğini anlayacağım. İnan bana, sahibi de şehirde bir gece geçirmek için mükemmel biçimde çalıştığından emin olmak isterdi.”

“Ya yarı yolda kalırsa?”

“Kalmaz.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Bir gülümseme oynadı Amanda’nın dudaklarında. “O zaman niye test sürüşüne ihtiyaç duyuyoruz ki?”

Dawson ellerini kaldırdı, yakalanmıştı. “Tamam, belki de sadece bu arabayı kullanmak istediğimden. Böyle bir araba-

nın tamirhanede kapalı kalması günah. Hele sahibi anlamayacaksa ve anahtarı şuracıktaysa.”

“O zaman şöyle mi yapacağız? Dur tahmin edeyim. Sayacı silinsin de sahibi anlamasın diye geri vitesle takıp geri geri mi çalıştıracacağız?”

“Böyle bir şey olamaz.”

“Biliyorum. *Ferris Bueller’le Bir Gün*’ filmini seyrederken duymuştum bu espriyi.

Dawson ona bakarak hafifçe arkaya kaykıldı. “Her neyse, bu arada baş döndürüyorsun.”

Amanda ateşin boynuna doğru yükseldiğini hissetti. Onun karşısında kızarmayacağı bir gün olacak mıydı acaba? Bir tutam saç kulağının arkasına alırken, “Teşekkür ederim,” dedi ve aralarındaki mesafeyi koruyarak o da Dawson’ı inceledi. “Seni daha önce hiç takım elbiseyle gördüğümü hatırlamıyorum. Yeni mi bu?”

“Hayır. Fakat fazla giymiyorum. Sadece özel günlerde.”

“Sanırım Tuck bunu hak ediyor. Ne yaptın dün gece?”

Ted’i ve kıyıdaki otele taşınması da dâhil bütün olanları hatırladı. Ama sadece, “Fazla bir şey yapmadım,” demekle yetindi. “Sizin yemek nasıl geçti?”

“Konuşmaya bile değmez,” diyen Amanda arabaya uzanıp elini direksiyonda gezdirdi, ardından Dawson’a baktı. “Fakat bu sabah annemle çok ilginç bir konuşma geçti aramızda.”

“Öyle mi?”

Amanda başını salladı. “Son iki gündür benim de zihnimi meşgul eden şeyler. Benim ve senin hakkında... Hayat. Her şey. Ayrıca gelirken düşündüm de Tuck iyi ki bana senden bahsetmemiş.”

* *Ferris Bueller’s Day Off*, 1986 yapımı bir komedi filmi. Ç.N.

“Niye böyle bir şey söylüyorsun ki?”

“Çünkü, dün ikimiz tamirhanedeyken...” Tereddüt etti. Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. “Sanırım biraz çizgiden çıktım. Yani yaptığım şeyler demek istiyorum. Özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun?”

“Açıklaması çok zor.”

Biraz uzaklaştığında Dawson önce uzun uzun ona baktı, sonra bir adım yaklaştı. “İyi misin Amanda?”

“Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Gençliğimizde her şey daha basitti.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Amanda başını kaldırıp ona baktı. “Benim artık eskisi gibi olmadığımı anlamamı istiyorum. Şu anda bir eş ve bir anneyim ve herkes gibi ben de mükemmel değilim. Yaptığım seçimlerle mücadele etmek zorunda kalıyor, yanlışlar yapıyorum. Ve çoğu zaman gerçekten kim olduğumu, ne yaptığımı veya hayatımın anlamını sorguluyorum. Ben özel biri değilim Dawson, bunu bilmen gerekiyor... Benim... sıradan biri olduğumu kabul etmen gerekiyor.”

“Sen sıradan değilsin.”

Amanda’nın bakışlarında hüznün vardı ama yılmadı. “Bana inandığını biliyorum ama sıradanım. Fakat esas sorun ne biliyor musun? Bu yaşadıklarımızın hiçbiri sıradan değil. Şu anda tamamen kendi kontrolümün dışındayım. Keşke Tuck senden birazcık bahsetseydi, bu hafta sonu için biraz hazırlıklı olurduk hiç değilse.” Farkında olmadan eli boynundaki gümüş madalyona gitti. “Yanlış yapmak istemiyorum.”

Dawson, kadının neden bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Ağırlığını verdiği ayağını değiştirirken, *işte onu bunun için se-*

viyorum diye yüksek sesle bağırmmamak için kendini zor tuttu. Onun duymak istediğı bu değildi şu anda. Sesini mümkün olduğu kadar alçaltmaya çalıştı. “Konuştuk, yemek yedik, eskileri anımsadık. Hepsi bu. Bunda yanlış olan ne var? Sen hiçbir yanlış yapmadın.”

“Evet, yaptım.” Amanda gülümsedi ama içindeki hüznü saklayamadı. “Anneme senin burada olduğunu söylemedim. Kocama da.”

“Söylemek mi istiyorsun?”

İşte soru buydu, öyle değil mi? Hiçbir şeyden haberi olmayan annesi de aynı soruyu sormuştu. Ne demesi gerektiğini çok iyi biliyordu Amanda ama bazen sözcükler bir türlü bulunamazdı işte. “Hayır,” diye fısıldadı sadece.

Dawson onun eline dokunduğı için bu itiraftaki korkunun büyüklüğünü çok iyi anladı. “Hadi, Vandemere’e gidelim, Tuck’ın vasiyetini yerine getirelim.”

Kendisini bu temasın sıcaklığına bırakan Amanda yeni olaylar karşısında kontrolünü tamamen kaybedebileceğı gerçeğini kabul ederek başını salladı.

Dawson ona kapıyı açtı. Kiralık arabasından Tuck’ın küllerinin bulunduğu kutuyu getirirken Amanda hafifçe başının döndüğünü hissediyordu. Arabaya binmeden önce kutuyu şoför koltuğı ile yan koltuğun arasına koyan Dawson ceke-tini de arkaya attı. Yol tarifini çıkartan Amanda da çantasını arka koltuğı bıraktı.

Dawson pedala bastırdıktan sonra anahtarı çevirdi ve motor homurdanarak canlandı. Bir süre boşa çalışan motor toparlandıktan sonra Dawson arabayı tamirhaneden çıkardı ve çukurlardan kaçınmaya çalışarak yavaş yavaş ana yola çıktı.

Oriental'a doğru giderlerken, daha sonra da otoyola çıktıklarında motorun homurtusu giderek azaldı.

Amanda oturduğu yerde rahatlamaya başladığında göz ucuyla istediği her şeyi gördüğünü fark etti. Bir eli direksiyonda olan Dawson'ın duruşu, eski günlerdeki araba gezmelerinde, Amanda'nın bakmaya doyamadığı hâline acı verecek kadar benziyordu. Dawson kendini çok mutlu hissettiği zamanlarda böyle dururdu genellikle. Her vites değiştirdiğinde kol kasları önce geriliyor, sonra gevşiyordu.

Araba hızlandığında Amanda uçuşan saçlarını atkuyruğu yaptı. Rüzgâr sesinden ikisi de konuşamıyordu ama Amanda buna memnundu. Yanında Dawson'la ve zihninde düşünceleriyle yalnız kalmak onu mutlu etmişti. Kilometreler ilerledikçe sabah hissettiği endişelerin esen rüzgârla birlikte yok olup gittiğini hissetti.

Dawson hızı sabit tutuyordu. Yol boştu ama ikisinin de acelesi yoktu. Amanda, bir zamanlar sevdiği adamla birlikte, ikisi için de meçhul bir yere seyahat ediyordu. Birkaç gün öncesi için akıl almaz bir hayalden ibaretti bu manzara. Biraz da heyecan verici bir yanı vardı tabii. En azından bir süreliğine eş ve anne değildi. Yıllardır ilk kez kendisini özgür hissetti.

Fakat Dawson ona hep böyle hissettirmemiş miydi zaten? Amanda dirseğini pencereden çıkartırken ona doğru baktı. Uzaktan da olsa ona benzeyen birini bulmaya çalışıyordu. Göz kenarlarındaki çizgilerde acının, hüznün, bir o kadar da zekânın izleri vardı. Baba olarak neye benzerdi acaba diye düşünürken buldu kendini. İyi bir baba olurdu mutlaka. Onu saatlerce oğluya beyzbol oynayan ya da nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen kızının saçını tarayan babalardan biri gibi hayal etti. Yasak bir hayaldi bu.

Dawson dönüp bakınca, onun da kendisini düşündüğünü anladı. O petrol platformunda kaç geceler onu düşünmüştü acaba? Dawson, tıpkı Tuck gibi hayatında sadece bir defa seven nadir insanlardandı ve ayrılık duyguları daha da güçlendirirdi. İki gün önce bu gerçek kabul bile edilemezdi, ama şimdi Dawson'ın başka çaresi olmadığını anlıyordu. Aşk ne de olsa, âşık olunandansa âşık olana çok şey söylerdi.

Güneyden gelen bir esinti açık denizin kokusunu taşıdı. Amanda gözlerini kapatıp o anı yaşamaya çalıştı. Vandemere'in dış mahallerine geldiklerinde Dawson, onun verdiği yol tarifini açtı, hızla göz gezdirip başını salladı.

Vandemere kasabadan ziyade bir beldeydi. En fazla üç yüz hane vardı burada. Amanda, sırtını yola vermiş küçük, derme çatma evler ve önünde tek bir benzin pompası bulunan taşra marketini gördü. Bir dakika sonra Dawson otoyoldan çıkıp tozlu, delik deşik bir yola saptı. Amanda, Dawson'ın bu yolu nasıl gördüğünü bile anlamamıştı. Dal, budak sarmış ağaçlardan yolu görmek neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Sonra kendilerini bir virajdan ötekine, durmadan kıvrılıp dönerken buldular. Etekleri fırtınadan yola doğru eğilmiş ağaçlarla kaplı bir tepeyi tırmanıyorlardı. Otoyoldaki motor gürültüsü burada doğa tarafından yutulup yok edilmişti. Arazi her yönden kuşatmıştı onları. İlerledikçe yol daha da daraldı. Geçerlerken yola kadar inmiş dallar ve İspanyol yosunları arabaya sürtünüyordu. Diğer yanda ise, ağaçların arasından sızan güneş ışığı altındaki yabani hanımellerini görmek mümkündü.

Dawson, arabanın boyasını çizdirmemek amacıyla çok dikkatli geçişler yapmak için direksiyona eğildi. Tepelerindeki güneş etraflarındaki dünyayı derinlere gömerek başka bir bulutun ardına saklanmıştı.

Bir virajı döndüklerinde yol biraz genişler gibi oluyor ama hemen ardından bir diğerine giriyorlardı. “Bu çok saçma,” dedi Amanda. “Doğru gittiğimize emin misin?”

“Haritaya göre yol bu.”

“Neden ana yoldan bu kadar uzak?”

Dawson omuzlarını silkti. Amanda kadar o da merak ediyordu o anda. Ama son viraja geldiğinde içinden gelen sesi dinleyip arabayı durdurdu. O anda ikisi de cevabı biliyordu.

12

Yol, son virajı döndüklerinde asırlık meşe ağaçlarının arasına yuvalanmış küçük bir kulübeyle sonlandı. Hava koşulları yüzünden köşeleri kararmış boyası ve kepenkleri, önünde beyaz kolonlarla çevrili küçük taş zeminli bir verandası vardı. Kolonlardan birine yıllar içinde çatıya kadar uzanan bir asma dolanmıştı. Verandanın köşesine demir bir sandalye konmuş, ortama renk katmak için küçük, beyaz bir saksıya sardunya dikilmişti.

Ama onların gözleri kaçınılmaz biçimde yabani çiçeklere kaydı. Verandanın basamaklarına kadar uzanan çayırılığa binlercesi hava fişek gibi saçılmıştı. Hafif bir esintide kırmızı, turuncu, mor, mavi ve sarı dalgalar salınıyordu bir o yana bir bu yana. Renklerin gelgitlerine çayırın üstünde uçuşan yüzlerce kelebek eşlik ediyordu. Bahçe, zambaklardan ve kılıç çiçeklerinden zor görülen ince, tahta bir çitle çevrilmişti.

Amanda önce Dawson'a sonra çiçeklere baktı merakla. Bir hayal dünyasıydı burası. Cennet ancak böyle hayal edilebilirdi. Bu yabani çiçekleri Tuck'ın ne zaman dikmiş olabileceğini

düşündü. Sonra bunları Clara için diktiğini anladı. Ona ne anlam ifade ettiğini anlatmak için yapmıştı bunu.

“İnanılmaz.”

“Bunu biliyor muydun?” Dawson’ın sesinde merak vardı.

“Hayır. Burası sadece ikisi için yaratılmış bir dünya.”

Bunu dediği anda Clara’yı verandada otururken canlandırdı zihninde. Tuck da kolonlardan birine dayanmış, çiçeklerin güzelliğini seyreliyor olmalıydı. Dawson en sonunda ayağını frenden çekti ve araba eve doğru ilerledi. Güneşin altında uzayıp giden renkler canlı bir tablonun fırça darbelerini andırıyordu.

Evin yanma park edip arabadan çıktı ve manzarayı doya doya seyretmeye devam ettiler. Çiçekler arasından geçen küçük bir patika vardı. Parçalı bulutlar altındaki bu renk denizinden mest olmuşlardı. Güneş bir bulutun ardından usulca kendini gösterdi. Amanda onları sarmalayan ılık parfümlü kokuyu hissedebiliyordu. Sanki gün özel olarak onun için yaratılmıştı. Bütün duygularının ayaklandığını hissetti.

Yanında yürüyen Dawson’ın, elini tuttuğunu fark etti. Çok doğal bir duygu gibi geldi ona, izin verdi. Yıllarca çalışmanın nasırlaşmış izlerini avucunda hissedebiliyordu. Küçük yara çatlakları vardı elinde ama dokunuşu hayal bile edilemeyecek kadar yumuşacıktı ve birdenbire, eğer o isterse Dawson’ın da onun için böyle bir bahçe yaratabileceğinden kesinkes emin oldu.

Sonsuza dek. Dawson, Tuck’ın tezgâhına kazıymıştı bu sözü. Bir yeniyetme sözüydü nihayet, daha fazla değildi ama bugüne kadar tutmuştu ya sözünü. Çiçeklere doğru yürürken bu sözün, aralarındaki mesafeyi dolduran bir gücü olduğunu düşündü Amanda. Uzaklardan bir yerden gök gürültüsü duy-

du ve garip bir hisle çağırıldığı duygusuna kapıldı. Omuzları birbirine değince, kalp atışları hızlandı.

“Bu çiçekler her yıl kendiliğinden mi açıyor, yoksa her yıl yeni tohum mu atıyordu acaba?” diye sordu Dawson.

Onun sesiyle Amanda hayallerinden sıyrıldı. “Her ikisi de,” derken kendi sesi kulaklarına yabancı geldi. “Çiçeklerden bazılarını biliyorum.”

“Demek her yıl gelmiş buraya. Yeni tohum ekmek için.”

“Gelmiş olmalı. Şu çiçeği tanıyorum mesela. Annemin evinde var. Kışın ölüyor.”

Bir süre patikada oyalanarak vakit geçirdiler. Amanda bildiği çiçeklerden bahsetti. Siyah gözlü rudbekyalar, alev yıldızları, sabah kılıçları, Meksika şapkaları, mor menekşeler, Oriental gelincikleri ve yıl boyunca açan unutmı beni çiçeği. Bahçede bir düzen yoktu. Tanrı ve doğa bildiği gibi davranmış, Tuck'ın seçimleri bu konuda pek etkili olmamış gibi görünüyordu. Ama her şeye rağmen yabancılar bahçeye sihirli bir güzellik vermişti.

Bu karmaşık renk cümbüşü arasında yürürken, Amanda, güzel olanın bunu Dawson'la beraber görmek ve birlikte paylaşmak olduğunu düşündü.

Esinti biraz daha bulut getirip havayı serinletti. Dawson gökyüzüne baktı. “Yağmur geliyor,” dedi. “Arabanın üstünü örtmeliyim.”

Amanda başını salladı ama elini çekmesine izin vermedi. Bir daha elini tutmayacak olursa, öyle bir fırsat doğmazsa ne yapacaktı? Fakat Dawson haklıydı. Bulutlar iyice kararmıştı.

Dawson ondan aşağı kalmayan bir isteksizlikle, “İçeride buluşuruz,” dedi ve yavaşça parmaklarını çekti.

“Kapı açık mıdır sence?”

“Bahse girerim ki açıktır. Dawson gülümsedi. “Ben hemen geliyorum.”

“Benim çantamı da getirir misin?”

O uzaklaşırken Amanda arkasından baktı. Âşık olmadan önce de onu beğendiğini hatırladı birdenbire. Bir çeşit çocuksu tutkuyla başlamıştı her şey. Hani şu ev ödevi yaparken, farkında olmadan defterine ismini karalamak gibi bir şey. Hiç kimse, ama hiç kimse, Dawson bile kimya laboratuvarında deney eşi olmalarının tesadüf eseri gerçekleşmediğini bilmiyordu. Öğretmen eşleşmelerini söylediğinde Amanda özür dileyip tuvalete gitmiş, döndüğünde her zamanki gibi açıkta sadece Dawson kalmıştı. Arkadaşları, Amanda’ya acıyan gözlerle bakmış, fakat o, bu sessiz muamma gibi zeki çocukla vakit geçirme fikrinden garip bir heyecana kapılmıştı.

Şu anda Dawson arabanın üstünü kapatırken tarih tekrar ediyor ve Amanda aynı heyecanı duyuyordu. Onda, sadece Amanda’ya hitap eden bir şey vardı. Ayrı kaldıkları onca yıl özlediği bir bağlantı. O da, tıpkı Dawson’m onu beklediği gibi, kendine özgü biçimde onu beklememiş miydi?

Oysa onu bir daha görebileceğini hiç ummamıştı. Dawson’ı sadece mazi olarak düşünüyordu. Tuck sayesinde kader tersine dönmüştü. Şimdi de kulübeye doğru yürürken bunun bir sebebi olduğunu biliyordu. Olan biten her şeyin bir sebebi vardı. Geçmiş geçmişti, ellerinde kalan tek şey gelecekti.

Dawson’ın tahmin ettiği gibi kapı kapalı değildi. Minik eve girer girmez Amanda ilk anda, “Burası Clara’nın sığınağıymış,” diye mırıldandı.

Yerler Oriental’daki ev gibi çam parke, duvarlar sedir ağacı kaplama olsa da, burada, kanepenin üstünde parlak renkli

yastıklar, sanatsal düzenlemelerle asılmış siyah beyaz fotoğraflar vardı. Sedir kaplama hafifçe zımparalanmış ve açık maviye boyanmış pencereler doğal ışığı yeterince alması için çok geniş yapılmıştı. İki beyaz raf, kitaplarla ve Clara'nın yıllar boyunca edindiği porselen biblolarla doluydu. Sallanan koltuğun arkasına el örgüsü bir şal atılmıştı, rustik tarzdaki masanın üstünde hiçbir toz izi görünmüyordu. Odanın iki tarafına yerden aydınlatma yerleştirilmişti. Ve evlilik yıl dönümü fotoğraflarının küçük bir kopyası, köşedeki radyonun üstünde duruyordu.

Amanda ayak sesinden Dawson'ın da geldiğini anladı. Bir elinde ceket, ötekinde Amada'nın çantasıyla ne söyleyeceğini şaşırmış hâlde girişte duruyordu adam.

Amanda, hayranlığını gizleyemedi. "Ne diyeceğimi şaşırdım."

Dawson yavaşça odaya girdi. "Acaba yanlış eve mi getirdim seni?"

"Merak etme," dedi Amanda, resmi göstererek. "Doğru yerdeyiz. Fakat burası kesin olarak Clara'nınmış, Tuck'ın değil. Tuck da burayı hiç değiştirmemiş. Olduğu gibi korumuş."

Dawson ceketini sandalyelerden birine astı. Amanda'nın çantasını da hemen yanına bıraktı. "Tuck'ın evini hiç bu kadar temiz hatırlamıyorum. Bence Tanner birini tuttu ve burayı temizletti."

Evet, kesinlikle öyle yaptı, diye düşündü Amanda da. Tanner'm buraya geliş planlarını hatırladı. Bir gün sonra gitmeleri gerektiğini söylemişti ya. Kilitli olmayan kapı bu fikrini onaylıyordu.

"Bütün evi gördün mü?"

“Hayır, henüz görmedim. Clara’nın, Tuck’ın nereye oturmasına izni verdiğini araştırmakla meşguldüm.”

Dawson omzunun üstünden dışarıyı işaret etti. “Verandadaki koltuk bu sorunun cevabını veriyor sanırım. Herhâlde oraya oturtuyordu.”

“Öldükten sonra da mı?”

“O zaman da hayaletinin gelmesinden ve onu içerde sigara içerken yakalamasından korkmuştur.”

Amanda gülümsedi ve minik evde zaman zaman birbirlerine değerek, temas ederek, hatta çarparak bir tura çıktılar. Tıpkı Oriental’daki ev gibi mutfak arkadaydı ve nehir görünüyordu. Fakat burada mutfak, beyaz, dolaplar ve pervazlardaki karmaşık işlemelerden, tezgâhın üstündeki beyaz seramiğe kadar her şey tamamen Clara’nın seçimiymiş gibi görünüyordu. Fırının üstünde bir çaydanlık, tezgâhta, bahçedeki yabani çiçeklerle dolu bir vazo vardı. Pencerenin altına yerleştirilmiş masanın üstünde biri beyaz, öteki kırmızı iki şarap şişesi ve ışıldayan iki kadeh duruyordu.

Dawson şişelere bakıp “Her şey düşünülmüş,” diye mırıldandı.

Mutfak penceresinden görünen Bay Nehri manzarasına hayran kaldılar. İkisi de hiç konuşmadan öylece seyretti. Yan yana dururlarken Amanda bu sessiz yakınlığın huzur dolu anını içine çekmeye çalıştı. Dawson’ın nefes alırken inip kalkan göğsünü göz ucuyla görebiliyor ve tekrar elini tutabilmek için bastırılmayan bir arzu duyuyordu içinde. Konuşulmayan bir uzlaşmayla pencereden ayrılıp dolaşmaya devam ettiler.

Mutfağın tam karşısındaki yatak odasında dört sütunlu, üstü kapalı, sıcacık bir yatak vardı. Perdeler beyazdı ve etrafta, Oriental’daki gibi Tuck’ın aletleri görünmüyordu. Her iki baş

ucuna kristal abajurlar yerleştirilmişti. Dolabın tam karşısındaki duvarda da empresyonist bir tablo asılıydı.

Yatak odasıyla iç içe geçmiş banyoya, Amanda'nın her zaman istediği gibi ayaklı küvet yerleştirilmişti. Musluğun üstünde antika bir ayna duruyordu. Amanda, Oriental'a geldiğinden beri ilk kez Dawson'la yan yana yansımalarını gördü aynada. Beraber geçirdikleri onca gençlik günleri boyunca bir kez bile resim çektirmediklerini hatırladı. Hiç olmamış, hiç yaşanmamışçasına koca bir boşluk vardı aşklarından ellerinde kalan.

O anda buna çok üzüldü. Fakat fotoğraf olsaydı nasıl muhafaza edecekti? Bir çekmecenin diplerine atıp unutacak mıydı? Yoksa sadece onun bildiği özel bir yerde mi saklayacaktı? Ama banyo aynasında Dawson'la kendi yüzünü yan yana görmek ona farklı bir mahremiyet hissettirmişti. Uzun zamandır ona kimse kendini bu kadar çekici hissettirmemişti, şu anda kendini öyle görüyordu. En önemlisi Dawson'a doğru çekildiğini hissediyordu. Üzerinde dolaşan bakışları ve zarif bedeni onu mutlu ediyordu.

Bakışarak ya da tek bir kelimeyle birbirlerini anlamaları onu çok etkiliyordu. Daha karşılaşalı iki gün olmamasına rağmen, her şeyi söyleyebilecek kadar güven duyuyordu ona. Evet, ilk gece, yemek yedikleri sırada bir de ertesi gün öğle yemeğinde Bonner'lar konusunda tartışmışlardı ama konuşmalarında üstü kapalı bir dürüstlük vardı aynı zamanda. Gizli imalar veya kinayeli sorgulamalar yapılmamış, söylenmesi gerekenler bittiği anda konu da kapanmıştı.

Amanda aynadan Dawson'ı incelemeye devam etti. O da Amanda'nın aynadaki bakışlarını yakaladı. Gözlerini ayırmadan kızın alnına düşen bir tutam saçı geriye doğru attı. Sonra,

sonuçları ne olursa olsun hayatının asla tahmin edemeyeceği kadar değiştiği gerçeğiyle onu yalnız bırakarak gitti.

Amanda çantasını almak için oturma odasına geçerken, Dawson'ı mutfakta buldu. Bir şişe şarap açıp kadehlere doldurmuştu. Bir tanesini ona uzattı ve ikisi de hiç konuşmadan verandaya yöneldi. Ufuk çizgisinde biriken kara bulutlar hafif bir nem taşımıştı onlara. Nehre bakan taraftaki meyilli ağaçlık kıyıda yapraklar derin yeşil bir titreşim oluşturunuyordu.

Şarabını yanına koydu ve çantasını açıp iki zarfı çıkardı Amanda. Üzerinde Dawson'ın adı olanı ona verdi, törenden önce okunması gerekeni kucağına koydu. Dawson'ın zarfı katlayıp arka cebine koymasını izledi.

Ona üstü yazısız zarfı gösterdi. "Bunun için hazır mısın?"

"Sanırım evet."

"Sen açmak ister misin? Törenden önce okumamız gerekiyor ya."

"Hayır, sen aç," diyen Dawson sandalyesini ona yaklaştırdı. "Ben buradan okurum."

Amanda mührün köşesini kaldırdı ve zarfı yırtmadan açtı. Mektubu katlarından ayırdığında sayfaların görüntüsü karşısında afalladı. Üstü çizilen sayısız kelime, düz gitmeyen satırlar ve Tuck'ın yaşını yansıtan bir titreklik. Arkalı önlü üç sayfa olan mektubu Tuck'ın ne kadar zamanda yazdığını merak etti Amanda. Tarih bu yılın 14 Şubat'ıydı. Sevgililer Günü. Oldukça uygun bir tarihti aslında.

"Hazır mısın?"

Dawson başını salladı. Amanda arkasına yaslandı ve okumaya başladılar.

Amanda ve Dawson,

Geldiğiniz için teşekkür ederim. Ve benim için yaptıklarınıza minnettarım. Başka kimseden böyle bir şey isteyemezdim.

Yazma konusunda iyi biri değilim. Galiba en iyisi bunun bir aşk hikâyesi olduğunu söyleyerek başlamak. Clara ile benimki yani. Sizi evliliğimizin ilk yıllarındaki ciltlerimizin tüm ayrıntılarıyla sıkmamak için bu mektubu 1942'den başlattım. O yıl evliliğimizin üçüncü senesiydi ve Clara ilk düşüğünü yapmıştı. Bunun onu ne kadar üzdüğünü biliyordum. Beni de çok üzmüştü. Çünkü yapacak bir şeyim yoktu. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Zorluklar bazı insanları ayrı düşürür. Bizim gibiler de birbirine daha çok kenetlenir.

Fakat ben kendimi akıntıya kapılıp sürükleniyor gibi hissediyorum. Yaşlandıkça neler yaşıyor, neler. Bekleyin, göreceksiniz.

Dediğim gibi, 1942 yılıydı. Evlilik yıl dönümümüzde Gene Kelly ve Judy Garland'ın oynadığı For Me and My Gal'e gittik. İkimiz de ilk defa böyle parlak bir gösteriye gidiyorduk, o yüzden giyinip, kuşanıp Raleigh'in yolunu tuttuk. Her şey bitip ışıklar yandığında biz yerimizden kalkamadık. Bu filmi gördüğünüzü hiç sanmam, ayrıntılarla sizi sıkmayacağım, ama bütün derdi savaşa gitmemeyi hayatının amacı hâline getirmiş bir adamla ilgili. Ancak öte yandan, sevdiği kadını yeniden kazanmak istiyor, çünkü kadın onu artık korkak olarak tanıyor. Bu arada ben de ordudan celp mektubu almıştım ve bu durum evin içindeki havayı fena hâle etkilemişti. Çünkü

ben de kendi kızımı bırakmak istemiyordum. Fakat ikimiz de bundan bahsetmek istemedik o gün. Filmle aynı adı taşıyan şarkının sözlerinden konuştuk. İkimizin de hayatında gördüğü en güzel şeydi bu film. Eve dönerken şarkıyı defalarca, üst üste söyledik. Ve bir hafta sonra ben donanmaya çağırıldım.

Bu çok garip olmuştü tabii. Bana kara ordusundan celp gelmişti ve yaptığım iş motorlarla ilgili olduğu için çok daha uygundu. Üstelik yüzmeye de bilmiyordum. Ben tamir bakım ünitesinde kalırdım, kamyonların, ciplerin tamirini yapardım, onlar da Avrupa içlerinde rahatlıkla ilerlerlerdi. Ordular amaçsız bir şey yapmaz, öyle değil mi? O zamanlar ben küçük bir taşra çocuğuyum ama orduların seni, senin değil, onların istediği yerde görevlendireceğini de biliyordum. Ayrıca insanlar Avrupa'ya çıkışımızın an meselesi olduğunu söylüyordu. Ike, Kuzey Afrika'ya çıkmıştı bile. Hitler'i düşündüğümde öfke doluyor, ordunun mutlak surette piyadeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordum da ben piyade olmaya pek uygun değildim işte.

Asker Alma Bürosu'nda, gençleri askere çağıran bir afiş vardı. Donanma için. Her erkek bir silahtır yazıyordu. Üstü çıplak bir denizci, silahını dolduruyordu afişte. Bu resimde bir şey ruhuma hitap etti. Yapar mıyım, yaparım dedim kendi kendime ve karacıların değil, donanmanın kuyruğuna girdim ve imzayı bastım. Eve döndüğümde Clara saatlerce ağladı. Sonra ona geri döneceğime söz vermemi istedi. Ben de söz verdim.

Derken temel eğitim kursuna gittim. Ardından Kasım 1943'te Pasifik'teki USS Johnston destroyerine sevk edildim. Kimsenin size, donanmanın, kara kuvvetlerinde ya

da deniz piyadesinde görev yapmaktan daha az tehlikeli olduğunu söylemesine izin vermeyin. Her yerde dehşet vardı. Kendi aklınızın ve iradenizin değil geminin merhametine kalmıştınız, çünkü gemi batarsa ölürdünüz. Gemiden denize düşerseniz de ölürdünüz. Çünkü hiçbir gemi sizi kurtarmak için durma riskini göze almaz. Kaçamazsınız, saklanamazsınız. Kontrolün sizde olmadığı fikri beyninizin bir yerine saplanır ve sizi asla terk etmez. Donanmada geçirdiğim zaman süresince, hayatımda hiç bu kadar korktuğum bir dönem olmadı. Her yer bomba, her yer dumandı. Güvertede yangın çıktı. Bombardıman sırasında gürültüden geçici sağırılık yaşıyorduk. Gök gürültüsünden belki on misli yüksek bir güm-bürtü, ama bu tarif yeterli değil. Japon Zero'ları bizim gemiye sürekli saldırdı. Her yerde roket hasarı vardı. Bunlar olurken siz sıra dışı bir şey olmuyormuş gibi görevinizi devam ettirmek zorundaydınız.

Ekim 1944'te Samar adası yakınlarında Filipinler'e çıkartma yapmaya hazırlanıyorduk. Bizim filoda on üç gemi vardı. Kulağa çokmuş gibi geliyor, ama bunların hepsi destroyer ve refakat gemilerinden ibaretti. O yüzden ateş gücümüz fazla değildi. Birgün ufukta neredeyse bütün Japon donanmasının üstümüze doğru geldiğini gördük. Dört büyük savaş gemisi, sekiz kruvazör, on bir destroyer. Yani gözümüze o kadar kalıbalık göründüler. Sonradan birisinin bizi Goliath'la çarpışan Davud'a ben-zettiğini duydum, fakat tabii bizim sapanımız bile yoktu. Ve bu doğrudu. Ateş açtıklarında bizim silahların men-zili bile yetmedi onları vurmaya. İyi de ne yapacaktık? Hiç şansımız olmadığını bilerek ölümü mü bekleyecektik?

Savaşa tutuşmuş durumdaydık. Şimdi ona Leyte Körfezi Savaşı deniyor. Doğruca üstlerine saldırdık. Biz ilk ateşi açacak gemiydik. Torpidoların ve topların ilk hedefinde de biz vardık, fakat bir kruvazör ve bir savaş gemisini batırdık. Çok fazla da hasar yarattık. Ama en önde olduğumuz için mürettebattan çoğu denizdeki ebedi yolculuklarına çıkmıştı. İki düşman kruvazörü ateşe başladı ve biz battık. Gemide 327 kişiydik Bir kısmı yakın arkadaşım olan 186'sı öldü o gün. Ben hayatta kalan 141 kişi arasındaydım.

Eminim, bunları niye anlatıyor diye düşünüyorsunuzdur. Yine daldım gittim, toparlasam iyi olacak. Etrafımızda acımasız savaş sürerken ben artık korkmadığımı fark ettim. Birdenbire ölmeyeceğimi anladım. Çünkü Clara ile birbirimize doyamamıştık henüz. Bu duygunun huzuru bütün benliğimi kapladı. Buna isterseniz şok deyin ama duman kaplı bir gökyüzündeki bombardımanın altında ben evlilik yıl dönümümüzü hatırladım ve "For Me And My Gal"i söylemeye başladım. Tıpkı Raleigh'den dönerken Clara'yla yaptığımız gibi.

Ciğerlerimi sızlatana kadar bağırarak söyledim şarkıyı. Dünya umurumda değildi artık. Çünkü Clara'nın beni duyduğunu biliyordum. O da endişelenmek için hiçbir sebep olmadığını böylece anlayacaktı. Ona söz vermiştim. Ve hiçbir şey, Pasifik'in dibine gömülmek bile beni o sözü tutmaktan alıkoyamayacaktı.

Delilikti, biliyorum. Ama dediğim gibi kurtuldum. Bu kez bir destek gemisine verildim ve ertesi baharda deniz piyadelerinin Iwo Jima operasyonuna katıldım. Hemen ardından da savaş bitti zaten, evime döndüm.

Savaştan hiç konuşmadım döndüğümde. Konuşamadım. Tek bir kelime bile. Bana çok acı veriyordu. Clara bunu çok iyi anladı. Çok yavaş da olsa eski hayatımıza yeniden alışmaya başladık. 1955'te bu kulübeyi yaptık. Pek çok işi kendi başıma hallettim. Bir gün akşamüstü işleri bitirince gölgede oturmuş örgü ören Clara'ya yaklaştım ve "For Me And My Gal"i mırıldandığını duydum.

Dondum kaldım. Bütün savaş anılarımı yeniden canlandı. Bu şarkıyı yıllardır işitmemiştim ve ona o bombardımanın altında bu şarkıyı söylediğimi anlatmamıştım. Yüzümün ifadesinde bir şey görmüş olacak ki bana baktı.

"Yıl dönümümüzde," dedi örgüsüne devam etmeden önce. "Sana hiç söylemedim ama sen donanmadayken bir rüya gördüm. Yabani çiçeklerle dolu bir bahçedeydim, seni görmüyordum, ama bu şarkıyı söylediğini duyuyordum. Uyandığımda artık korkmadığımı fark ettim. Çünkü o güne kadar dönmeyeceksin diye çok korkmuştum."

Dilim tutuldu, kalakaldım. "Gördüğün rüya değildi," diyebildim en sonunda.

O sadece gülümsedi. "Biliyorum. Dedim ya, seni duyuyordum."

Ondan sonra Clara ile aramızda bazılarının söylediği gibi -güçlü bir ruh bağlantısı- olduğu fikri beni hiçbir zaman terk etmedi. Birkaç yıl sonra bahçeyi yapmaya başladım ve yine bir evlilik yıl dönümümüzde onu buraya getirdim. Henüz bugünkü gibi değildi tabii bahçe, ama o, buranın dünyadaki en güzel yer olduğuna yemin etti. Ondan sonraki yıl daha fazla toprak getirdim, daha fazla tohum ektim. Bütün bunları şarkımızı mırıldanarak yaptım. Evliliğimiz süresince her yıl bunu yaptım. Clara

gidene kadar. Onun küllerini çok sevdiği bu bahçeye savurdum.

Onun ölümünden sonra kolum, kanadım kırıldı. Öfkeliydim. Yavaş yavaş kendimi kaybediyordum. Toprağı havalandırmayı da, tohum ekmeyi de, şarkıyı söylemeyi de bıraktım. Çünkü Clara gitmişti ve benim artık bunları yapmak için hiçbir sebebim yoktu. Bu dünyadan nefret ediyordum ve hayat geçmek bilmiyordu. Birkaç kere kendimi öldürmek istedim ama sonra Dawson geldi. Onun yanımda olması hoşuma gitti. O, bir biçimde benim hâlâ bu dünyaya ait olduğumu ve işimin bitmediğini bana hatırlattı. Fakat sonra o da gitti. İçeri alındı. Ondan sonra, yılların ardından buraya ilk kez geldim. Mevsimi de değildi ama bazı çiçekler yine de açmıştı. Şarkımızı söylerken neden ağladım bilmiyorum. Herhâlde Dawson için ağladım, fakat kendime de... Açıkçası aslında Clara'ya ağladım.

İşte o zaman başladı. O gece geç saatte eve döndüğümde mutfak penceresinde Clara'yı gördüm. Bizim şarkımızı söylediği duyuluyordu derinden. Ama sisler içindeydi, gerçek gibi değildi. Böylece ben tekrar kulübeye gidip gelmeye başladım. Her şeyi hazırladım. Konuşabilirdim artık ve onu yeniden gördüm. Bu sefer verandada. Birkaç hafta sonra tohumları serptiğimde düzenli olarak gelmeye başladı. En azından haftada bir. Gözden kaybolmadan önce ona daha çok yaklaşıp oldum ben de. Çiçekler açınca bir kere daha buraya geldim ve etrafta dolaştım. Eve gittiğimde onu görüyor, işitiyordum. Merak etmiş gibi verandada oturmuş beni bekliyordu. Hep böyle oturur beklerdi zaten.

O, çiçeklerin bir parçasıydı. Onun külleri çiçeklerin büyümesini sağladı. Onlar ne kadar büyürse Clara o kadar canlı kalır. Ve ben çiçeklerin büyümesini sağlarsam Clara da koşar gelir bana.

İşte bu yüzden buradasınız ve bu yüzden sizden bunu yapmanızı istedim. Burası bizim yerimiz. Aşkın her şeyi yapabildiğini gösteren minicik bir dünya köşesi. İkiniz bunu herkesten çok anlarsınız diye düşündüm.

Şimdi onunla buluşma zamanı.

Beraber şarkı söyleme vakti. Şimdi benim zamanım. Hiç üzülmiyorum. Yeniden Clara'mla buluşacağım, olmak istediğim yere gidiyorum. Küllerim rüzgârla çiçeklere serpilsin ve lütfen benim için ağlamayın. Tam tersine bizim için gülümseyin. Ben ve benim kız için neşeyle gülümseyin. -

Tuck

Dawson sırtını dinlendirmek için öne doğru eğildi. Bir yandan da Tuck'ın bu mektubu yazarkenki hâlini merak ediyordu. Ona kapısını açan kaba saba adamla ilgisi yoktu bu mektubu yazan insanın.

Amanda yırtılmaması için mektubu özenle katlarken çok duygusal görünüyordu.

Mektubu çantasına koyarken, "O şarkıyı biliyorum," dedi. "Sallanan koltuğunda otururken bir gün mırıldandığını duymuştum. Nedir bu diye sorunca cevap vermedi. Kalktı, pikapta dinletti."

"Evde mi?"

* For Me And My Gal'in sözlerinin Türkçesi. Tuck şarkıya atıf yapıyor. Ç.N

Başını salladı Amanda. "Hatırlıyorum, çok dokunaklıydı. Tuck dinlerken gözlerini kapattı. Sanki... sanki... şarkının içinde kaybolmuştu. Bitince kalktı ve plağı bir yerlere koydu. O sırada ne yaptığını anlayamamıştım. Ama şimdi anlıyorum." Dawson'a döndü. "Clara'yı çağırıyordu."

Dawson şarap kadehini hafifçe çevirdi. "Ona inanıyor musun? Clara'yı görmek konusunda yani."

"İnanmıyordum. Ama şimdi ne düşüneceğimi şaşırdım."

Uzaklarda bir gök gürelemesi daha duyuldu ve birdenbire ne yapmaları gerektiğini hatırladılar. "Sanırım zaman geldi," dedi Dawson.

Amanda pantolonunu düzelterek ayağa kalktı, ikisi birlikte bahçeye indiler. Esinti o anda durgundu ama sis gittikçe kalınlaşıyordu. Kristal kadar berrak sabah gitmiş yerine geçmişin ağırlığını yansıtan karanlık bir öğleden sonra gelmişti.

Dawson gidip kutuyu getirdikten sonra bahçenin ortasına uzanan patikaya geldiler. Amanda'nın saçları esintide uçuşuyor, o parmaklarıyla yatıştırmaya çalışırken Dawson da onu seyreliyordu.

Kutunun ağırlığının bilincindeydi Dawson. "Bir şeyler söylemeliyiz," diye mırıldandı. Kız başını sallayınca o da kendisine yatacak yer ve dostluk veren adama dua etti. Amanda, kendisiyle sırdaş olduğu için Tuck'a teşekkür etti ve onu bir baba gibi hatırlayacağını söyledi. İkisi de bitirince, rüzgâr neler olacağını anlamış gibi hızlandı. Ve Dawson kapağı açtı.

Küller uçuşup dalgalanarak çiçeklerin üstüne kondu. Amanda seyrederken Tuck'ın son kez Clara'yı aradığını düşünmeden edemedi.

Eve döndüler. İçlerinden konuşmak gelmedi. Sessizce oturdular. Dışarıda yağmur başlamıştı ama şiddetli değildi. Bir kutsama gibi hissedilen, kırılğan yaz yağmuru cinsinden.

Acıkınca Stingray'e atlayıp virajlı yolu indiler, tekrar otoyola çıktılar. Oriental'a dönebilirlerdi ama New Bern'e gittiler. Tarihi bölgede Chelsea adında bir restoran buldular. Geldiklerinde neredeyse tamamen boştu, fakat kalkarlarken bütün masaların dolduğunu fark ettiler.

Yağmur kısa bir mola vermişti. Bu zamanı etrafı dolaşarak hâlâ açık olan dükkânlara bakarak geçirdiler. Dawson ikinci el kitapçıya bakınırken Amanda telefon edecek fırsat buldu. Frank'ten önce Jared ve Lynn'le konuştu. Sonra annesini aradı. Mesaj bırakıp geç geleceğini, kapıyı kilitlememesini söyledi. Dawson yaklaşıırken, gecenin neredeyse bitmekte olduğunu fark edip kederlendi. Dawson beynini okumuşçasına ona kolunu uzattı. Kol kola, ağır ağır ağır arabaya yürüdüler.

Otoyolda yağmur yeniden başladı. Neuse Nehri'ni geçerken sis iyice arttı. Ormandaki sarmaşıklar hayalet parmakları gibi uzanıyordu yolun üzerine. Göz gözü görmediğinden, farların gücü yolu aydınlatmaya yetmiyordu. Mevcut ışığı da ağaçlar emiyordu sanki. Dawson ıslak, kasvetli karanlığın içinde yavaşlamak zorunda kaldı.

Yağmur damlaları, yumuşak tavana uzaktan geçen bir tren sesi gibi biteviye düşüyordu. Amanda o gün olanları düşünmeye başladı. Yemek yerlerken Dawson'ın kendisine birden fazla kez baktığını görmüş, utanmaktan çok, bakışını üzerinden hiç çekmemesini arzu etmişti.

Yanlış olduğunu biliyordu. Onun hayatı böyle bir arzuya izin verecek türden değildi. Toplum da uygun karşılamazdı. Duygularını geçici olarak yok saymayı, hayatın yapay fak

törlerini ön plana çıkarıp avunmayı başarabilirdi belki. Ama gerçeğin farklı olduğunu her zaman bilecekti. Dawson randevulaşmak zorunda kaldığı herhangi bir yabancı değildi. İlk ve tek gerçek aşkıydı.

Frank ne düşündüğünü anlarsa kahrolabilirdi. Ve tüm sorunlara rağmen, Amanda, Frank'i sevdiğini de biliyordu. Ama hiçbir şey olmazsa -bugün eve dönse- Dawson hayalinin, Dawson tutkusunun onu hiçbir zaman bırakmayacağından da emindi. Evliliği yıllardır zorluklar içinde olsa da, ortalıkta teselli arayacak bir kadın değildi o. Her şeyi kendiliğinden doğal ve kaçınılmaz yapan, ortamdaki sihri oluşturan Dawson ve yarattıkları *bizdi*. Aralarındaki romanın henüz bitmediğini düşünüyordu elinde olmadan. İkisi de bir sonun yazılmasını bekliyordu.

Bayboro'yu geçtikten sonra Dawson arabayı yavaşlaştı. İlerideki sapaktan güneye, Oriental'a giden otoyola çıkılıyor, düz gidilirse Vandemere'e varılıyordu. Dawson sapağa dönmek üzereydi ki tam kavşağa yaklaştığında Amanda devam etmesini söyledi. *Yarın onu bir daha göreceğim* merakıyla uyanmak istemiyordu. Bu düşünce korkunçtu, biliyordu. Ama ağzından bir şekilde dökülen sözcükler böyle emretmişti.

Yolda bir tek onlar vardı. Su, asfaltın üzerinden akıp yolun iki tarafında minik dereler oluşturunuyordu. Kavşağa geldiklerinde Dawson frene bastı ve onu şaşırtarak sürpriz biçimde durdu.

Silecekler tüm hızıyla çalışıyordu. Far yansımasında kristal gibi duruyordu ön camdaki yağmur damlaları. Motor durduğunda Dawson ona döndü. Yüzü gölgede kalmıştı.

"Annen seni bekler."

Amanda, kalbinin hızla çarptığını hissetti. Başını sallayarak “Evet,” dedi sadece.

Dawson uzun süre baktı onun yüzüne. Bütün umutlarını, korkularını, arzularını teker teker okudu. Sonra minik bir gülümsemeyle önüne döndü ve araba yavaş yavaş Vandemere’e doğru ilerlemeye başladı. Artık ikisinin de geri dönmeye veya bu arabayı durdurmaya gücü yetmezdi.

Kulübeye geri döndüklerinde Dawson ışıkları yakarken Amanda mutfığa girdi. Bardaklarına şarap doldururken sıkıntı ve heyecanı aynı anda hissetti.

Dawson radyoyu açtı, eskilerden bir caz müziği bulana kadar karıştırıp sesini kıstı. Raftan aldığı bir kitabın sararmış yapraklarını çevirirken elinde kadehlerle Amanda geldi. Kitabı raftaki yerine bıraktı ve elinde şarapla kanepeye yöneldi. Kadın ayakkabılarını çıkartırken Dawson onu seyretti.

“Çok sessiz,” dedi Amanda. Bardağı sehpayı koydu, bacaklarını yukarı çekip kollarıyla dizlerini sarmaladı. “Tuck’la Clara’nın neden burada kalmak istediklerini çok iyi anlıyorum.”

Oturma odasının solgun ışığı, kadının hatlarına gizemli bir hava veriyordu. Dawson boğazını temizledi. “Buraya bir daha gelebileceğini düşünüyor musun? Bundan sonra demek istiyorum.”

“Bilmiyorum. Böyle kalacağını bilsem, evet gelirim. Ama kalmayacak. Hiçbir şey sonsuza dek kalmaz. Ve burayı hayatım boyunca böyle hatırlamak istiyorum. Bütün çiçeklerin tam açtığı hayaliyle.”

“Bir de evin temizlenmesi var tabii.”

“Elbette.” Şarabına uzandı, kadehi içinde bir girdap yaratana kadar salladı. “Külleri saçarken ne düşündüm, bili-

yor musun? İskelede yıldız yağmurunu izlediğimiz geceyi. Neden bilmiyorum, fakat birdenbire yine oradayım sandım. Battaniyenin üstüne uzanmış, birbirimizle fısıldaşıyor ve mü-kemmel müzikal yankıyı, cırcır böceklerini dinliyoruz. Ve üstümüzde gökyüzü... çok... çok canlı.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

Amanda’nın yüzünde melankolik bir ifade belirdi. “Çünkü seni sevdiğimi o akşam anladım. Gerçekten, tüm benliğimle sana âşık olduğumu. Sanırım annem o sırada neler olduğunu çok iyi biliyor.”

“Neden?”

“Ertesi sabah bana seni sordu. Hissettiklerimi söyleyince, bağırsık çağrışı bir münakaşaya dönüştü. Oldukça vahim, o güne kadar yaptıklarımızın en kötüsüydü. Hatta bana tokat attı. Şok oldum. Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Sürekli çok aptalca davrandığımı söyledi. Ne yaptığımı bilmediğimi filan. Senin yüzünden bu kadar öfkeliymiş gibi gelmişti o sırada. Ama şimdi dönüp baktığımda kim olsa aynı şeyi yapardı diye düşünüyorum. Konu ne sendin, ne bizdik ne de senin soyadıydı. Konu kendisiydi. Benim büyüdüğümü görüyor ve kontrolü kaybetmekten korkuyordu. Bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu... O zaman da bilmiyordu, şimdi de bilmiyor.” Amanda bir yudum şarap alıp kadehi tekrar yerine koydu. “Bu sabah bana benmerkezcisin dedi.”

“Çok yanılıyor.”

“Önce ben de öyle düşündüm. Fakat şimdi pek emin değilim.”

“Neden böyle diyorsun?”

“Tam olarak evli bir kadın gibi hareket etmiyorum; öyle değil mi?”

Söylediğini düşünmesine zaman vermek için bir süre sessizce yüzüne baktı Dawson. "Seni geri götürmemi ister misin?" diye sordu en sonunda.

Önce bir tereddüt geçiren Amanda sonra, "Hayır," dedi. "Olay bu. Ben burada olmak istiyorum. Seninle. Yanlış olduğunu bile bile." Gözlerini indirince uzun ve gür kirpikleri yanaklarına değdi. "Bunun bir anlamı var mı sence?"

"Gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

"Hayır. Pek değil. Ama çok... karmaşık. Evlilik yani." Erkeğin parmak ucuyla teninde nazik motifler çizdiğini fark etti Amanda.

"Evli olmaktan hoşlandın mı?" Dawson'ın sesinde bir kaçamak vardı.

Amanda hemen cevap vermeden önce kendini toparlamak için şarabından bir yudum aldı. "Frank iyi bir insan. Çoğu zaman diyelim. Ama evlilik insanların sandığı gibi değil. Herkes evliliğin mükemmel bir denge olduğuna inanmak istiyor, fakat öyle değil. Bir taraf her zaman diğerinden çok daha fazla veriyor. Frank'in beni sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum... Sadece onunki kadar değil... Bu her zaman böyle oldu."

"Neden?"

"Bilmiyor musun?" Amanda ona baktı. "Senin yüzünden. Kilisede yeminimi ederken bile onun yerinde senin olmanı çok istemiştim. Çünkü seni hâlâ sevmenin ötesinde, her türlü ölçünün üzerinde seviyordum. O zamandan beri Frank'e hiç böyle hisler beslediğimi hatırlamıyorum."

Dawson'ın dudakları kurudu. "O zaman niye evlendin onunla?"

"Çünkü yeterince iyi olduğunu düşündüm. Değişebileceğimi umdum. Zamanla belki ona da, sana bes-

ledigim hisleri duyabilirim diye düşündüm. Fakat olmadı. Ve yıllar geçtikçe, sanırım bunu o da gördü. Bu durum onu yaraladı, evet, biliyorum yaralandı. Bana ne kadar önemli olduğumu anlatmaya çalıştıkça ben ondan kaçtım. Onu gücendirdim.” Kendi sözcükleri Amanda’yı ürpertti. “Bu da beni çok kötü bir insan yapıyor tabii.”

“Sen kötü olamazsın. Sen dürüstsün.”

“Bırak da bitireyim. Bunu anlamanı istiyorum. Onu sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ve yarattığımız aileyle ödüllendirildim. Frank hayrandır çocuklarıma. Hayatının merkezinde çocuklar vardır. Belki de bu yüzden Bea’yi kaybetmek bize çok ağır geldi. Çocuğunun gözlerinin önünde ağırlaştığını ve onun için yapacak bir şeyinin olmaması nasıl berbat bir şeydir, hiç fikrin var mı? Duygusal bir hız treninin içinde bulursun kendini. Öfken öylesine büyüktür ki, Tanrı’ya bile kızarsın. Sonuç tam bir harabiyettir. Ben bu acıdan kurtulmayı başardım. Ama Frank hiçbir zaman gerçek anlamda düzelemedi. Çünkü bütün diğer şeylerin altında dipsiz bir umutsuzluk ve karamsarlık yatar çoğu zaman ve senin içini boşaltır. Eski neşenle aranda korkunç bir uçurum vardır artık. Çünkü Bea öyleydi. Neşenin yaşayan hâliydi. Hatta ana rahminden bile gülerken çıkmış diye şaka yapardık. Bebekken bile doğru dürüst ağlamadı. Ve hiç değişmedi. Her zaman gülerdi. Onun için her şey heyecan verici bir keşifti. Jared ve Lynn onun gösterdiği dikkatle yarışıyorlardı. Düşünebiliyor musun?”

Amanda bir an için sustu. Sesi giderek daha fazla karılmaya başlamıştı. “Sonra baş ağrıları başladı. Etrafta dolaşırken eşyalara çarpıyordu. Doktorlara gittik. Hepsi yapılacak bir şey olmadığını söyledi.” Yutkunduktan sonra devam etti. “Giderek kötüleşmeye başladı. Ama o yine aynı kızdı. Mutluydu sade-

ce. Kendi kendine oturmakta güçlük çektiği son günlere kadar hâlâ gülüyordu. O gülüşü her duyduğumda kalbim biraz daha paramparça oldu.” Devam edemedi. Bilinçsizce karanlık pencereye doğru baktı. Dawson bekledi.

“Son günler, saatlerce onunla birlikte yatar, ona sarılır, uyanınca uzun uzun birbirimize bakardık. Çünkü onu ezberlemek istiyordum. Burnunu, çenesini, buklelerini. Ve son kez uyuduğunda ona sıkı sıkı sarılıp dünyanın adaletsizliğine ağladım.”

Amanda bitirdiğinde yanaklarından dökülen yaşları fark etmeden gözlerini kırptırdı. Onları silmeye yeltenmedi. Dawson da. Hiç kımıldamadan oturdu sadece.

“O ölünce, benim de bir parçam onunla birlikte öldü. Ve uzun süre Frank’le birbirimize bakamadık. Çünkü acı çekiyordum. Ben Frank’te, o bende Bea’yi görüyorduk. Ve bu dayanılmazdı. Birbirimize katlanamaz olmuştuk, oysa Jared ve Lynn’in bana ihtiyacı vardı. Her gece kendimi uyuşturmak amacıyla üç kadeh şarap içmeye başladım. Frank daha fazla içiyordu. Gerçi ben, sonunda bunun bir yardımı olmayacağını fark ettim. Ama Frank için bu pek kolay olmadı.”

Hatıraların uyanması Amanda’ya baş ağrısı vermişti. Hafifçe şakaklarını tuttu. “Bırakamadı. Bir çocuk daha yaparsak belki onu hayata döndürür diye düşündüm, ama işe yaramadı. O şimdi bir alkolik ve son on yıldır hayatının yarısını yaşıyor. Ve ben ona diğer yarıyı nasıl vereceğimi bilemez hâldeyim.”

Dawson yutkundu. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Ben de. Bea ölmeseydi böyle olmazdı diye kendi kendimi teselli ediyorum. Bu durumu belki de biraz da benim yüzümden. Çünkü ben onu, onun beni sevdiği kadar sevmedim.”

“Bu senin suçun değil.” Dedikleri Dawson’ın kendisine bile kifayetsiz geldi.

“Bu senin nazik görüşün ve yüzeysel olarak haklı olduğunu biliyorum. Ama eğer bir şeylerden kaçmak için içiyorsa, benden kaçıyor demektir. Çünkü benim öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış olduğumu biliyor. Son on yılı ne yaparsa yapsın pişmanlıkla silemeyeceğini de biliyor. Bundan kaçmayı kim istemez ki? Üstelik de konu sevdiğin biriye. Bütün istediğim o kişinin seni sevmesi olunca, senin aşkın daha da artar.”

Onun bakışlarını yakalayan Dawson, “Lütfen böyle yapma,” dedi. “Onun sorunları yüzünden kendini suçlayıp bunları kendi sorunların hâline getiremezsin.”

Amanda’nın tebessümü hüznüydü. “Hiç evlenmemiş biri gibi konuşuyorsun. Evlilikte zaman ilerledikçe çok az şeyin sadece beyaz veya sadece siyah olduğunu fark etmeye başladım. Ben sana evliliğimizdeki problemlerin tamamen benim suçum olduğunu söylemiyorum. Ben sadece bir yerlerde gri gölgeler olabileceğinden bahsediyorum. Hiçbirimiz mükemmel değiliz.”

“Bu, bir terapistin söylemesi gereken lafmış gibi geldi bana.”

“Belki de öyledir. Bea öldükten birkaç ay sonra haftada iki kez terapistte gitmeye başladım. O kadın olmasaydı nasıl ayakta kalırdım bilmiyorum. Jared ve Lynn da gitti. Ama onlarınki kısa sürdü. Çocuklar kendilerini çok çabuk tedavi ediyor zaten.”

“Bundan eminim.”

Amanda çenesini dizlerinin üzerine yerleştirdi. İfadesi kafasındaki karışıklığı belli ediyordu. “Frank’e bizden hiç bahsetmedim.”

“Öyle mi?”

“Lisedeyken bir erkek arkadaşım olduğunu biliyor, ama bunun ne ölçüde ciddi olduğunu ona anlatmadım. Annem ve babam tabii, böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmam için ne gerekiyorsa yaptılar. Derin, karanlık bir aile sırrıydı bu onlar için. Anneme nişanlandığımı söylediğimde doğal olarak rahat bir nefes aldı. Seni düşünüp, heyecanlanmadı bile. Annem zaten hiç heyecanlanmaz. Belki de belli etmez, bilmiyorum. Ama bu seni mutlu edecekse, ona Frank’in ismini hatırlatmak zorunda kaldım. Hem de iki kere. Ama senin ismin...”

Dawson önce güldü, sonra sessizliğe gömüldü. Amanda şarabını yudumladı, boğazından geçen ılıkılığı hissetti. Hâlâ çalan müziğin farkında bile değildi. “Son görüşmemizden bu yana ne kadar çok şey olmuş, öyle değil mi?”

“Hayat bu.”

“Hayattan daha fazlası.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bütün bunlar. Burada olmak. Seni görmek. Rüyalarının gerçek olduğuna inandığım günler geldi aklıma. Çok uzun zaman önce böyle düşünürdüm.” Amanda ona doğru döndü. Yüzleri arasında santimler kalmıştı. “Sence yapabilir miydik? Buradan kaçıp beraber yaşamaya başlasaydık?”

“Bunu tahmin etmek çok zor.”

“Ama tahmin etmek zorunda kalsaydın.”

“Evet... Herhâlde yapardık.”

Amanda başını salladığında, Dawson’ın cevabıyla içinde bir şeyler kırılmış gibi hissetti. “Bence de.”

Dışarıdaki fırtına, yağmurun dalgalar hâlinde bir avuç çakıl taşı gibi camlara çarpmasına sebep oluyor, radyo başka za-

manlardan çaldığı yumuşak melodilerle yağmurun bitmeyen ritmine eşlik ediyordu. Oda, koza gibi sıcacıktı ve Amanda neredeyse kendilerinden başka kimsenin var olmadığına inanıverecekti.

“Eskiden utangaçtın,” diye mırıldandı. “İkimiz sınıfta eşleşince benimle zoraki konuşmuştun. Ben sana ipuçları verir, anlamını sormanı beklerdim ve ne zaman konuşacağını merak ederdim.”

Dawson, “Sen çok güzeldin,” diye iç geçirdi. “Bense hiçbir şeydim. Bu beni tedirgin ediyordu.”

“Seni hâlâ tedirgin ediyor muyum?”

Önce, “Hayır,” diyerek içini çekti Dawson. Sonra biraz daha düşündü ve “Belki biraz,” dedi gülümseyerek.

Amanda bir kaşını kaldırdı. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Dawson kızın elini tuttu. Avuçları birleşti. Ellerinin birbirine ne kadar yakıştığını düşündü. Neden vazgeçtiğini hatırlattı bu düşünce. Bir hafta önce mutluydu oysa ki. Mutluluğu mükemmel değildi, belki biraz hayattan soyutlamıştı kendini ama mutluydu işte. Kim olduğunu ve dünyadaki yerini çok iyi anlamıştı. Yalnızdı ama bu seçim bilinçli yapılmıştı ve hatta şimdi bile pişman değildi bundan. Özellikle şimdi. Çünkü kimse Amanda’nın yerini alamazdı, almayacaktı.

“Benimle dans eder misin?” dedi en sonunda.

Amanda gülümsedi. “Evet.”

Dawson kanepeden kalktı ve kadının da kalkmasına yardım etti. Amanda, küçük odanın ortasına doğru yürürken bacaklarının titrediğini hissetti. Müzik odayı özlemle doldurmuştu. Bir an ikisi de ne yapacağını bilemedi. Amanda onu seyrederек bekledi. Okunamaz bir ifade vardı Dawson’ın yüzünde. Dawson nihayet elini onun beline koydu ve onu

kendine doğru çekti. Bedenleri birleşti. Amanda, Dawson'ın kolları beline dolandığında, adamın göğsünün sertliğini hissederek ona sokuldu.

Dawson ona kendini çok iyi hissettirdi. Kokusunu, o temiz, gerçek ve ona geçmişî hatırlatan kokusunu içine çekti Amanda. Bacakları birbirine değdi. Gözlerini kapatıp başını omzuna koyunca arzu sel oldu aktı. Seviştikleri ilk geceyi hatırladı. O gece titremişti. Şimdi de titriyordu.

Şarkı bitti ama onlar sarmaş dolaş kalmaya devam etti. Başka bir şarkı başladı. Adamın, boynunu okşayan nefesi sıcaktı ve onun huzur içinde nefes alıp verişini duyuyordu Amanda. Dansın ve birlikteliklerinin sonsuza dek sürmesi arzusuyla teslim olurcasına başını arkaya attı.

Dawson'ın dudakları önce boynunda, sonra yanağında gezindi. Amanda çok uzaklardan bir uyarı sinyali alsa da bu kelebek dokunuşunu boynunu bükerek karşıladı.

Sonra öpüştüler. Önce tereddütle, sonra tutkuyla. Hayat boyu yetecek kadar. Dawson'ın ellerini üzerinde hissediyordu, her yerde. En nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında Amanda, bunun için, bu yeniden kavuşma anı için ne kadar uzun süredir acı çektiğini düşündü. Yarı açık gözlerle Dawson'a baktı. Bildiği, gördüğü her şeyden daha çok istiyordu onu. Burada ve şu anda. Dawson'ın arzulu coşkusu da hissedebiliyordu. Neredeyse önceden hesaplanmış gibi görünen ani bir hareketle onu bir kez daha öptü ve yatak odasına doğru çekti.

Gün çok boktandı. Boktan başlamış, öğleden sonra ve akşam da boktan devam etmişti. Hava bile boktandı. Abee ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Saatlerdir yağan yağmurdan gömleği sıırıslıklamdı. Ne yaparsa yapsın ürperme ve terleme arasındaki gelgitlerine engel olamıyordu.

Ted'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. En nihayet kendini hastaneden zorla taburcu ettirdiğinde ayakta duramıyordu ve arabaya binerken düşmekten son anda kurtulmuştu. Fakat bu onu durdurmadı, hemen barakasının arkasına, silahlarını muhafaza ettiği odaya geçti. Tuck'ın oraya gitmeden kamyoneti silahla doldurdular.

Tek problem, orada kimse yoktu. Ön tarafta iki araba park etmişti ama sahiplerine ait en ufak bir işaret görülüyordu. Abee, Dawson ve kızın geri geleceklerine emindi. Gelmek zorundaydılar, arabaları buradaydı. O yüzden Ted'le beklemeye başladılar.

Beklediler. *Beklediler.*

Yağmur başlamadan en azından iki saat önce gelmişlerdi oraya. Yağmur indireli saatler olmuş, soğuk da başlamış-

tı. Her ürpermesinde, midesindeki sancıdan dolayı gözleri çakmak çakmak oluyor, ölüyormuş gibi hissediyordu Abee. Zaman geçsin diye Candy'yi düşünmeye çalıştı ama o herifin bu gece de orada olup olmadığını merak etmekten başka bir işe yaramadı bu. Sinirlendi, öfkelenince daha fazla ürperdi ve her şey baştan başladı. Dawson'ın hangi cehennemde olduğunu, kendisinin de orada ne halt ettiğini çok merak ediyordu. Dawson konusunda Ted'e inanıp inanmadığından bile emin değildi. İnanmıyordu tabii ama Ted'in suratındaki ifadeyi görünce çenesini tutmak istemişti. Ted vazgeçmeyecekti bu işten. Ve Abee, eve dönüyoruz diyerek yürüyüp gitse, Ted'in ne yapacağından hayatında ilk kez hafifçe korktu.

Bu arada Candy ve *o adam* şu anda herhâlde bardaydı. İkisi de şen şakrak gülüyor, birbirlerine özel gülücüklerini yolluyor olmalıydılar. Bunu gözünün önüne getirmek bile öfkesini kabarttı. Acı iyice azdı ve Abee bir saniyeliğine öldüğüne karar verdi. O herifi gebertecekti. Yemin ediyordu, öldürecekti herifi. Bir sonraki karşılaşmalarında bu işi bitirecekti. Candy de kuralları anlayacaktı. Önce şu aile işini aradan çıkartmalıydı, sonra Ted de ona yardım ederdi. Tanrı biliyordu ya, bunu kendi başına yapacak gücü yoktu.

Bir saat daha geçti. Güneş artık batmaya hazırlanıyordu. Ted karnının ağrıdığını hissetti. Donuna dolduracak gibiydi. Her hareketinde başı infilak edecekmiş gibi oluyor, alçının içindeki kolu fena hâlde kaşınıyordu. Lanet şeyi çıkarıp atmak geliyordu içinden. Burnunun üzerine yumruk yediği için nefes de alamıyordu. Tek istediği Dawson'ın gelmesiydi. Şimdi, şurada bitirmeliydi bu işi.

Minik ponpon kızın onunla beraber olması da umurunda değildi artık. Bir gün önce kızın olacaklara şahit olmasından endişe ediyordu ama şimdi öyle bir sıkıntısı kalmamıştı.

İyi de hangi cehennemdeydi bu Dawson? Bütün bir gün boyunca nereye gitmiş olabilirdi? Üstelik bu yağmurda? Evet, lanet yağmur onların da planında yoktu. Yolun öte tarafında duran Abee'ye baktı. Ölüyordu galiba. Resmen yeşildi suratı, fakat Ted bunu tek başına yapamazdı. Tek elle, üstelik beyni kafatasının içinde oradan oraya akarken. Nefes almak canını yakıyordu. Ve her kıpırdanışta başı öyle dönüyordu ki bir şeye tutunmasa yuvarlanacak gibi oluyordu.

Karanlık çöktü, sis arttı. Ted kendi kendine, *birazdan gelecekler*, diye söyleniyor ama dediğine kendinin inanması da giderek zorlaşıyordu. Bir gün öncesinden beri yemek yememişti ve baş dönmesi giderek kötüleşiyordu.

Saat onda hâlâ gelen giden yoktu. On bir. Ve gece yarısı. Bulutların arasından yıldızlar görünüyordu. Işık demetinden bir battaniye vardı üzerlerinde.

Her tarafına kramp girmişti, donuyordu ve şiddetli mide bulantısı başlamıştı. Ted titremekten kendini alamıyordu.

Saat birde değişen bir şey olmadı. Saat ikide ayakta durmakta zorlanan Abee, Ted'in yanına geldi. O anda Ted de onların gelmeyeceğine inanmıştı. İki kardeş yalpalayarak kamyonete bindi. Eve nasıl döndüklerini hatırlamıyordu bile. O ve Abee birbirlerine yaslanarak eve girdiler. Yatağa yuvarlandığında bütün hissettiği öfke ve intikamdı. Sonra her şey karanlığa gömüldü.

Amanda, pazar sabahı uyandığında nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bir gece önceki olaylar akın etti zihnine. Dışarıda öten kuşları dinledi. Perdenin kıvrımlarından güneş ışığı odaya kaçamak yapıyordu. Diğer tarafa dönünce yanının boş olduğunu gördü. Önce bir hayal kırıklığı saplandı yüreğine, sonra da kafası karıştı.

Kalktı, banyoya yürürken çarşafı üstüne sarındı. Dawson'ın nerede olduğunu merak etmişti. Elbiselerinin de olmadığını gördü. Banyoya gitmekten vazgeçip yatak odasının kapısına yöneldi. Köşeden bakınca Dawson'ın verandanın basamaklarında oturduğunu gördü. Geri döndü, hızla giyindi, banyoya gitti. Saçını taradı ve ön kapıya yürüdü. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Herhâlde Dawson'ın da onunla konuşacak bir şeyleri olmalıydı.

Arkasındaki kapının gıcırdadığını duyan Dawson döndü. Gülümsedi. Uzayan sakalı ona çapkın bir ifade vermişti. "Hey, kalktın demek," diye seslendi. Elini yanına götürüp bir kâğıt bardak uzattı. "Kahve istersin diye düşündüm."

“Nereden buldun bunu?”

“Aşağıda yol üzerinde bir benzinci var ya. Anladığım kadarıyla Vandemere’de kahve satan tek yer orası. Gerçi cuma sabahı içtiğin kadar lezzetli değil ama idare eder.”

Amanda kahveyi alıp yanına otururken Dawson, “İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Evet, ya sen?”

“Pek uyuyamadım.” Başını döndürüp çiçeklere bakmadan önce iç geçirdi. “Yağmur nihayet dindi.”

“Gördüm.”

“Tamirhaneye tekrar bırakmadan önce herhâlde arabayı yıkamam gerekecek. Eğer istersen Morgan Tanner’ı da arayabilirim.”

“Ben ararım,” dedi kız. “Nasıl olsa bir şekilde konuşuruz onunla.” Bu aptalca gevezeliğin sadede gelmek için yapıldığını çok iyi biliyordu. “Sen iyi değilsin, ha?”

Dawson omuzlarını silkti.

“Sen üzgünsün,” diye fısıldadı Amanda yürek acısıyla.

“Hayır.” Cevap onu şaşırttı. Dawson kolunu kadının omuzuna attı. “Hiç de üzgün değilim. Niye olayım ki?” Ve onu şefkatle öptü.

“Bak,” diye başladı Amanda, “dün akşam hakkında—”

“Ne buldum biliyor musun?” diye sözünü kesti Dawson. “Burada otururken bir şey buldum, asla tahmin edemezsin.”

Kız iki yana salladı başını.

“Dört yapraklı yonca buldum. Bu basamakta otururken, tam sen gelmeden önce. Orada öylece duruyordu.” Bir parça kâğıdın arasına koyduğu zarif yeşilliği gösterdi ona. “Şans getirdiğine inanılır. Ben de bu konuda çok düşündüm bu sabah.”

Amanda sesinde bir hüznün sezdi. Kötü bir şey olacakmış gibi hissetti aniden. "Sen neden bahsediyorsun Dawson?"

"Şans, hayaletler, kader."

Bu sözcükler kadının sıkıntısını gideremedi. Dawson kahvesinden bir yudum alırken onu seyretti. Bardağı yerine koyup uzaklara bakarak "Neredeyse ölüyordum," dedi Dawson. "Hatta bilmiyorum, şu anda ölmüş olmalıydım. O düşmede bile ölebilirdim. Veya patlamadan iki gün önce de ölebilirdim herhâlde."

Ve düşünceler içinde kayboldu.

"Beni korkutuyorsun."

Dawson onun sesiyle dünyaya geri döndü. "Geçtiğimiz baharda platformda bir yangın çıktı," diye başladı ve her şeyi anlattı. Yangın cehenneme dönüşmüş, patlamanın etkisiyle okyanusa uçunca denizde siyah saçlı bir adam görmüş, adam onu kurtarma gemisine yönlendirmişti. Gemide de mavi rüzgârlığıyla bir kez daha karşısına çıkmıştı adam ve sonra aniden yok olmuştu. Ardından marinada belirmişti yine. Son olarak cuma günü Ted'le karşılaşmalarını ve siyah saçlı adam sayesinde yanlış yöne çekilerek ölümden kurtulduğunu anlattı. Biri onu izliyormuş gibi bir hisse kapılıyordu son aylarda.

Konuşmasını bitirince Amanda kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarptığını hissetti. Duyduklarını anlamaya çalıştı. "Yani Ted seni öldürmeye mi kalktı? Elinde silahla Tuck'ın oraya gelip seni öldürmek istedi ve sen dünden beri bana bundan bahsetme ihtiyacı bile duymadın, öyle mi?"

"Tamam, birtti her şey. Ben hallettim."

"Amanda sesinin yükseldiğinin farkındaydı. "Onu eski mahallene kadar taşıyıp Abec'e telefon unu ettin? Silahını alıp nehre mi attın? Halletmek bu mu yani?"

Tartışamayacak kadar yorgun çıktı Dawson'ın sesi. "Onlar benim ailem. İşleri halletme yöntemimiz budur bizim."

"Sen onlara benzemiyorsun."

"Ben her zaman onlardan biri oldum. Ben de bir Cole'um; unuttun mu? Birileri gelir, biz dövüşürüz, sonra bir daha gelirler. Bu hep böyle olmuştur."

"Yani bitmedi demek istiyorsun, öyle mi?"

"Onlar açısından bitmedi."

"Ne yapacaksın o zaman?"

"Her zaman yaptığım şeyi. Gözden uzak duracağım. Yollarına çıkmamaya çalışacağım. O kadar zor şey değil bunlar. Arabayı yıkayıp belki bir kez daha mezarlığı ziyaret ettikten sonra, buralarda kalmam için bir nedenim yok."

Birdenbire, önce bulanık sıvı hâlindeyken kristalleşen bir düşünce belirdi Amanda'nın zihninde. "Dün bu yüzden mi geri dönmedin yoksa? Onların Tuck'ın orada bekliyor olmaları ihtimali yüzünden?"

"Dün gece orada olduklarından emindim. Fakat hayır, dün bütün gün onları hiç düşünmedim. Üstelik seninle çok güzel bir gün geçirdim."

"Onlara kızgın değil misin?"

"Pek değilim."

"Bunu nasıl yapabilirsin? Kafanda bir düğmeyi çeviriyorsun ve olayları bitirmiş oluyorsun. Adamlar orada, seni avlamak için pusuda bekliyor. Bunu bildiğin hâlde..." Amanda vücudundaki adrenalin hücumunu hissetti. "Bu da Cole'ların kaderle ilgili aptal fikirlerinden biri mi?"

"Hayır." Neredeyse görülemeyecek kadar hafifçe başını salladı. "Ben seni düşündüğüm için onları düşünemiyorum. Benim hayatımda her zaman ilk sırada olduğun sürece bu

böyle olacak. Onları düşünmüyorum, çünkü seni seviyorum, çok seviyorum. Ve her iki düşünceye yetecek yer yok beynimde.”

“Dawson...”

“İsmimi söylememelisin.”

“Evet söylemeliyim.” Dudakları buluştu usulca. Ayrıldıklarında Amanda’nın nefesiyle dökülüverdi sözcükler ağzından. “Seni seviyorum Dawson.”

Kolunu kadının beline doladı. “Biliyorum,” dedi, “ben de seni seviyorum.”

Fırtına havadaki rutubeti almış, geride mavi bir gökyüzü ve tatlı bir çiçek kokusu bırakmıştı. Çatıdan hâlâ su damlıyor, sarmaşıklar ve eğrelti otları güneşin altın ışıklarının düşen damlalara vurmasıyla pırıl pırıl parlıyordu. Dawson’ın kolları arasında Amanda ona iyice yaslandı ve güçlü gövdesinin basıncını hissetti.

Amanda yoncayı tekrar cebine koydu. Sonra birlikte kalkıp sarmaş dolaş etrafta yürümeye başladılar. Bir gün önce yürüdükleri yabani çiçekler arasındaki patika bugün çamurluydu. Arkaya dolandılar. Ev hafif meyilli bir yamacın sırtındaydı. Hemen ötede neredeyse Neuse’e kadar genişliği olan Bay Nehri akıyordu. Kıyıda mavi bir balıkçıl gördüler. Biraz ilerideki kütüğün üzerinde bir kaplumbağa ailesi güneşleniyordu.

Eve dönme vakti yaklaşmıştı. Bir süre öylece kalıp her şeyi içlerine çekmeye çalıştılar. Verandada Dawson onu tekrar öptü. Amanda da hissettiği aşkla cevap verdi. En nihayet içeri girdiklerinde Amanda cep telefonunun derinden gelen sesini duydu. Bu ses ona tekrar bir yerlerdeki başka hayatı

hatırlatmıştı. İsteksizce başını eğdi, Dawson da. Telefon çalarken alınları birbirine değerek öylece kaldılar. Sonsuza dek devam edecek gibiydi bu an. Ses kesilince kapalı gözlerini açıp Dawson'a baktı Amanda. Anlayış dileniyordu bakışlarıyla.

Sevgilisi başını salladı. O tekrar dışarı, basamaklara yönelirken Amanda yatak odasına gitti. Çantasını kaptı ve telefona ulaşıp cevapsız aramaları buldu.

Birdenbire midesine bir ağrı saplandığını hissetti. Banyoya giderken üstünü çıkarmaya başladı. Zihninde ne yapması, ne söylemesi gerektiğini kuruyordu. Duşu açtı, şampuan ve sabun aradı. Neyse ki ikisi de vardı. Panik hissini de yıkayıp atmak istermiş gibi duşa girdi. Ardından havluya sarındı, kıyafetini giydi. Elinden geldiği kadar saçını kurutmaya çalıştı. Her zamanki hafif makyajını yaptı.

Hemen yatak odasına döndü. Ortalığı topladı. Yatağı yaptı, yastıkları yerine koydu. Sonra mutfığa indi. Neredeyse boşalmış şarap şişesinden kalanı musluğa döktü. Şişeyi musluğun altındaki çöpe attı. Çöpü götürmeyi düşündü iki kez. Sonra yerinde kalmasına karar verdi. Sehpadaki boş bardakları yıkadı, kuruladı ve dolaptaki yerlerine koydu. Bütün ipuçlarını saklamıştı.

Ama telefon... Aramalar... Cevapsız çağrılar... *Mesajlar...*

Yalan söylemek zorundaydı. Frank'e nerede olduğunu söylemeyi düşünmek bile imkânsızdı. Çocuklarının ne düşünebileceğini tahmin etmeye bile katlanamazdı. Veya annesinin. Bu işi halletmesi gerekiyordu. Her şeyi halletmesi gerekiyordu. Ve alttan alta ısrarcı bir sorunun fısıltısını duyuyordu. *Sen ne yaptığının farkında mısın?*

Evet. Ama onu seviyorum, diyordu bir başka ses.

Mutfağın ortasında, böylesine çetrefil düşüncelerle ağlayacak gibi oldu. Dawson mutfağa girmemiş olsaydı, belki de ağlayacaktı. Adam onu kolları arasına alıp aşkını fısıldadı yeniden. O anda, sadece o tek bir anda her şeyin düzeleceğine inandı Amanda.

Oriental'a dönerken ikisi de sessizdi. Dawson, kadının endişelerini hissediyor, sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Direksiyona sıkı sıkı sarılmış, gözlerini yola dikmişti.

Boğazı kurumuştur Amanda'nın. Sinirden olduğunu biliyordu. Dawson yanında olmasa kendisini bırakıverecekti. Zihni anılardan planlara, planlardan endişelere gedip geliyor ve her çevirişte değişen kaleydoskop gibi şekilden şekle giriyordu. Düşünceler arasında kaybolup gitmişken yolun nasıl bittiğini anlayamadı.

Oriental'a geldiklerinde öğlene az kalmıştı. Marinayı geçtiler. Yola döndüler. Amanda hayal meyal Dawson'ın gerildiğini fark etti. Gözleriyle yolun iki yanındaki ağaçları tarıyordu. Direksiyona iyice yüklendi. Son derece tedbirli davranıyordu. Araba birdenbire yavaşlayınca Amanda, *kuzenleri*, diye düşündü. Dawson'ın yüzünde ise gördüğüne inanmamış bir ifade vardı.

Kız, onun bakışlarını takip edip eve doğru döndü. Ev de tamirhanede de olduğu gibi duruyordu. Arabaları park ettikleri yerdeydi. Ama Dawson'ın ne gördüğünü anladığında artık hiçbir şey hissetmediğinin farkına vardı. Er geç bu anın yaşanacağını biliyordu.

Dawson arabayı durdurunca ona döndü. Amanda'nın dudaklarında minik bir gülümseme vardı. *Her şeyi halledeceğim, merak etme*, der gibiydi.

Çaresiz bir iç çekişle, “Üç mesaj bırakmış,” dedi. Dawson başını salladı. Amanda’nın bununla tek başına yüzleşmesi gerekiyordu. Derin bir nefes alan kadın kapıyı açıp çıktı. Annesi bu gezinti için zaman harcayıp özel olarak giyinmişe benziyordu.

Dawson, kadının doğrulup eve girdiğini, annesinin de onu takip ettiğini gördü. Evelyn ne yapacağını bilmez hâldeydi. Daha önce Tuck'ın mekânına elbette hiç gelmemişti. Krem rengi pantolon takım giymiş, incilerini takmış bir kadın için, hele de yağın onca yağmurdan sonra uygun bir gezinti alanı değildi burası. Kadın tereddüt ederek Dawson'a baktı. Onun varlığı kendisinden çok aşağıda bir yerlerdeymiş gibi ifadesizlik vardı gözlerinde.

Sonra başını çevirdi ve verandaya doğru kızının peşinden gitti. Amanda çoktan sallanan koltuklardan birine oturmuştu. Dawson arabayı geri vitese alıp ağır ağır tamirhanenin yolunu tuttu.

İnip tezgâha yaslandı. Durduğu yerden ne Amanda'yı görebiliyor ne de annesine dediklerini tahmin edebiliyordu. Tuck'ın tamirhanesine bakınırken Morgan Tanner'ın söylediği bir şey geldi aklına. Tuck'ın onlara yazdığı mektupları okuyacakları zamanı en iyi kendilerinin tahmin edebileceğini söylemişti avukat. Birden, adamın, kendisi için yazdığı mek-

tubu o anda okumasını istemiş olabileceğini düşündü. Tuck büyük ihtimalle, işlerin böyle ilerleyeceğini öngörmüştü.

Arka cebine uzandı, zarfı çıkardı. İsmnin yazılı olduğu yerde parmaklarını gezdirdi. Amanda ile okudukları mektup-taki gibi titrek harflerle yazılmıştı. Zarfı çevirip yırtarak açtı. Bu mektup, diğerinden farklı olarak arkalı önlü tek yapraklı. Dawson'ın bir zamanlar evim dediği tamirhanenin sessizliğinde okumaya başladı.

Dawson,

Bu mektuba nasıl başlayacağımdan tam olarak emin değilim. Şunu sana söylemek isterim ki; geçen yıllar boyunca Amanda'yı yeterince iyi tanıdım. Onu ilk gördüğüm günden beri hiç değişmediğini söylemek isterdim sana ama dürüst olmak gerekirse bundan da pek emin değilim. O zamanlar siz ikiniz, pek çok şeyi kendi içinizde saklı-yordunuz, ben yanınıza geldiğimde, diğer bütün gençler gibi susuyordunuz. Ha, bunda hiçbir problem yok tabii. Sakın kırıldığımı sanma. Biz de Clara ile aynı şeyi yaptık. Evlenmeden önce babası sesimi duydu mu bilmiyorum ama şimdi konumuz bu değil.

Benim demek istediğim, eskiden onun kim olduğunu bilmiyordum, fakat şimdi biliyorum. Daha doğrusu onu neden hiçbir zaman unutamadığını. İçinde çok fazla iyilik var o kızın. Çok fazla sevgi, çok fazla sabır ve zekâ. Ayrıca bu kasabanın sokaklarında dolaşan bence en güzel yaratık. Evet, evet bundan eminim işte. Ama sanırım, onun en beğendiğim yanı iyilikseverliği. Buralarda o kadar seyrek görüyoruz ki böylesine iyi insanları.

Herhâlde şu ana kadar bilmediğin bir şey söylemedim sana. Ama yıllar içinde ben onu kızım gibi görmeye başladım. Bu demektir ki, şimdi seninle onun babasıymışım gibi konuşmalıyım. Çünkü babaların endişelenmeye hakları vardır. Özellikle de onun hakkında. Her şeyden önemlisi şunu bilmelisin ki Amanda acı çekiyor, hatta bence uzun zamandır acı çekiyor. Bunu beni ilk ziyarette geldiğinde fark ettim ama yanılmış olmayı umut ettim. Ziyaretler çoğaldıkça yaşadığı duyguları anlamakta yanılmadığımı çıktı ortaya. Çoğu zaman uyandığımda onu tamirhanenin etrafında dolaşırken buluyorum. O yüzden bu acıların sebeplerinden biri de sensin diye düşündüm ben de. Seni ve geçmişini bir türlü aklımdan çıkartamıyor. Fakat anılar komik şeylerdir dersem bana inan lütfen. Bazen gerçektirler ama çoğu zaman biz neye dönüştürmek istersek o şekle bürünürler. Sanırım Amanda geçmişin kendisi için gerçekten ne anlam ifade ettiğini anlamaya çalışıyor. O yüzden size böyle bir hafta sonu hazırladım. Seni bir kere daha görmesinin, karanlıktan çıkışta, o karanlık artık her neyse ona çok yardımcı olacağını düşündüm.

Ama dediğim gibi acı çekiyor ve hayatta öğrendiğim bir şey var. Acı içindeki insanlar görmeleri gereken şeyi, bütün netliğiyle göremiyor. Hayatı hakkında karar vermesi gereken bir noktada. İkiniz de bundan sonra neler olacağını iyi kestirmelisiniz ama şunu da unutma ki onun senden daha çok zamana ihtiyacı olabilir. Fikrini birkaç kez değiştirebilir. Ama en sonunda karar verildi mi, ikiniz de o kararı kabul etmek zorundasınız. Bu karar eğer ikinize de uymuyorsa, o zaman bir daha asla geçmi-

şe bakmayacaksınız. Bu seni de, onu da mahveder. Her ikiniz de pişmanlıklarla yaşayamazsınız, çünkü bu sizin hayatınızı kurutur. Bunu düşünmek bile beni kahrediyor. Neticede Amanda kızımса sen de oğlumsun. Ve eğer ölürlen tek bir dileğim olacaksa iki çocuğuma da mutluluk dilemek istiyorum.

Tuck

Amanda, annesine baktı. Kadın, düşerse ne olur korkusuyla verandanın zemin tahtalarını inceliyor gibiydi. Oturmak şart mı der gibi, sallanan koltuğa bir kere daha çekinerek baktı.

O kendisini koltuğa büyük bir ihtiyatla bırakırken Amanda annesini, hiç de yabancı olmadağı duygularla seyrediyordu. Koltuğa dokunmaktan kaçınırcasına şöyle bir ilişmişti kadın.

Oturur oturmaz Amanda'ya döndü. İlk önce onun konuşmasından mutlu olacakmış gibiydi. Fakat Amanda sessiz kaldı. Bu konuşmayı daha fazla kolaylaştırmak için söyle-necek hiçbir şey yoktu ki. O yüzden başını özellikle öteye çevirip dalların arasından süzülerek oynaşan güneş hüzmelerine baktı.

En sonunda annesi gözlerini devirdi. "Gerçekten Amanda, çocuk gibi rol yapmayı kes. Ben senin düşmanın değil annenim."

"Ne söyleyeceğini gayet iyi biliyorum." Kadının sesi duygusuzdu.

"Konu bu da olabilir. Hatta olursa pek de güzel olur, fakat buna rağmen ben öncelikle demek istiyorum ki; ebeveyn olmanın sorumluluklarından biri de çocukların yaptıkları hataları anlamalarını sağlamaktır."

Amanda gözlerini kısıp annesine baktı.

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Sen evli bir kadınsın.”

“Bunu bilmiyor muyum?”

“Ama kesinlikle evli bir kadınmış gibi davranmıyorsun. Evliliğinde mutsuz olan dünyadaki ilk kadın değilsin. Mutsuzluk rolünde de ilk olmayacaksın. Sendeki fark bunu başkasının hatasıymış gibi düşünmeye devam etmek.”

Amanda, parmaklarıyla koltuğun kolçaklarını sıktığını fark etti. “Neden bahsediyorsun sen?”

“İnsanları suçluyorsun. Beni, Frank’i, hatta Bea’dan sonra Tanrı’yı bile suçluyorsun. Hayatındaki sorunların sebebini aramak için aynadan başka her yere bakıyorsun. *Zavallı küçük Amanda, dünyanın gaddarlığıyla tek başına mücadele ediyor.* İnsanların sana böyle acımasını mı istiyorsun? Gerçek şu ki, bu dünya kimse için kolay değil. Hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak. Ama eğer sen kendine karşı dürüstsen bütün bu olup bitenlerde senin de yeterince masum olmadığını bilmen gerekiyor.”

Dişlerini gıcırdattı Amanda. “Anlamak veya empati yapabilmek için en ufak bir çaba içerisinde olmadığını görüyorum şu anda. Yanılıyor muyum?”

“Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

Evelyn pantolonundan hayali bir tozu savuşturdu. “O zaman sen bana anlat. Sana neler söylemeliyim? Ellerine sarılıp kendini nasıl hissediyorsun mu demeliyim? Sana yalan söyleyip her şey güzel olacak mı demem lazım? Dawson’ı bir sır gibi saklama konusunda çok başarılı olsan bile, herhangi bir terslik asla çıkmayacak mı demeliyim?” Evelyn, nefes almak için bir an durdu. “Her an, her türlü sonuçla karşılaşabilirsin

Amanda. Bunu bilecek yaştasın. Bunu sana hatırlatmama gerek var mı?”

Amanda sesini yükseltmemek için kendini kontrol etmeye çalıştı. “Bana ait konuyu görmezden geliyorsun.”

“Sen de benim dediklerimi duymazdan geliyorsun. Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun.”

“Seni çok iyi tanıyorum anne.”

“Ah, evet haklısın. Senin sözcüklerinle ben, anlamak veya empati yapabilmek için en ufak bir çaba içerisinde olmayan bir anneyim.” Parmağındaki tektaş pırlantaya dokunup ellerini seyreder gibi yaptı Evelyn. “Dün akşam seni nasıl idare ettiğimi sorsaydın bunları söylemezdin.”

“Ne diyorsun sen?”

“Frank ilk aradığında elbette bir şeylerden şüphelendiğimi hiç belli etmedim. Roger diye bir arkadaşıyla yarın golfe gitmeyi planlamışlar. Onun için aramış. Daha sonra ikinci defa aradığında, senin hangi iş peşinde olduğunu gayet iyi bilme rağmen, bu gece erken yattı dedim. Dawson’la yemekte olduğunu ve dönmeyeceğini biliyordum.”

Amanda şokunu maskeleyemeye çalışarak “Bunu nereden biliyordun ki?” diye bağırdı.

“Sen hiç Oriental’ın çok küçük bir yer olduğunu fark etmedin mi? Kasabada kalınacak pek fazla yer yoktur. Pansiyonu birinci arayışında Alice Russell’la konuştum. Bu arada çok hoş bir konuşma geçti aramızda. Bana Dawson’ın çıkış yaptığını ama hâlen buralarda olduğunu bildiğini söyledi. Bu bilgi, neler olduğunu anlamam için bana yetti. Umarım, seni evde bekleyeceğime neden buradayım anlamışsındır. Sadece yalan söylemeyi ve birbirimizi inkâr etmeyi bırakmamız gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Böylece seninle konuşmamız daha kolaylaşır.”

Başı dönmeye başlamıştı. “Frank’e söylemediğin için teşekkür ederim.”

“Frank’e bir şey söylemek ya da evliliğine yeni sorunlar eklemek benim haddim değil. Frank’e ne diyeceğin senin bileceğin iş. Bildiğim ve anladığım kadarıyla ortada söylenecek bir şey de yok zaten.”

Amanda ağzındaki acı tatla yutkundu. “Öyleyse niye buradasın?”

Annesi iç geçirdi. “Çünkü sen benim kızımsın. Sen benimle konuşmak istemeyebilirsin ama beni dinlemeni arzu ederim.” Kadının sesinde hafif bir hayal kırıklığı belirmişti. “Dün akşam neler olup bittiğine dair detayları ya da senelerce önce Dawson’ı kabul etmediğim için ne kadar kötü insan olduğumu dinlemek gibi bir isteğim yok. Frank’le ilgili sorunlarınızı da tartışmak istemiyorum annen olarak. Sen zaman zaman ne düşünürsen düşün, ben senin annenim. Benim yapmak istediğim biraz nasihat etmek. Annen olarak. Sen benim kızımsın ve seni düşünmek hakkım. Ama soru şu, sen dinlemeye hazır mısın?”

“Evet.” Amanda’nın sesi çok az çıkmıştı. “Ne yapmalıyım?”

Annesinin yüzü birdenbire değişti. Bütün yapaylığı kaybı. Sesi yumuşadı. “Yapman gereken çok basit,” dedi. “Benim nasihatlerimi dikkate alma.”

Amanda daha fazla konuşma bekledi, fakat annesi sessiz kaldı. Hiçbir sonuç çıkaramamıştı bu konuşmadan. “Bana Frank’i bırakmamı mı söylüyorsun?” diye fısıldadı nihayet.

“Hayır.”

“O zaman sorunları onunla halletmemi söylüyorsun.”

“Hayır; onu da söylemiyorum.”

“Ama ben hiçbir şey anlamıyorum.”

"Fazla derin düşünme." Annesi kalktı. Ceketini düzeltti. Basamaklara yöneldi.

Amanda gözlerini kırptırdı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Bir dakika... Gidiyor musun? Bir şey söylemedin ki."

Annesi döndü. "Tam tersine," dedi. "Gereken her şeyi söyledim."

"Nasihatlerini dikkate almayayım mı?"

"Aynen. Ne benim ne de başkalarının nasihatlerini dikkate alma. Kendine güven, iyilik de, kötülük de, mutluluk da, mutsuzluk da. Bu senin hayatın. Yaptıkların tamamen seni ilgilendirir." Parlak, hakiki deri, zarif ayakkabılarından birini gıcırdayan ilk basamağa attı ve yüzüne yeni bir maske yerleştirdi. "Herhâlde sonra görüşürüz; eşyalarını toplamaya geldiğinde?"

"Evet."

"Öyleyse biraz küçük sandviçle meyve hazırlayayım sana." Bunları söyledikten sonra basamaklardan indi. Arabasına bindiğinde tamirhanedeki Dawson'ı gördü. Motoru çalıştırmadan önce şöyle bir baktı ona. Sonra bir anda uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Mektubu bir kenara bırakan Dawson tamirhaneden çıkarken bakışlarını Amanda'ya çevirdi. Yüzü tahmin ettiğinden çok daha huzurlu, ormanı seyrediyordu. Fakat ifadesinden bir şey çıkarmak mümkün değildi.

Verandaya doğru yürürken Amanda başını çevirmeden önce soluk bir tebessümle ona baktı. İçinde bir yerde korkunun filiz verdiğini hissetti Dawson.

Sallanan koltuğa oturdu ve öne doğru eğildi, ellerini kavuşturarak sessizce bekledi.

“Ne olduğunu sormayacak mısın?”

“Er geç bana söylersin diye düşünmüştüm. Eğer istiyorsan elbette.”

“Haaa, o kadar önceden kestirilebilir bir insanım yani?”

“Hayır.”

“Öyleyim. Neyse... Annem...” Zaman kazanmak için saçlarını düzeltti. “Sana bir daha annemi anlamakta güçlük çekiyorum dersem bana bugünü hatırlat, olur mu?”

“Hatırlatırım.”

Yavaş ve uzun bir soluk aldıktan sonra konuşmaya başladı. Sesi garip biçimde mesafeliydi kızın. “Verandaya çıkarken konuşmamızın nasıl havada kalacağından emindim. Bugün ve dün neler yaptığımı soracak, feci bir hatanın içine düştüğümü söyleyecekti. Ardından sıra sorumluluklarım hakkında ders vermeye gelecek, ben onun sözünü kesip beni anlamadığını söyleyecektim filan. Bütün hayatım boyunca seni sevdiğimi itiraf edecek, Frank’in artık beni mutlu edemediğini yüzüne vuracaktım. Seninle olmak istediğini haykıracaktım.” Anlaması için yalvarırcasına ona baktı. “Tam bunları söylemeye hazırlanmışken...” Dawson, kızın yüzündeki ifadeyi izledi. “Annem beni her şeyi sorgular noktaya getirdi.”

“Yani bizimle ilgili mi?” Dawson’ın içindeki korku yumruk kadar olmuştu.

“Benimle ilgili.” Kadının sesi fısıltı hâlindeydi. “Ama evet, aynı zamanda ikimizden de bahsediyorum. Çünkü bunları ona da söylemek istedim.” Bir rüyayı hatırlamak istermiş gibi başını iki yanına salladı. “Fakat annem konuşmaya başlayınca gerçek hayatını tekrar gözlerimin önünden akmaya başladı ve aniden kendimi farklı şeyler söylerken buldum. Sanki iki ayrı radyo istasyonunda çok farklı iki müzik çalıyordu. Diğer

istasyonda, bunları Frank'ın bilmesini istemediğimi söylüyordum. Eve dönmemi bekleyen çocuklarım olduğunu, ne kadar iyi izah edersem edeyim, yaptıklarımın çok bencilce karşılanacağını anlatıyordum kendime.”

Bir an sustu, evlilik yüzüğüyle oynamaya başladı.

“Annette daha çok küçük,” diye devam etti sonra. “Onu babasından koparabileceğimi hayal bile edemiyorum. Böyle bir şeyi ona nasıl izah edebilirim? Ya Jared’la Lynn? Onlar neredeyse yetişkin ama bu işleri kolaylaştırır mı? Bir aileyi yok ederek seninle olabilecek miyim? Sırf gençliğimi yeniden yaşamak uğruna? Çocuklarımı seviyorum. Bana her baktıklarında onların hayal kırıklıklarını görmek beni kahredecek.”

Dawson, boğazındaki yumruğu geri göndermek için yutkunurken, “Onlar da seni seviyor,” dedi.

“Biliyorum. Ama ben onları böyle bir duruma sokmak istemiyorum.” Sallanan koltuktan kalkmış bir boyayı koparak devam etti. “Benden nefret etmelerini istemiyorum. Ve Frank...” Bir soluk aldı. “Evet, sorunları var ve evet, sürekli ona karşı olan duygularımla mücadele ediyorum, fakat o terk edilme fikrini kolaylıkla kabullenebilecek bir erkek değil. İnan bana, bunu ona söylediğim zaman bir daha kendine gelemes. Bu onu yok eder. Sonra? Şu andakinden daha fazla içer belki. Kaçamayacağı, derin bir bunalıma girer. Bunu ona nasıl yaparım bilemiyorum.” Amanda’nın omuzları düştü. “Ve tabii sen...”

Dawson neler duyacağını anlamış gibiydi.

“Bu hafta sonu çok güzeldi. Ama gerçek hayat değildi. Sanki daha çok balayı gibiydi. Yani bir süre sonra heyecanın yok olacağı bir başlangıç. Kendi kendimizi böyle bir şeyin olmayacağına inandırabiliriz. Birbirimize her türlü yemini

edebiliriz, ancak bu sonuç kaçınılmaz. Ben ileride senin hayalini kurduğun kadın olmayacağım veya eskiden tanıdığın kız. Sen de benim kayıp ilk aşkıma ya da ilk ve tek gerçek aşkıma diyelim. Sen, çocuklarıma hoşlanmadığı bir adam olacaksın, çünkü onların gözünde aileyi yok eden insan sensin. Ayrıca beni bütün gerçekliğimle göreceksin. Ben elli yaşına merdiven dayamış, ondan nefret eden veya etmeyen üç çocuğuyla bütün bunlardan dolayı kendinden tiksinen bir kadın olacağım.”

“Bu doğru değil,” dedi Dawson.

Amanda, cesur olmak için elinden geleni yapıyordu. “Doğru. Balayları er geç biter.”

Dawson elini uzatıp kızın bacağına koydu. “Beraber olmak balayı değildir. Gerçek ben ve sendir. Ben sabahları yanında seninle uyanmak istiyorum. Günümün bütün ayrıntılarını seninle paylaşmak ve seninkileri dinlemek istiyorum. Seninle gülmek, seninle uyumak istiyorum. Çünkü sen, benim bir zamanlar âşık olduğum insan değilsin sadece. Sen benim en iyi arkadaşım, en iyi yanımsın.” Avuçlarının terlediğini hissetti. “Ve ben bunlardan bir daha vazgeçmek istemiyorum.” Doğru sözcükleri bulabilmek için bir süre sustu. “Sen anlamamış olabilirsiniz, fakat sana en iyi yanımı verdim ve sen gittikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Korktuğumu biliyorum, ben de korkuyorum. Ama bunun avucumuzdan kayıp gitmesine izin verirse, hiçbir şey olmamış gibi davranacak olursak, böyle bir şans bir daha elimize geçer mi bilmiyorum.” Uzandı, kızın gözünün önüne düşen bir tutam saçı aldı. “Hâlâ gençiz. hâlâ önümüzde zaman var.”

“Biz artık genç değiliz–”

“Öyleyiz. Önümüzde koca bir hayat var.”

"Biliyorum," diye fısıldadı Amanda. "O yüzden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne istersen."

Ağlamamak için burnunu tutan kadın, "Lütfen," dedi, "lütfen benden seninle gelmemi isteme. Çünkü yaparım. Lütfen benden sorumluluklarımdan vazgeçip ailemi parçalamamı isteme." Boğuluyormuş gibi havayı içine çekti. "Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsan bunları yapmamı isteme benden. Çünkü sana hayır diyecek kadar kendime güvenim yok."

Bitirdiğinde Dawson hiçbir şey demedi. İtiraf etmek istemese de, Amanda'nın dediklerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu. Aileyi parçalamak her şeyi değiştirecekti. Başta Amanda'yı. Tuck'ın mektubunu hatırladı. "Onun daha çok zamana ihtiyacı olabilir," demişti Tuck. Veya belki de gerçekten bitmişti, onun da kendi yoluna gitmesi gerekiyordu.

Ama bu mümkün değildi. Onca sene, onu bir kere daha görebilmek umuduyla yaşamıştı. Asla birlikte geçiremeyecekleri geleceği düşünmemişti. Ona zaman vermek değil, o anda kendisini seçmesini istiyordu. Fakat ondan istediği farklıydı işte. Bunu her şeyden çok istiyordu. Buna her şeyden çok ihtiyacı vardı. Kelimelerin söylenmesini kolaylaştırır umuduyla bir soluk aldı.

"Peki," diye fısıldadı.

Amanda ilk o zaman ağlamaya başladı. Dawson yüzüne bir yumruk yemiş gibi ayağa kalktı. Amanda da kalktı. Onu sıkıca saran Dawson bedenindeki yıkılışı hissedebiliyordu. Bir nefesle içine çekti onu. Zihninde hayaller resmi geçit yapıyordu yine. Buraya iki gün önce ilk geldiğinde, Tuck'ın

ramirhanesinden çıkarken saçında güneşin ışıkları oynayıyordu Amanda'nın. Vandemere'de yabani çiçekler arasında gezinirken nasıl da doğaldı güzelliği. Varlığını bile bilmediği bir kulübenin sıcaklığında dudaklarının birbirine değdiği anın açlığı. Şimdi sona gelinmişti ve Dawson kendisini sonsuz bir tünelin karanlığında son ışık hüzmesine bakıyormuş gibi hissediyordu.

Verandada birbirlerine sıkı sıkı ve uzun uzun sarıldılar. Amanda onun kalp atışlarını dinledi. Çok özlenmiş ve bir daha duyulması mümkün olmayacak seslerdi bunlar. Onunla kalabilir, onu asla terk etmeyebilirdi. Birbirleri için çok şey ifade ediyorlardı ve birbirlerine aittiler. *İkisi için de hâlâ zaman vardı.* Dawson'ın elini saçlarının arasında hissettiğinde neredeyse bunları söylemek üzereydi. Ama yapamadı. Bütün söyleyebildiği, "Seni yeniden gördüğüme sevindim Dawson Cole," oldu.

Dawson, onun saçlarının ipeksi yumuşaklığına bıraktı kendini. "Belki bir daha buluşabiliriz."

Kadın, "Belki," dedi yanaklarındaki yaşları silerken. "Kim bilir? Belki kendime geldikten sonra bir gün Louisiana'ya gelirim. Çocuklarla yani..."

Çaresiz ve ölü doğmuş bir umutla gülümsemeye çalıştı Dawson. "Ben yemek hazırlarım. Herkese."

Artık kadının gitme vakti gelip çatmıştı. Verandadan ayrılırlarken Dawson elini tutup acıtırçasına sıktı. Amanda'nın eşyalarını Stingray'den aldıktan sonra arabasına yöneldiler. Dawson'ın duyguları allak bullak olmuştu. Güneş ensesini iğneliyor, esinti tüy kadar hafif hissediliyor, hışırdayan yapraklar sahte gibi görünüyordu. Her şeyin sonu gelmişti artık. Bunu biliyordu.

Arabaya geldiklerinde kapıyı açtı ve Amanda'ya döndü. Onu önce dudaklarından sonra gözyaşlarını takip ederek yanaklarından öptü. Çene çizgisine geldiğinde Tuck'ın dediklerini düşünüyordu. Hiçbir zaman ileri doğru bir adım atamayacak, hayatında hiçbir gelişmeye yer olmayacaktı artık. Tuck ondan ne istemiş olursa olsun, bunu aniden, en açık hâliyle anlamış oldu. O, sevdiği, sevmek istediği tek kadındı.

Bu sırada Amanda, ondan bir adım ötede durmaya çalışıyordu. Sonra direksiyona geçti, motoru çalıştırdı, pencereyi açtı. Gözleri yaşlarla ışıldıyordu. İsteksizce arabayı geri vitesine taktı. Dawson, hiçbir şey söylemeden bir adım geri çekildi. Hissettiği acıyı kadının ifadesinde görür gibiydi.

Amanda, arabayı yola doğru çevirdi. Gözyaşlarından dünyayı bulanık görüyordu. Yola çıkan kavisi dönmeden dikiz aynasından Dawson'ın gittikçe küçülen silüetine baktı ve hıçkırıklara boğuldu. Hiç kıpırdamadan duruyordu sevgilisi orada.

Hızını artırınca daha şiddetli ağlamaya başladı. Ağaçların kendisine baskı yaptığını hissediyordu. *Geri dönüp olmak istediğin kadın olabilecek cesaret bende var*, demek geçti içinden. Onun adını fısıldadı ama duyması mümkün değildi. Dawson son bir veda için elini salladı.

Eve geldiğinde annesi ön verandada oturuyor, buzlu çayını yudumlarken radyodaki hafif müziği dinliyordu. Amanda tek kelime etmeden içeri girdi, merdivenleri çıktı, odasına geçti. Duşu açıp kıyafetini çıkardı. Çırılçıplak aynaya baktı. Kendini içi boş bir kanal kadar kurumuş ve harcanmış hissediyordu.

Tazyikli suyun kendisine bir ceza olduğunu düşündü. Tenini acıtıyordu duştan iğne gibi çarpan su. Çıktı. Bir kot ve basit, pamuklu bir bluz giydi. Valizini topladı. Yoncayı çantasının fermuarlı cebine koydu. Her zaman yaptığı gibi yatağın çarşaflarını çıkardı ve çamaşır odasına yürüdü, makineye koydu. Otomatik programı çalıştırdı.

Tekrar odasına dönüp yapması gerekenleri bir bir gözden geçirdi. Eve döndüğünde dolaptaki buz makinesi tamir edilmeliydi. Gelmeden önce unutmuştu yaptırmayı. Hastane bağışlarının arttırılması için de plan yapmaya başlamalıydı. Bir kenara koymuştu bu sorunu ama eylül göz açıp kapayıncaya kadar geliverirdi. Bir kateter alınması gerekiyordu. Ayrıca bağış istemek için hediye sepetleri hazırlamak da iyi fikirdi. Lynn üniversite sınavları için dershaneye yazılmıştı ve Amanda peşinatın yatırılıp yatırılmadığını hatırlamıyordu. Aynı şey Jared'ın yurt ücreti için de geçerliydi. Annette bu hafta içinde eve dönecekti, herhâlde güzel bir yemek isterdi.

Hafta sonunu geride bırakıp gerçek hayata dönmek gerekiyordu. Tıpkı Dawson'ın kokusunu üzerinden çıkarmak için aldığı duştaki su gibi, planlama yapmak da ona bir çeşit ceza gibi geliyordu.

Ama zihni biraz durulduğunda bile hâlâ aşağı inmek için hazır olmadığını fark etti. Güneş perde aralığında usulca odaya sızarken, yatağa oturup Dawson'ın, arkasından nasıl baktığını düşündü. Görüntü durmadan tekrarlanıyormuşçasına net ve canlıydı. Ve kendine rağmen -her şeye rağmen- birdenbire yanlış karar verdiğini anladı. Onunla gidebilir ve birlikte her türlü meydan okumaya karşı bir çıkar yol bulabilirlerdi. Zamanla çocukları onu affedebilirdi. Zamanla kendisi de kendini affedebilirdi.

Dondu kaldı. Kıpırdayamadı.

Geleceği kum taneleri gibi uçup gitmişti avucundan. şu anda bir rüya gibi gelen geleceği. Sessizliğin içinde, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Marilyn Bonner çiftlik evinin mutfağında tembel tembel dışarı bakıyor, aşağıdaki meyve bahçesinde işçilerin sulama sistemini ayarlamasını seyrediyordu. Dünkü bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen ağaçların hâlâ suya ihtiyacı vardı. Hafta sonu olmasına rağmen adamların dışarıda saatlerdir çalıştığını da biliyordu.

Ama işin kalbi, meyve bahçesinin hemen arkasında reçelleri ve konserveleleri şişeledikleri tesiste atıyordu. Hafta içinde, orası bir düzine insanla dolardı, fakat hafta sonu boştu. Orayı ilk inşa ettiğinde kasabalı dedikodu yapmış, böyle bir tesisin masrafını asla çıkartamayacağı fısıltısı almış yürümüş-tü. Sonra yavaş yavaş bu fısıltılar kendiliğinden kesildi. Reçel yapmakla hiçbir zaman zengin olunamayacağını biliyordu ama kurduğu iş, iki çocuğuna da kalacak ve onlara rahat bir yaşam sağlayacak kadar büyüktü. Neticede tek istediği de bu değil miydi?

Marilyn'in üstünde hâlâ mezarlığa gittiğinde uğradığı kilise için sabah giydiği kıyafet vardı. Genellikle eve gelir gelmez

üstünü değıştirirdi ama bugün nedense o enerjiyi bulamamıştı. Aç da değildi ve bu da sıra dışıydı. Onu gören, bir çeşit hayal kırıklığı filan yaşadığını zannederdi ama o, kendisini neyin rahatsız ettiğini çok iyi biliyordu.

Pencereden uzaklaşıp mutfağı gözden geçirdi. Tüm banyoları ve aşağı katın tamamıyla birlikte mutfağı da geçen yıl yenilemişti. Eski çiftlik evi sonunda bir eve -daha doğrusu her zaman istediğı gibi bir eve- benzedi diye düşünmüştü o sıralar. Tadilata kadar ev daha çok anne babasının eviydi ve yaşlandıkça bu duyguyu pek kaldıramıyordu. Yetişkinliğe geçiş dönemlerindeki mücadeleleri sırasında da kaldıramadığı pek çok şey vardı ama yaşadığı zor yıllar ona pek çok deneyim kazandırdı. Ama her şeye rağmen insanların tahmin edebileceğinden çok daha az pişmanlık vardı içinde.

Yine de o gün erken saatlerde gördüğü bir şey onu çok rahatsız etmişti ve ne yapacağını düşünüp duruyordu. Ya da bir şey yapmalı mıydı onu da bilmiyordu. Her zaman pek çok şeyin ne anlama geldiğini anlamıyormuş gibi davranıp sorunları zamanın büyüğüne bırakmayı becerebilmişti.

Fakat durumu görmezden gelmenin bazen işe yaramadığını da çok iyi bilirdi. Çantasına uzandığında birdenbire ne yapması gerektiğine karar verdiğini anladı.

Son kutuları da arabanın yan koltuğına koyan Candy eve gidip oturma odasının pencere girintisindeki altın Buda heykelini aldı. Ne kadar çirkin olursa olsun seviyordu bu heykeli. Ona şans getirdiğine inanıyordu. Ayrıca kendisi için hayat sigortası gibiydi. Şans getirse de getirmese de, heykeli bir an önce rehin bırakması gerekiyordu. Yeniden başlayabilmek için paraya ihtiyacı vardı.

Buda'yı gazeteye sarıp torbasına koydu. Sonra da toparlanacak diğer şeylerle ilgilenmeye gitti. Her şeyi Mustang'ine sığmıştı ve bundan çok mutluydu. BaĒaj zar zor kapanıyordu, yan koltuk o kadar tepeleme dolmuştu ki saĒ aynayı göremiyordu. K    buca  e  ya doluydu.   u internetten alışveriş yapmaya son vermeliydi gerçekten. Bir süre sonra daha büyük bir arabaya ihtiyaç duyacaktı. Ya da   u taşınma için kullandıkları römorklar gerekecekti ki, onunla seyahat etmek çok daha zordu. Birkaç e  yayı bıraksa da olurdu elbette. Kapu ino makinesini mesela. Ama Oriental'da ona çok ihtiyaç olmuş, kendisine hiç de derme çatma ya amadıĒı hissi bah etmi ti o makine.  ehre ait ufak bir dokunu . O hâlde konuşmaya deĒmezdi. O da geliyordu.

Her neyse, bu aşama başarıyla tamamlanmı tı. Bu gece Tidewater'daki vardiyası biter bitmez otoyola  ıktıĒı gibi güneye dönecek, I-95 numaralı yola sapacaktı. Florida'ya yerleşmeye karar vermişti. South Beach'in hareketli yaşantısı ve bereketiyle ilgili çok şey duymuş ve bir s reliĒine rahatlıkla kalabileceĒi bir yer olduĒuna karar vermişti. Hatta sürekli yerle ebilirdi de. Bunu daha önce de s ylediĒini biliyordu. Ama olmamıştı i te. GittiĒi her yerden ayrılmak zorunda kalmıştı. Yine de her kızın bir rüyası olmaz mıydı sanki?

Cumartesi akşamı bah i , altın madeni kadar cömert olmuştu, fakat cuma gecesi tam bir hayal kırıklıĒıydı. O yüzden bir ak am daha vardiya yapmaya mecbur kalmıştı. Güzel ba lamı tı cuma akşamı. Halter ti  rt n  ve kısa  ortunu giymiş, adamlar da onun dikkatini çekebilmek için cüzdanlarını bo altmaya ba lamı tı. Sonra Abec çıkıp gelince her şeyi mahvetmi ti tabii. Köpek gibi hasta görünüyordu.

Saunadan yeni çıkmış gibi de terliyordu. Bir masaya oturdu ve tam yarım saat gözünü kırpmadan o kanlı bakışlarıyla Candy'yi dikizledi.

Candy, bu durumu daha önce de görmüştü -bir çeşit paranoit saplantı- ama Abce cuma akşamı bunu tamamen yeni bir düzeye tırmandırdı. Candy'ye göre bu hafta sonu kolay bitmeyecekti. Abce aptalca, hatta tehlikeli bir şey yapacakmış gibi bir his vardı kızın içinde. O gece bir olay çıkacağından kesinlikle emindi Candy ama neyse ki bir telefon geldi ve Abce bardan apar topar çıktı. Kız cumartesi sabaha karşı eve döndüğünde onu kapıda görmekten korkuyordu ya da cumartesi gecesi tekrar gelmesinden, garipti ama bunların ikisi de olmadı. O yüzden Candy eşyaları arabaya yükleme planını öne aldı. Onu elbette hiç de mutlu edecek bir fikir değildi bu. Candy, kendine itiraf etmekten çekiniyordu fakat Abce onu korkutuyordu. Cuma akşamı, barın yarısı korkmuştu zaten. Adam girdiği anda, bar bir anda boşalmıştı. O yüzden kız yeterince bahşiş toplayamamıştı. Adam gittikten sonra bile çok az geri dönen olmuştu.

Alan Bonner için pazar günleri her zaman biraz sıkıntılı geçerdi. Çünkü hafta sonu neredeyse bitti demek oluyordu o gün geldiğinde. İş onun için sinir bozucu bir şeydi. Hayatta her şeyin iş olmadığına çoktan karar vermişti.

Ama fazla da seçeneği yoktu. Annesi, *hayatta kendi yolunu kendin çizeceksin veya ekmeğini taştan çıkartacaksın* falan gibi laflar etmek yerine, oğlunu şu tesise müdür olarak alıverse, Alan benzinci marketlerine mal taşıyacağına klimalı bürosunda oturur, her şeye tepeden bakıp sadece emir verirdi. Ama yapacak bir şey yoktu. Patron annesiydi, müdürlüğü kız kar-

deşi Emily'ye saklıyordu. Emily ne de olsa üniversite mezunuydu ve erkek kardeşine benzemiyordu.

Gerçi o kadar da kötü değildi durumu. Annesinin sayesinde kendine ait bir yeri vardı. Bütün faturaları, meyve bahçesinin kârıyla ödeniyor, kazandığı bütün para kendisine kalıyordu. Hatta daha bile iyiydi bu durum, çünkü evde yaşadığı yıllarla karşılaştıracak olursa, istediği zaman gelip istediği zaman gitmesi onun için bir nimet sayılırdı şu anda. Ayrıca klimalı ofisine rağmen annesiyle çalışmak hiç de kolay değildi. Bir kere sürekli beraber olacaklar ve bu durumdan ikisi de hoşnut kalmayacaktı. Annesi yazışma ve evrak tutma konusunda çok titizdi. Onun da bunu yapmaya hiç gücü yoktu. Alan işleri olurluna bırakmanın daha iyi olacağını öğrenmişti. Kafasına göre takılmayı severdi. Ne isterse onu yapardı. Geceler ve hafta sonları tamamen onundu.

Cuma gecesi çok eğlenceli geçmişti mesela. Tidewater her zamanki kadar kalabalık değildi. Abee'den sonra tabii. Kimse bara geri dönmemişti. Fakat o kalmıştı ve açık söylemek gerekirse çok da... hoş olmuştu hani. Candy'yle uzun uzun konuşma fırsatı bulmuş, kız da onu can kulağıyla dinlemişti. Aslında kız, bütün erkeklerle kırıştırıyordu tabii, ama onu beğendi gibi gelmişti Alan'a. Cumartesi gecesi daha fazlasını umarak gitmiş ama bar o gece tam bir hayvanat bahçesine dönmüştü. Bütün masalar doluydu ve barda üç sıra olmuştu ayakta duranlar. Alan kendi düşüncesini bile duyamıyordu ki Candy'yle konuşsun.

Ama her sipariş verişinde, kız ona diğer adamların kafası üzerinden gülümsemiş ve bu gece için umut vermişti. Pazar akşamları asla kalabalık olmazdı ve Alan bütün sabah ona çık-

ma teklif etmek için cesaret toplamaya çalışmıştı. Kızın evet diyeceğinden emin değildi ama ne kaybederdi ki? Evli değildi kız herhâlde. Yanılıyor muydu?

Oradan üç saat uzaklıktaki batı yönünde Frank elinde birasıyla on üçüncü deliğin başında dururken Roger topu soka-bilmek için yavaş vuruşlar yapıyordu. İyi oynuyordu Roger, Frank'ten çok daha iyi. Frank o gün daha kendini kurtarabilecek tek vuruş bile yapamamıştı. Atışları isabetsizdi, kısa düşüyordu. Topun deliğe yaklaşması için kısa vuruş yapma şansı bile olmamıştı henüz.

Kendi kendine oraya puan için gelmediğini düşünmeye çalıştı. Sadece muayenehaneden kaçıp en yakın arkadaşıyla vakit geçirmek için bir fırsattı orası. Temiz hava alıp rahatlamak için. Ama düşünmeye çalıştığı şey doğru değildi ne yazık ki. Golfün gerçek zevki, uzun, kavisli, deliğe kırk, elli santim mesafede biten şahane atışlar yaparak çıkardı. Şu ana kadar hatırlamaya değecek tek bir atışı yoktu. Sekizinci delikte beş defa yavaş vurmuş ama yine de olmamıştı. *Beş!* Bugünkü oyununa bakılacak olursa, şehrin panayır alanındaki mini golf sahasında topu yel değirmenlerinden aşırıtp soytarının ağzına sokmaya uğraşsa, daha kendine uygun bir iş yapmış olacaktı. Amanda'nın dönecek olması da moralini düzeltmiyordu. Artık golf seyretmekten de, oynamaktan da zevk almaz olmuştu.

Bira kutusundan bir firt daha çekip bitirdi. Soğutucu gerirdiği iyi olmuştu. Önünde uzun bir gün vardı.

Jared, annesinin seyahatte olmasına bayılmıştı. İsteddiği saatte eve gidebilirdi artık. Bu sokağa çıkma yasakları da çok

saçmaydı gerçekten. O üniversitedeydi. Üniversitedeki bir adamın sokağa çıkma yasağı mı olurdu? Ama annesi bundan haberi yokmuş gibi davranıyordu.

Oriental'dan döndüğünde onu bu konuda aydınlatması gerekecekti.

Fakat bu hafta sonu özgürdü. Babası sızdığı zaman ölü gibi uyur, dünyayla bütün irtibatını koparırdı. Bu da Jared'ın istediği zaman eve gelebilmesi demekti. Cuma gecesi ikide gelmişti eve. Cumartesi de üçten sonra. Babasının ruhu bile duymamıştı. Duymuş olsa bile Jared'ın haberi yoktu bundan. Sabah kalktığında babası, arkadaşı Roger'la golfe gitmişti çoktan.

Geç biten gecelerin de bir bedeli oluyordu elbette. Dolapta yiyecek bir şeyler arandıktan sonra odasına çıkıp yeniden öğle uykusuna yatmalıydı. Bazı günler öğleden sonra uykusundan daha iyi bir şey olmaz diye düşünürdü. Küçük kız kardeşi kamptaydı. Lynn, Norman Gölü'ne gitmişti. Annesi, babası da yoktu. Yaz geldiğinden beri ilk kez bu kadar sessiz oluyordu ev.

Yatağında gerinirken cep telefonunu kapatıp kapatmama karar veremedi. Rahatsız da edilmek istemiyordu ama Melody de arayabilirdi. Gerçi çıkmıyorlardı ama cuma akşamı beraber takılmış, cumartesi akşam da partiye gitmişlerdi. Onu beğeniyordu. Aslında onu çok beğeniyordu.

Telefonu bırakıp yatağa uzandı. Jared birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Ted uyandığı anda kafasına bir ağrı saplandı. Gerçi önce her şey bölük pörçüktü ama yavaş yavaş birleşmeye başlıyordu. Dawson'ın burnunu kırması, hastane, alçıdaki kolu. Dün

gece Dawson uzaklarda ponpon kıızıyla oynasırken kendisinin yağmur altındaki hâli.

Dawson... Onunla... Oynuyordu...

Başı çatlıyordu, midesi altüsttü. Yatağın içinde oturdu. İç geçirdi ama bundan bile canı yandı. Yüzüne dokunduğu anda sonuç dayanılmaz oluyordu. Burnu patates gibi olmuştu, mide bulantısı nöbetleri dalga dalga yokluyordu. Kusmak için banyoya kadar gidebilir miydi acaba?

Jant levyesinin suratına inişini hatırladı yine. Yağmur altında geçirdiği sefil geceyi de. İçindeki öfke kabarmaya başladı. Mutfaktan bebeğin ağlamasını duydu. Televizyon sonuna kadar açılmıştı. Gürültüyü engelleyebilmek için gözlerini kısıtı ama başarısız oldu.

En sonunda sürünerek yataktan kalktı. Gözünün önündeki görüntü kararıyordu. Düşmemek için duvara tutundu. Derin bir soluk aldı, dişlerini gıcırdattı. Bebek ağlamaya devam ediyordu. Ella hangi cehennemdeydi, niye şu veledin ağzını kapatmıyordu? Ve televizyonun sesi neden bu kadar açıktı?

Banyoya yöneldi ama tam düşerken alçılı koluyla tutunmaya çalışınca elektrik teline değip çarpılmış gibi hissetti kendini. Çığlığından arkasındaki yatak odasının kapısı açıldı. Bebeğin ağlaması çakı gibi saplanıyordu kulağına. Arkasını döndüğünde iki Ella, iki bebek gördü.

“Şu veledede bir şey yap, yoksa ben yapacağım,” dedi. “Ve şu lanet televizyonu kapat.”

Ella odadan çıktı. Ted de geri dönüp bir gözünü kapatarak Glock'unu aramaya başladı. Çift görme yavaş yavaş yok oldu, silahın kamyonet anahtarının yanında, yatağın üstünde olduğunu fark etti. Fakat almak iki hamleyi gerektirdi. Dawson

bütün hafta boyunca onu atlatmıştı ama artık bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

Yatak odasından çıkarken Ella ona bakıyordu. Kocaman açmıştı gözlerini. Bebeği susturmuş ama televizyonu unutmuştu. Ses Ted'in kafasında zonklama yapıyordu. Küçük oturma odasına dalıp TV'ye bir tekme attı. Cihaz paldır küldür yere düştü ve üç yaşındaki çocuk ciyaklayınca bebek de ağlamaya başladı. Dışarı çıktığında mide bulantısı dalgaları dayanılmaz hâle gelmişti.

Eğilip verandanın dibine kustu. Ağzını sildikten sonra silahı cebine soktu. Dikkatlice korkuluğa tutunarak merdivenleri indi. Kamyoneti bulanık görüyordu ama hedefe varmayı bir biçimde başaracaktı.

Dawson bu sefer kurtulamayacaktı.

Ted'i kamyonete doğru düşse kalka giderken gördüğünde Abee evinin penceresinden bakıyordu. Arabasına ulaşmak için epey zorlansa da Ted'in nereye gitmeyi amaçladığını ağabeyi gayet iyi biliyordu. Bir sağa, bir sola yalpalayan kardeşi düz bir çizgide bile yürüyemeyecek hâldeydi.

Dün akşamki iğrenç durumuna rağmen Abee bugün daha iyi uyanmıştı. Veteriner ilaçları işe yaramış olmalıydı ki ateşi düşmüştü. Gerçi karnındaki yara hâlâ dokunulmayacak kadar hassastı fakat bir önceki gün kadar kırmızı değildi.

Elbette yüzde yüz iyi olamazdı. Bu noktadan daha çok uzaktı. Ama Ted'den daha iyi olduğu kesindi. Ve hayatta istemediği tek şey, aile bireylerinin Ted'in bu hâlini görmesiydi. Şimdiden Dawson'm onu yine nasıl alt ettiği konusunda aile içinde bazı söylentiler başlamıştı bile ve bu hiç iyi değildi.

Çünkü onun hakkında da böyle laflar çıkartabilirlerdi ve Abee böyle bir şeyi şu anda asla kaldıramazdı.

Birisi bu işi kökünden çözmeliydi.

Kapıyı açan Abee kardeşine doğru yürüdü.

Yağmurdan lekelenen Stingray'i yıkadıktan sonra Dawson hortumu yerine astı ve Tuck'ın evinin arkasındaki dereye gitti. Öğleden sonra sıcak, çok sıcak çökmüştü ortalığa. Tekir balıklarının bile sıçrayacak hâli kalmamıştı herhâlde. Dere camın cansızlığına bürünmüştü âdeta. Tek bir hareket bile yoktu. Amanda ile geçen son anları hatırladı Dawson.

O uzaklaşırken arkasından gitmenin veya fikrini değiştirmeye çalışmanın hiçbir anlamı olmadığını düşünmüştü. Onu ne kadar çok sevdiğini bir kez daha söylemek isterdi aslında. Ama bunun onu son görüşü olduğunu bilerek, nasıl bir kere daha elinden kayıp gitmesine izin verdiğine hayıflanıp arkasından bakıp kalmıştı sadece.

Buraya dönmemeliydi. Buraya ait değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Onun için iyi bir şey yoktu burada. Kalkıp gitmeliydi artık. Kaldıkça kuzenlerine karşı şansını da fazla zorlamış oluyordu. Geri dönüp evin etrafında dolaştı ve arabasına yürüdü. Son bir yere daha uğraması gerekiyordu, ondan sonra sonsuza dek dönmemek üzere Oriental'dan ayrılacaktı.

Amanda odada ne kadar kaldığından emin değildi. Bir saat, iki, belki daha fazla. Pencereden ne zaman baksa kucığında kitabıyla annesinin aşağıdaki verandada oturduğunu görüyordu. Sineklerden korumak amacıyla, masaya getirdiği yemeklerin üstlerini örtmüştü. Bir kere bile yukarı çıkıp Amanda'yı kontrol etmeye kalkışmadı. O da böyle bir şeye tahammül edemezdi zaten. Birbirlerini iyi tanırlardı. Amanda hazır olduğunda aşağı inerdi nasıl olsa.

Bir süre önce golf kulübünden aramıştı Frank. Konuşmayı kısa tuttu, ama Amanda, kocasının daha günün bu saatinde ne kadar içtiğini sözcüklerin kaymasından hemen anladı. On yıl, ona belirtileri anında tanıyabilmeyi öğretmişti. Amanda'nın da hiç konuşmak istemediğini, kocası fark etmedi. Gerçi elbette sarhoştur ama karısının isteksizliğini fark etmemesinin nedeni o değildi. Oyuna çok kötü başlamış olsa da sonuçta dört puanla bitirmişti. Belki de ilk defa içmesine sevindi Amanda. Eve gittiğinde kocasının çok yorgun olacağını biliyordu. Hatta Amanda yatağa gitmeden çok önce uyumuş olacaktı. Kocasının seks düşünmesine tahammül edemezdi kadın bugün. Hayır, bunu asla kaldırarak durumda değildi.

Aşağı inmeye hâlâ hazır değildi. Yataktan kalkıp banyoya geçti. İlaç dolabını açıp damla şişesini buldu. Ağlamaktan kızarmış, şişmiş gözlerine birkaç damla damlattı. Sonra saçlarını fırçalamaya çalıştı. Fakat ne yapsa kendine gelemiyordu. Umurunda da değildi. Frank'in fark etmeyeceğinden emindi.

Ama Dawson fark ederdi işte. Ve Dawson'layken nasıl göründüğü umurunda olurdu.

Onu düşündü tekrar. Eve geldiğinden beri duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu sürekli. Daha önce-

den topladığı çantalarına bakınca birinin içinden görünen sarı bir zarf köşesi gözüne takıldı. Çekip çıkardı. Üstünde Tuck'ın titrek harfleriyle ismi yazılmıştı. Yine yatağa oturdu, mühürü kırdı, her nedense Tuck'ın kafasındaki sorulara yanıt vermiş olabileceği ihtimalini düşünerek okumaya başladı.

Sevgili Amanda,

Bu satırları okuduğun sırada, belki de hayatının en zor seçimiyle karşı karşıya kalmış olacaksın. Ve hiç şüphe yok ki, dünyanın yıkıldığını hissedeceksin.

Eğer bunu nasıl bildiğimi soracak olursan sadece diyelim ki, son birkaç senedir seni çok iyi tanıdım. Her zaman senin için endişelendim Amanda. Ama bu mektup bunlarla ilgili değil. Ben sana ne yapacağını söyleyemem. Söyleyeceğim şeylerin bile seni biraz iyi hissettireceğinden şüpheliyim. Sana bir hikâye anlatacağım. Clara ve benimle ilgili. Bilmediklerinden biri. Çünkü bunu sana nasıl anlatacağımı bilememiştim, utanmıştım ve bir daha gelmezsin diye korkmuştum. Bu kadar zaman yalan söylediğimi zannetmenden çekinmiştim.

Clara hayalet değildi. Onu olduğu gibi görüyordum ve duyuyordum. Böyle şeylerin olmadığını söyleyemem, oluyor. Sana ve Dawson'a yazdığım mektuplardaki her şey doğru. Kulübeye geldiğim gün onu gördüm. Ve çiçeklere ilgi gösterdikçe onu daha sık görmeye başladım. Aşk her şeyi büyüler. Ama içimde, derinlerde bir yerde onun gerçek olmadığını biliyordum. Onu gördüm, çünkü görmek istemişim. Onu duydum, çünkü çok özlemiştim. Söylemek

istediğim şu. Onu ben yaratmıştım. Tam tersine inanıp kendimi aptal yerine koysam da böyle.

Sen bunu şimdi niye anlatıyorum diye merak ediyorsun tabii. Onu da söyleyeyim. Clara ile on yedi yaşında evlendim. Birlikte kırk iki yıl geçirdik. Hayatlarımız birbirleriyle öyle iç içe girdi ki, öyle bir bütün oluşturduk ki, bizi ayırmak mümkün değildi. O öldükten sonra geçen yirmi sekiz sene beni öyle yaraladı ki, kendim de dâhil pek çok insan aklımı yitirdiğimi sandı.

Amanda, sen hâlâ çok gençsin. Bunu hissedemeyebilirsin. Benim için sen önünde uzun hayat olan bir çocuksun sadece. Beni iyi dinle. Ben gerçek Clara ile de yaşadım, hayaletiyle de. Biri içimi mutlulukla doldurdu. Diğeri sadece bir yansımaydı. Eğer şu anda Dawson'ı bırakırsan, hayatın boyunca senin olabilecek birinin hayaletiyle yaşayacaksın. Biliyorum, bu hayatta, masum insanlar kendi verdikleri kararlardan dolayı çok inciniyor. Bana bencil ihtiyar diye bilirsin. Fakat ben senin incinmeni istemiyorum.

Tuck

Amanda mektubu çantasına koydu. Tuck haklıydı. Amanda gerçeği tüm hücreleriyle hissedebiliyor ve zor nefes alıyordu.

Kendisinin de anlamadığı garip bir telaşla çantalarını aşağı indirdi. Normalde onları çıkana kadar kapının yanına koyar sonra gider başka işlerle uğraşırdı. Ama bu kez kendini kapının tokmağını çevirirken buldu ve dosdoğru arabasına gitti.

Çantaları bagaja attı, gidip şoför koltuğuna oturdu. Ancak o zaman annesinin kapıda olduğunu gördü.

O da annesi de tek söz etmedi. Sadece birbirlerine öylece baktılar. Annesi ne yapmaya karar verdiğini biliyor gibiydi sanki. Ama Tuck'ın, kulağında çınlayan sözlerinden sonra hiçbir şey Amanda'nın umurunda değildi artık. Düşündüğü tek şey Dawson'ı bulabilmektir.

Hâlâ Tuck'ın evinde olabilirdi. Fakat bundan kuşkuluydu. Arabayı yıkamak o kadar uzun sürmezdi. Kuzenleri varken bu kasabada daha fazla kalmak istemediğini söylemişti.

Ama bir yere daha uğrayacağından söz etmemiş miydi?

Aniden aklına geldi. Belki bilinçsizce düşünüyordu, ama Dawson'ın nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

Dawson mezarlıkta arabadan indi ve David Bonner'ın kabrine doğru yürüdü.

Eskiden mezarlığa kimsenin bulunmadığı saatlerde gelir ve görünmez olmak için elinden geleni yapardı.

Bugün bu mümkün olamayacaktı. Hafta sonları mezarlıklar yoğun olurdu. Burası da yitirdiklerini ziyaret edenlerle doluydu şu anda. Kimsenin ona dikkat ettiği yoktu, fakat yine de başı önünde yürümeyi ihmal etmedi.

David Bonner'ın mezarına geldiğinde cuma günü bıraktığı çiçeklerin durduğunu gördü ama yeri değiştirilmiş, bir kenara konmuştu. Herhâlde mezarlık görevlisi etrafı gözden geçirirken yapmıştı bu işi. Dawson eğilip mezar taşının etrafında büyüyen birkaç otu temizledi.

Düşünceleri Amanda'ya kayıyor ve derin bir yalnızlık hissediyordu. Hayatı başından beri lanetliydi aslında. Gözlerini kapatıp David Bonner için son duasını okudu. Gölgesinin yanına bir başka gölgenin yaklaştığından habersizdi. Tam yanında bir başkasının durduğundan da haberi yoktu.

Oriental'in içinden geçen ana caddeye çıktı Amanda. Kavşakta durdu. Sola dönünce marinayı geçecek ve Tuck'ın evine ulaşacaktı. Sağa dönüş ise onu evine götürecek otoyola çıkartıyordu. Tam karşısında, demir çitlerin arkasında mezarlık vardı. Dr. David Bonner'ın ebedi uykusunda olduğu mezarlık, Oriental'in en büyüğüdü. Dawson kasabadan ayrılırken onu ziyaret edebileceğini söylemişti ya.

Mezarlığın kapıları açıktı. Park alanındaki yarım düzine kadar arabayı ve kamyoneti gözden geçirdi. Onun kiralık arabasını arıyordu. Görünce yüreği ağzına geldi. Üç gün önce Tuck'ın evinin önünde kendi arabasının yanına park etmişti. Bu sabah da, onu son defa öperken arabanın hemen yanındaydı. Amanda arabayı çok iyi tanıyordu o yüzden.

Dawson buradaydı.

Hâlâ genciz, demişti ona. Hâlâ zamanımız var.

Ayağı frenin üzerindeydi. Ana caddede bir minivan görüş alanına şöyle bir girip çıktı. Onun haricinde yol bomboştı. Kavşağı geçip arabasını park ettikten sonra mezarlığa girince onu orada bulacağından emindi.

Tuck'ın Clara'sız geçirdiği yıllardaki yasını anlatan mektubu geldi aklına. Ve Amanda yanlış karar verdiğini anladı. O, Dawson'sız bir hayat düşünmüyordu.

Gözünün önüne karşılaştıkları andaki manzarayı getirdi. Dr. Bonner'ın mezarı başında ona sürpriz yapacak ve yanlış karar verdiğini söyleyecekti. Dawson'ın onu kollarına aldığı anda duyacağı mutluluğu hissetti. Bir kez daha birbirleri için yaratıldıklarını anlayacaklardı.

Eğer bir kez daha ona giderse, onunla beraber her yere gideceğini biliyordu. Ya da Dawson onun arkasından gele-

cekti. Fakat o zaman bile sorumluluklarının devam etmesi Amanda'yı çok çaresiz bırakacaktı. Ayağını yavaş yavaş fren-den çekmeye başladı. Birden direksiyonu kırdığını fark etti. Ciğerlerinden kopup gelen hıçkırığı duydu. Otoyola doğru gidiyordu.

Hızlanmaya başladı. Doğru ve gerçekleşmesi mümkün olan tek kararı verdiğine kendini inandırmaya çalışıyordu. Mezarlık artık çok uzakta kalmıştı.

"Dawson, affet beni," diye fısıldadı. Belki duyar diye düşündü. Bu sözcükleri hiç kullanmamayı isterdi.

Hemen arkasında duyduğu bir hışırtı, Dawson'ı daldığı âlemden kopardı. Dönüp baktı. Hemen tanıdı ama dili tutulmuştu.

"Buradasın," dedi Marilyn Bonner. "Kocamın mezarı başında."

"Özür dilerim, gelmemeliydim."

"Ama gelmişsin. Ve daha önce de gelmiştin." Dawson cevap vermeyince kadın başıyla çiçekleri işaret etti. "Kiliseden sonra uğradığımda gördüm. Geçen hafta sonu yoktu bunlar. Üstelik daha çok tazeler... Sanırım... Cuma günü gelmişsin."

Dawson yutkundu. "Cuma sabah."

Kadının gözleri sabitti. "Bunu çok önceleri de yapıyordun. Hapisten çıktıktan sonra. Yalan mı?"

Dawson bir şey söylemedi.

"Ben öyle düşünüyorum." Bayan Bonner bir adım yaklaşırken iç geçirdi. Gözleri kitabeye odaklandığında Dawson yer açmak için kenara çekildi. "David öldükten sonra pek çok insan çiçek getirdi. Bu durum bir, en fazla iki yıl sürdü. Fakat ondan sonra insanlar ziyareti kesti. Benim dışımda. Bir süre

sadece ben çiçek koydum kocamın mezarına. Fakat o öldükten dört yıl sonra, benimkilerin dışında yine çiçek görmeye başladım. Her zaman değil ama beni meraklandıracak kadar sık. Kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Anneme, babama, arkadaşlarıma sordum fakat herkes kendisinin koymadığını itiraf etti. Çok kısa bir süre, *acaba David'in sevgilisi mi vardı*, diye düşündüm. Düşünebiliyor musun?" Kadın başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Çiçekler bir süre sonra kesilince bunun sen olduğunu anladım. Hapisten şartlı çıktığından haberim vardı. Bir yıl sonra kasabadan ayrıldığını da öğrendim. Bu kadar uzun zaman... Böyle bir şey yapman beni çok kızdırdı." Anılarından kaçmak istermiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve şimdi, bu sabah, tekrar çiçek gördüm. Bundan, döndüğün anlamını çıkarttım. Bugün uğrayacağından emin değildim, fakat gelmişsin işte."

Dawson birdenbire başka bir yerde olmayı çok istediğini fark etti. "Bir daha ziyaret de etmem, çiçek de getirmem; söz veriyorum."

"Buraya gelmekle her şeyin düzeleceğini mi sanıyorsun? Kocama yaptığını düşünürsek? Benimle olması gerekirken, burada olduğunu düşünürsek? Çocuklarının büyümesini görememesi de cabası."

"Hayır."

"Elbette hayır. Çünkü yaptığından dolayı hâlâ suçluluk duyuyorsun. Bu yüzden bunca sene bize para gönderdin. Yalan mı?"

Yalan söylemeye çalıştı Dawson. Fakat beceremedi.

"Ne zamandan beri biliyorsunuz?"

"İlk çekten beri. Bana gelmiştin, hatırlıyor musun? İki kere ikinin dört ettiğini bilmek bu kadar da zor değil." Kadın

bir tereddüt geçirdi sonra devam etti. "Benden özür dilemek istemiştin. Hani verandama geldiğin gün."

"Evet."

"Ben izin vermedim. Sana o gün çok şey söyledim. Söylememem gereken sözler. Söyledim."

"Söylemeye hakkınız vardı."

Bir tebessüm belirdi Marilyn'in dudaklarında. "Yirmi iki yaşındaydım. Büyümüş bir adam görmüştüm karşımda. Fakat ben yaşlandıkça, insanların otuz yaşından önce büyümeyeceğine daha çok inanmaya başladım. Benim oğlum şu anda senin o zamanki hâlinden büyük, fakat onu hâlâ çocuk görüyorum."

"Siz yapmanız gerekeni yaptınız."

Kadın, "Belki," diye hafifçe iç geçirdi. Dawson'a yaklaştı. "Gönderdiğin şu para. Seneler boyu çok işime yaradı. Ama artık parana ihtiyacım yok. Lütfen gönderme artık."

"Ben sadece—"

"Biliyorum ne istediğini. Ama bütün dünyanın parasını toplasan David'i geri getiremezsin. Ya da o öldükten sonra benim çektiklerimi yaşanmamış sayamazsın. Ve çocuklarıma tanıyanadıkları babalarını veremezsin."

"Biliyorum."

"Para, bağışlanmayı satın alamaz."

Dawson omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Gitmeliyim." dedi sonunda.

"Evet, herhâlde gitmelisin. Ama gitmeden önce bilmen gereken bir şey daha var."

Kadın, Dawson'la göz göze gelmeyi başardı. "Bunun bir kaza olduğunu biliyorum. Başından beni biliyordum. Senin de geçmişini değiştirmek için her şeyi yapabileceğini biliyorum."

O zamandan beri yaptıkların bunu kanıtlıyor. Ve evet, evime geldiğinde çok kızgın, çok yalnız ve korkmuş olduğumu itiraf ediyorum. Senin asla kötü niyetli olmadığını, çok talihsiz bir kaza yaşandığını o gün de biliyordum. Fakat bunları sana söyleyemedim.” Kadın sözlerinin yerini bulması için biraz bekledi. Tekrar başladığında sesi yumuşamıştı sanki. “Şimdi iyiyim. Çocuklarım da iyi. Başardık. Ayakta kaldık.”

Marilyn, Dawson’ın tekrar yüzüne bakmasını bekledi.

“Buraya, artık benim bağışlamama ihtiyacın olmadığını söylemeye geldim, fakat diyeceklerimin hiçbirini benimle veya ailemle ilgili değil. Seninle ilgili. Her zaman da seninle ilgiliydi. Çok uzun zamandır korkunç bir hatanın acısını çekiyorsun. Eğer sen benim oğlum olsaydın, bu işi kafandan söküp atmanın zamanı geldi derdim. Kafandan sök at Dawson. Bunu benim için yap.”

Anladığından emin olmak için Dawson’ın yüzüne bir kere daha baktı, sonra dönüp uzaklaştı.

Kadın gözden kaybolana kadar mezar taşları arasında donup kaldı Dawson.

Amanda otomatik pilotta gidiyordu âdeta. Yolda doğal olarak hafta sonu trafiği vardı. Tatili kıyılarda geçiren minivanlı veya bir kısmı arkalarında tekne çeken cipli aileler bütün otoyolu esir almış gibiydi.

Hâlâ eve döndüğüne inanamıyordu. Son üç günde hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranacaktı evde? Kimseye ama kimseye olanlardan bahsetmeyecekti. Bundan emindi, fakat öte yandan garip biçimde hiçbir suçluluk duygusu hissetmiyordu. Hissedeceği bir şey varsa o da pişmanlık duygusuydu ve hep keşkeler vardı kafasında. Hafta sonunun böyle biteceğini bilse, ilk gece Dawson'la daha fazla oturur, onu öpeceğinden şüphelendiği zaman da başını çevirmezdi. Annesine ne kadar yalan söylemek zorunda kalırsa kalsın, cuma gecesini de birlikte geçirirdi. Ve bütün cumartesiği onun kolları arasında geçirmeyi ne kadar isterdi. Bunun için pek çok şeyi vermeye hazırdı, cumartesi akşamı başka türlü bitebilseydi keşke. Evlilik yeminleriyle gelen o bariyerler aşılmış olabilseydi. Neredeyse o noktadalardı. Oturma odasında dans ederlerken, tek dü-

şündüğü onunla sevişmekti. Öpüştüklerinde ne olacağını çok iyi biliyordu. Onu istiyordu. Onu bir zamanlar nasıl beraber oldularsa öyle istiyordu.

Bunu yapabileceğine inanıyordu. Bir kere yatak odasına girdiler mi, bir geceliğine, tek bir geceliğine, Durham'da onu bekleyen bir hayatı yokmuş gibi davranabilirdi. Onu soyarken, hatta kucağında yatağa taşırken bile evliliğini bir kenara bırakabileceğini düşündü. Ama o gece istediği kadar başka biri olmayan çalışsın, istediği kadar sorumluluklarını unutsun ve Dawson'ı ne kadar isterse istesin, dönüşü olmayan bir çizgiyi aştığının da farkındaydı. Onun dokunuşları ve bedeninin verdiği tepkiye rağmen Amanda duyguları karşısında kendini özgür bırakamamıştı.

Dawson alınmadı. Tam tersine, yanına çekip saçlarını okşadı. Yanağına öpücük kondurup teselli etti. Bu hiç önemli değildi. Hiçbir şey onunla ilgili duygularını değiştirmeyecekti.

Gökyüzü ısıyıncaya kadar öyle kalmışlardı. Şafak öncesi yorgunluk iyice çöktü. Amanda onun kollarında uyuyakaldı. Ertesi sabah uyandığında ilk aklına gelen şey Dawson'a dokunmaktı, ama o gitmişti.

Golften çok sonra Frank şehir kulübünün barında barmene işaret edip bir bira daha istedi. Barmenin içini çekerek diyet kolasını açmaya çalışan Roger'a baktığını kaçırmıştı tabii. İsteksizce Frank'in önüne bir şişe daha koydu. Roger söyleceklerinin duyulması için Frank'e yaklaştı. Bar çok kalabalık olduğu için gürültü vardı. Son bir saat içinde akın etmişti insanlar buraya. Televizyonda bir golf müsabakası seyrediyorlardı.

“Biliyorsun, Susan’la yemeğe çıkacağım. O yüzden seni eve bırakamayacağım. Ama sen de bu hâlinle süremezsın.”

“Evet, biliyorum.”

“Sana taksi çağdırmamı ister misin?”

“Boş ver şimdi, eğlenelim. Sonra düşünürüz bunları.” Frank şeyi kaldırıp bir yudum içti. “Hadi, oyunun keyfini çıkar dostum.” Sonra da cam gibi gözlerle ekrana bakmaya devam etti.

Abee, kardeşinin yatağının yanındaki sandalyeye oturduğunda, onun niye bu kadar sefil bir yerde yaşadığını düşündü. Kirli çocuk bezi, küf ve Tanrı bilir hangi yaratığın leşine ait kokuların bir karışımı sarmıştı evi. Bu karışım, durmak bilmeyen bebek ağlaması ve Ella’nın korkmuş bir hayalet gibi evin içinde dolaşmasıyla da karışınca Ted’in burada yaşamak için zır deli olması gerektiğini düşünmemek mümkün değildi.

O bile niye burada olduğunu pek bilmiyordu. Ted kamyonetine giderken bayılıp kalmış, o andan beri bilinci açılmamıştı. Ella içeriden, “Onu hastaneye götür!” diye çığlık çığlığa bağırırken Abee onu çoktan sırtladığı gibi eve sokmuştu bile.

Eğer Ted kötüleşirse yapması gereken buydu tabii, ama doktorların da ona değişik bir müdahalede bulunacaklarını sanmıyordu doğrusu. Ted’in sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ha hastanede dinlenmiş, ha burada; ne fark ederdi ki? Beyin sarsıntısı geçirmişti ve aslında bir gece önce kıpırdamadan yatması gerekiyordu. Bunu yapmadığına göre şimdi bedelini ödeyecekti.

Aslında Abee açısından olay gerçekte biraz farklıydı. Kendini iyileşmiş hissederken kardeşi için bir geceyi daha hastanede geçirmek işine gelmiyordu. Kahretsin, burada bile

olmamalıydı, ama yürütmesi gereken bir işi vardı ve bu iş şiddete dayalıydı. Ted şiddet işini çok iyi biliyordu. Neyse ki ailenin geri kalanı neler olduğunu görmemiş, Abec kimsenin dikkatini çekmeden onu içeri sokabilmişti.

Tanrım, içerisi iğrenç kokuyordu. Aynen kanalizasyon gibi. Çöken öğlen sıcaklığında da iyice artmıştı. Abec cep telefonunu çıkartıp kişiler işaretini tıkladı. Candy'yi buldu ve Ara'ya bastı. Daha önce de aradığında kız cevap vermemiş, geri de aramamıştı. Abec ihmal edilmekten hiç hoşlanmazdı, hiç. Ama bugün ikinci kez Candy'nin telefonu yine çaldı da çaldı.

“Lanet olsun, neler oluyor?” Ted birdenbire kurbağa gibi vırakladı. Sesi çatallıydı, başı da baltayla kesilmiş gibi bir tarafa devrilmişti.

“Yataktasın,” dedi Abec.

“Ne oldu?”

“Kamyonete gidemedin. Tozun, toprağın içine düştün. Ben de seni buraya taşıdım.”

Ted yavaş yavaş doğrulup oturma pozisyonuna geçti. Mide bulantısını bekledi ve geldi. Fakat sabahki kadar şiddetli değildi. Burnunu sildi. “Dawson’ı buldun mu?”

“Hiç peşine düşmedim. Saatlerdir burada oturmuş senin kışını seyrederim.”

Ted yere, bir yığın kirli çamaşırın arasına tükürdü. “Belki hâlâ buralardadır.”

“Belki ama şüpheliyim. Senin peşine düştüğünü biliyordur. Eğer akli varsa şimdiye çoktan gitmiştir.”

“Evet, neyse, belki de o kadar akıllı değildir.” Yatağa bütün ağırlığıyla abanarak en sonunda ayağa kalktı. Ardından Glock’u beline sokuşturdu.

“Sen sürüyorsun.”

Ted’in bu işi hiç bırakmayacağını biliyordu Abee. Fakat belki de akrabalarının Ted’in ayağa kalkıp işin bir ucundan tutmaya hazır olduğunu bilmeleri iyi olacaktı. “Ya gitmişse?”

“Gitmişse gitmiştir. Ama bilmem lazım.”

Abee’nin kafası cevap verilmeyen telefonlar ve Candy’nin nerede olduğuyla meşguldü. O yüzden baktı kaldı kardeşinin yüzüne. Tidewater’daki adam geldi aklına. “Peki,” dedi, “ama ondan sonra da sen benim için bir şey yapacaksın.”

Candy, Tidewater’ın park yerine geldiğine telefonuna baktı. Abee’den iki çağrı vardı. İki cevaplanmamış ve geri aranmamış çağrı. Bu bilgilerin ekrandaki görüntüsü bile sinirlerinin bozulmasına yetti. Onu araması gerektiğini biliyordu. Doğru sözcükler kullanarak onunla konuşsa mıydı acaba? Ama ya yine akşam çıkıp gelirse? Bunu istemiyordu işte. Hiç istemiyordu. Parktaki arabasının dolu olduğunu görecekti ve buraları terk ettiğini anlayacak, sonra da psikopat kim bilir neler yapacaktı?

Daha sonra toparlanmalıydı. İşten sonra. Bütün eşyaları topladıktan sonra çekip gidebilirdi ama bunu düşünememişti ve vardiyası başlamak üzereydi. Yanındaki parayla bir haftalığına otel ve yiyeceği karşılasa benzin için bugünkü bahşişlere ihtiyacı vardı. Ön tarafa park edemezdi. Asla. Abee oradan arabayı görebilirdi.

Arka tarafa süzülüp parktan çıktı, otoyol sapağından dönüp tekrar Oriental’a doğru sürdü. Antika dükkanlarının birinin arkasında park yeri vardı. Küçüktü ama idare ederdi. Girdi. Güzelce park etti. İçi rahatlamıştı. Şimdi biraz yürümek gerekiyordu ama olsun.

İyi de ya Abee gelip arabasını göremezse? Bu da tehlikeliydi. Ondan gelecek sorularla muhatap olmak istemiyordu. Bir süre düşündükten sonra, eğer bir daha telefon ederse açmaya karar verdi, arabasında sorun çıktığını, bütün gün onunla uğraştığını söyleyecekti yarım ağızla. Abee zordu, belalıydı, fakat Candy buradan kurtulmak için sadece beş saati kaldığını hatırlayarak kendini rahatlatmıştı. Bu gece bütün rezillikleri arkada bırakacaktı.

Saat altıya çeyrek kala cep telefonu çaldığında Jared hâlâ uyuyordu. Uzanıp baktığında babasının bu saatte niye aradığını çok merak etti.

Üstelik babası da değildi. Babasının golf arkadaşı Roger, Şehir Kulübü'ne gelip babasını almasını söylüyordu. Çünkü çok içmişti ve araba kullanamazdı.

Vay anasını, gerçekten mi? Benim babam, içmiş mi?

Çok istemesine rağmen bunları söyleyemedi tabii Roger'a. En fazla yirmi dakika sonra orada olacağına söz verdi. Yataktan fırladı, yatmadan önce çıkardığı şortla tişörtü giydi, ardından parmak arası terliklerini ayağına geçirdi, Çekmecedan anahtarlarını ve cüzdanını aldı. Esneyerek merdivenlerden inerken Melody'yi düşünüyordu.

Abec önceki gece yaptığı gibi kamyoneti Tuck'ın evinin oradaki ağaçlık alana saklayıp ormanın içinde uzun uzun yürüme zahmetine katlanmadı. Hızla giriş yolundan geçip taşlık alanda, görev başındaki Özel Silahlar ve Taktik ekibinin lideri gibi tam da evin önünde durdu. Silahlarını çekip Ted'den önce kamyonetten atladı, ama kardeşi de hâlimden beklenmeyecek sürpriz bir çeviklikle çıktı arabadan. Gözlerinin altındaki çü-

rükler siyahımsı mora dönüşüyordu. Rakundan bozma insan gibi görünüyordu adam.

Aynen Abec'nin tahmin ettiği gibi etrafta kimse yoktu. Ev boştu. Dawson'ın tamirhanede olduğuna dair bir belirti de görmedi. Kuzeni tam bir yavşak piçti zaten. Bunca yıl boyunca onun buralarda hiç takılmaması aile adına utanç vericiydi aslında. Ted'e rağmen Abec bu adamdan gayet iyi yararlanabilirdi iş konusunda.

Dawson'ın gitmiş olmasına Ted de fazla şaşırmadı. Ama bu, öfkesi azaldı anlamına gelmiyordu. Abec, kardeşinin çene kaslarının düzensiz bir ritimle seyirdiğini gördü. Parmağı Glock'un tetiğindeydi. Girişte bir dakika kadar oyalandıktan sonra Tuck'ın evine doğru sert adımlarla yürüdü ve kapıyı tekmeyle açtı. Abec kamyonete dayandı ve onu rahat bırakmaya karar verdi. Ted'in evdeki eşyaları oraya buraya fırlatarak bağıra çağıra küftettiğini duyabiliyordu. Eski bir sandalye pencereden dışarı uçtu. Cam patladı ve bin parçaya ayrıldı. En nihayet Ted kapıda görüldü ama tatmin olmuşa benzemiyordu. Öfkeyle tamirhaneye yürüdü.

Klasik Stingray bütün ihtişamıyla duruyordu içeride. Ama dün gece yoktu. Demek ki Dawson gelip gitmişti. Abec, bunu anlayıp anlamadığından emin değildi Ted'in, ama önemi yoktu zaten. Bu işi kendi yöntemleriyle halletmeliydi kardeşi. Zamanla buralarda her şey normale dönerdi. Ted'in kendi istediğinden çok, onun emirlerine odaklanmaya ihtiyacı vardı şimdi Abec'nin.

Ted'in tezgâhtan bir levye kapıldığını gördü, iki eliyle kaldırarak Stingray'ın ön camına bir böğürtüyle indirdi. Sonra kaputu çekiçlemeye başladı. Farları, aynaları tuzla buz etti ama daha yeni başlamıştı.

Sonraki on beş dakika boyunca Ted arabayı paramparça etti. Motor, tekerler, açılır kapanır tavan ve ön konsol da lev-yeden nasibini aldı ve parçalandı. Ted'in öfkesi manik boyut-lara ulaşmıştı.

Yazık, diye düşündü Abee. Araba fıstık gibiydi. Ciddi bir klasik. Aman canım, nasıl olsa onun değildi ve Ted'in daha iyi hissetmesine sebep olmuştu ya. *O yüzden böylesi en iyisi*, diye düşündü.

Kardeşi en sonunda işini bitirdiğinde ona doğru yürüdü. Abee'nin beklediğinden daha az sallanıyordu ve bakışları vah-şileşmişti. *O anda bu herif silahını çekip şuracıkta beni de vu-rur*, diye geçti aklından Abee'nin.

Ama Abee, kardeşi bile olsa karşı koymak için bu ailenin reisi olmuştu. Onun için, Ted yaklaşırken meydan okuyan bir edayla kamyonete yaslanmış vaziyette dikilmeye devam etti. Bir kürdan koydu ağzına. Ted'in tam karşısında durduğunu görünce parmaklarını inceler gibi yaptı.

"Bitti mi?"

Dawson, New Bern'deki otelin iskelesindeydi. İskelenin iki tarafına minik tekneler bağlanmıştı. Mezarlıktan doğruca bu-
raya gelmiş, kıyıda güneşin batışını seyrediyordu. Son dört günde kaldığı dördüncü oteldi burası. Hem fiziksel, hem duygusal olarak çok yorgun hissediyordu kendini. Geleceği ne olacaktı? Hiçbir öngörüsü yoktu. Ertesi gün, daha ertesi gün, sonsuza dek uzayıp giden amaçsız haftalar, aylar, yıllar. Özel nedenlerle, özel bir hayat yaşıyordu. Fakat şimdi bu özel nedenlerin hepsi yok olmuştu. Amanda ve şimdi de Marilyn Bonner onu ölünceye kadar serbest bırakmışlardı. Tuck öl-müştü. Şimdi ne yapacaktı. İlerleyecek miydi? Yerinde mi

duracaktı? Şimdiki işinde mi kalacaktı? Yeni bir iş mi deneyecekti? Hayatının bütün menzil noktaları yok olduğuna göre bundan sonraki amacı ne olacaktı?

Cevabı burada bulamayacağını biliyordu. Oturduğu yerden kalkıp lobiye geldi. Pazartesi sabahı uçağı çok erkendi. Güneş doğmadan çok önce kalkması, kiraladığı arabayı teslim edip uçuş kartını alması gerekiyordu. Uçuş detaylarına bakılırsa öğleden önce New Orleans'ta olacak, çok geçmeden de evine ulaşacaktı.

Odasına çıktığında kendisini hayatında hiç olmadığı kadar başıboş hissederek üstündeki kıyafetle yatağa uzandı. Amanda'nın dudaklarını hayal etti. *Zamana ihtiyacı olabilir*, diye yazmıştı Tuck. Sıkıntılı bir uykuya dalmadan önce Tuck'ın haklı olabileceği umuduna sarılmak istedi tüm benliğiyle.

Kırmızı ışıktaki durduğunda Jared dikiz aynasından babasına baktı ve *kendini zorla bu kadar sarhoş etmeye çalışıyor olmalı*, diye düşündü. Birkaç dakika önce şehir kulübüne geldiğinde babası sütunlardan birine yaslanmış, nefesi arka bahçedeki gaz bidonu gibi koker vaziyette, odaklanamayan gözlerle öylece duruyordu. O yüzden konuşmuyor olmalıydı. Ne kadar sarhoş olduğunu saklamak için.

Jared alışıkta bu gibi durumlara. Babasının sorunlarına kızmıyor, üzülmüyordu. Babası körkütük sarhoş hâlde evde dolaırken annesi hiçbir şey yokmuş gibi yapardı ama Jared, onun içten içe kaynadığını bilirdi. Ses tonunu medeni bir seviyede tutmaya çalışır fakat babası en sonunda bir yere yığıldığında o da sanki bütün evli çiftlerin yaptığı en mükemmel hareketmiş gibi gidip başka odaya yerleşirdi.

Anlaşılan bu gece pek iyi geçmeyecekti ama babası sızmadan Lynn'in eve geleceğini ümit ederek bu işin hakkından kardeşinin gelmesine karar verdi Jared. Çünkü Melody'yi çoktan aramıştı ve bir arkadaşlarının evine yüzmeye gitmek için anlaşılmışlardı.

Işık en sonunda yeşile döndü. Jared o sırada Melody'yi bikiniyle hayal ediyordu. Farkında olmadan hızla gaza bastı. Tam o sırada, diğer taraftan kavşağa giren son araç müthiş bir hızla bir an önce yoldan kaçmaya çalışıyordu. Araba onunkine kulak yırtan bir şangırtıyla çarptı. Metal ve cam parçaları konfeti gibi her yere yayıldı. Kapı çerçevesinin bir kısmı, hava yastığının şiştiği anda göğsüne doğru içeri göçtü. Araba kavşakta topaç gibi dönerken Jared başını bir şeylere vuruyordu. *Ölüyorum*, diye düşündü fakat yeterince nefes alamadığı için ses çıkaramadı.

Araba sonunda durduğunda Jared hâlâ nefes aldığını fark etti. Göğsü çok acıyordu. Boynunu oynatamıyordu ve hava yastığından yayılan fişek kokusundan bayılmak üzereydi.

Kıpırdamaya çalıştı, fakat büyük bir acıyla göğsünü çarptı. İçeri göçen kapı ve direksiyon arasında sıkışıp kalmıştı. Kurtulmak için uğraştı. Sağa doğru kayınca birdenbire üzerindeki basıncın yok olduğunu fark etti.

Kavşakta bütün arabalar durmuştu. İnsanlar arabalarından çıkmış cep telefonlarıyla 911'i arıyordu. Tuzla buz olan camın arasından kaputun çadır gibi kalktığını gördü.

İnsanlar, "Sakin kıpırdama!" diye bağıırıyordu dışarıdan. Başını çevirdi. Babası geldi aklına. Kandan bir maske kaplamıştı babasının yüzünü. İşte o zaman çığlık atmaya başladı.

Amanda'nın cep telefonu çaldığında bir saatlik yolu kalmıştı. Diğer koltuğa uzanıp çantasına el attı, üçüncü çalışta telefo-

nu açmayı başardı. Jared'ın titreyen sesini dinlerken buz gibi yayılan bir inme hissetti bedeninde. Birbirine bağlanamayan sözcüklerle oğlu ambulanstan, Frank'teki kandan bahsediyordu. Kendisi iyiydi. Ama onu da Frank'le beraber götürüyorlardı ambulansla. İkisi de Duke Üniversitesi Hastanesi'nde olacaktı.

Amanda farkında olmadan telefonu avucunda sıkıyordu, Bea'nin ölümünden bu yana, içinde ilk kez böylesine büyük bir korkunun kök saldığını hissetti. Gerçek korku, düşünmeye veya başka bir şey hissetmeye yer bırakmayan korku.

"Geliyorum," dedi. "Mümkün olduğu kadar hızlı geleceğim."

Sonra birden telefon kesildi. Hemen yeniden aradı cevap yoktu.

Farlarını yakıp en sol şeride geçti ve gazı kökledi. Bir aracı solladı. Derhâl hastaneye ulaşmalıydı. Ama bu plaj dönüşü trafiğinin azalmaya hiç niyeti yoktu.

Tuck'ın oradaki küçük gösterinin ardından Abee açlıktan midesinin zil çaldığını fark etti. Enfeksiyon yüzünden son günlerde hiç iştahı yoktu. Şimdi acıkmış olması, antibiyotiklerin iyi geldiğinin başka işaretiydi. Irvin's'e geldiler. Kendisine kızarmış soğan halkalarıyla bezenmiş peynirli bir burger ve acılı kızarmış peynir söyledi. Daha yemeğin yarısındayken tabakları temizleyeceğinden emindi. Hatta midesinde bir dilim keke ve dondurmaya da yer olduğunu düşünüyordu.

Ted onun kadar iştahlı görünmüyordu. Gerçi o da peynirli burger söyledi ama küçük ısırıklar alıyor ve yavaş çiğneyebiliyordu. Arabaya yaptığı saldırının, son gücünü de alıp götürdüğü belliydi.

Abee, daha yemeklerini beklerken tekrar Candy'yi aramıştı. Kız bu sefer ilk çalışta açtı. Bir süre konuştular. Candy vardiyasına çoktan başladığını söyledi ve geri arayamadığı için özür diledi. Arabası arızalanmış, bütün gün onunla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Sesi sıcak gelmişti Abee'ye. Her zamanki flört ediyor havasıındaydı. Abee telefonu kapattığında kendisini çok daha iyi hissediyordu. Hatta geçen gece gördüklerinin, fazla kafayı takmasından kaynaklanmış bir hayal olup olmadığını bile merak etti.

Belki yemek, belki de kendine yeniden gelmekten kaynaklanıyordu, ama kızla konuşmasını hatırlayınca, aklına takılan şeyi bulmaya çalıştı. Çünkü o konuşmada *bir şey* rahatsız etmişti onu. Candy'nin *telefon* problemi demeyip *araba* arızasından bahsetmesi rahatsızlığın bir parçasıydı. Araba tamirde de olsa, isteseydi onu arayamaz mıydı yani? Fakat rahatsızlığının sebebi tam olarak bu muydu; Abee emin değildi.

Ted yemeğin tam ortasında kalkıp tuvalete gitti ve hatırı sayılır bir süre orada kaldı. Masaya doğru yürürken Abee kardeşinin ucuz bir korku filminde üçüncü sınıf bir rol alabileceğini düşündü. Ama restorandaki diğer müşteriler o geçerken tabaklarına bakıyor, gözlerini ondan kaçırıyorlardı. Abee gülmüseddi. Cole olmak güzel şeydi.

Hâlâ Candy ile yaptığı konuşmayı düşünmeden edemiyordu. Isırıklar arasında parmaklarını yalayarak düşünmeye devam etti.

Frank ve Jared kaza geçirmiş. Sözcükler beyinde bozuk plak gibi dönüp duruyor ve her geçen dakika Amanda'yı çileden çıkartıyordu. Direksiyonu sıkmaktan parmak eklem yerleri beyazlaşmıştı. Farla sinyal verip öndeki arabadan geçiş izni

istedi. *Ambulanstaymışlar. Jared ve Frank hızla hastaneye götürülüyorlar. Kocas ve oğlu.*

Öndeki araba nihayet şerit değıştirdi. Amanda onu geçtikten sonra çok ilerideki arabalarla arasındaki mesafeyi hızla kapattı.

Jared'in sesi titriyordu, başka bir şey yoktu, diye kendini teselli etmeye çalıştı.

Ama kan...

Oğlu panik hâlinde Frank'in kan içinde olduğunu söylemişti. Amanda telefona yapışıp tekrar aradı. Birkaç dakika önce Jared cevap vermemiş, Amanda da ambulanda ve acil serviste telefonun yasak olduğunu düşünmüştü. Doktorlar, hemşireler Frank ve Jared'la yeterince ilgileniyor olmalıydı. Sonunda Jared arayacak, o da gereksiz yere panik yaptığını anlayacaktı. İleride yemek yerlerken bugünkü olayı birbirlerine anlatıp annelerinin nasıl cehennemden kaçan yarasa gibi araba sürdüğünü konuşup gülüşeceklerdi.

Ama Jared yine cevap vermedi. Frank de. İki arama da sesli mesaja düştüğünde, Amanda içindeki acının giderek büyüdüğünü hissetti. Aniden kazanın çok ciddi, Jared'ın anlattığından daha vahim boyutlarda olduğuna karar verdi. Bundan nasıl emin olduğunu bilmiyordu ama bu düşünce peşini bırakmıyordu.

Telefonu yan koltuğa fırlattı, gaza bastı. Öndeki arabayla santimler kalmıştı arada. En sonunda öndeki yana çekildi, Amanda da bir baş işareti bile yapmadan bastı geçti.

19

Dawson rüyasında petrol platformundaydı. Birbiri ardına patlamalarla sarsılıyordu platform ama bu kez her taraf sessizdi ve ağır çekim görünümündeydi. Depo olarak kullanılan tankerin aniden infilak ettiğini gördü. Ardından göğe yükselen alevleri. Mantar şeklinde yükselen siyah dumanı izledi. Patlamaların şok dalgaları güverteye vuruyor, önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Bütün cihazlar kullanılamaz durumdaydı. Takip eden patlamalarla birlikte denize uçan insanların acısı kastediği kollarından belli oluyordu. Yangın bütün platformu bir kâbus görüntüsüyle sarmaladı. Etrafındaki her şey yavaş yavaş yok oluyordu.

Ama o bulunduğu yerde, şok dalgalarından, savrulup etrafında uçuşan enkaz parçalarından sihirli bir şekilde hiç etkilenmeden duruyordu nedense. Tam karşıda vincin hemen yanında, yağlı duman bulutları arasından çıkan birini gördü. O da Dawson gibi bu korkunç felaketten hiç etkilenmemiş görünüyordu. Duman bir perde gibi adamı tekrar örtmeden Dawson bir anlığına onu gördü. Siyah saçlıydı ve mavi

rüzgârlığı vardı. Meçhul adam olduğu yerde hareketsiz durdu. Alevler yüzünden titreşen havadan nasıl biri olduğunu pek kestiremedi Dawson. Onu çağırmak istedi ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Yaklaşmak istedi fakat olduğu yere yapışmış gibiydi. Sadece bakiştılar. Aradaki mesafeye rağmen Dawson tanışmalarının başlangıcını hissetti.

Dawson tüm bedenine yayılan adrenalinle gözlerini kırptırarak uyandı. Nehrin hemen kıyısında New Bern'deki oteldeydi. Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu ama yine de ürperdiğini hissetti. Yatağın içinde oturdu.

Saate bakılırsa bir saatten fazla uyumuştı. Dışarıda güneş yeni batmış, odanın içi ateş kızılığına bulanmıştı.

Kâbus gibi.

Ayağa kalktı, etrafına bakındı. Televizyonun yanında cüzdanıyla anahtarlarını gördü. Zihninin başka anılara sıçradığını fark edince, odanın diğer tarafına gidip daha önce giydiği takım elbisenin ceplerini karıştırdı. Yanlış yapmamış olmak için tekrar tekrar baktı, sonra bir de çantasını karıştırdı. En sonunda cüzdanını ve anahtarlarını kapıp hızla aşağıya, park yerine gitti.

Kiralık arabanın her bir santimetrekaresini aradı. Koltuk ceplerine baktı. Torpidoya göz attı. Yerleri, bagajı aradı. Ama yavaş yavaş, o sabah ne yaptığını hatırlamaya başlamıştı bile.

Tuck'ın mektubunu okuduktan sonra tezgâhın üstünde unutmuştu. Amanda'nın annesi arabaya doğru yürüyünce bütün dikkatini verandadaki kıza vermiş ve mektubu katlayıp cebine koymayı unutmuştu.

Hâlâ orada olmalıydı. Bırakabilirdi de tabii... Ama bunu yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Bu, Tuck'ın ona yazdığı son mektuptu, son armağandı. Dawson onu eve götürmek istiyordu.

Ted'le Abee'nin onu bulmak için kasabada dört döndüklerini biliyordu ama umurunda değildi. Köprüyü geçerken buldu kendini. Oriental'a gidiyordu. Kırk dakika sonra oradaydı.

Kendini rahatlatmak için derin bir nefes alan Alan Bonner, Tidewater'a girdi. Beklediğinden de daha tenhaydı. Barda birkaç adam, arkada bilaro kısmında bir iki kişi, masalardan da sadece biri doluydu. O çift de hesabı ödemek üzereydi. Gideceklerdi birazdan. Cumartesi gecesiyle, hatta cuma gecesiyle hiç ilgisi yoktu buranın bugün. Arka taraftaki müzik kutusunu, kasanın oradaki televizyonu saymazsak genel bir sessizlik hâkimdi.

Candy bar tezgâhını siliyordu. Elindeki havluyla el sallayıp gülümsedi. Bir kot ve tişört giymiş, saçını da atkuyruğu yapmıştı. Diğer günlerdeki gibi bebek misali olmasa da, yine de kasabanın en güzel kıızıydı. Alan'ın akşam yemeğine çıkma teklifini kabul edecek miydi acaba? Yüreğinde kelebekler uçuşmaya başladı Alan'ın.

Düşünüyordu. Hiçbir bahaneyi kabul etmeyecekti. Barda bir tabureye oturacak ve bulunduğu yerden konuyu açacak, minik alıştırma yapacaktı. Kendisini, kızın onunla kesinlikle flört ettiğine inandırmaya çalıştı. Kızın doğasında flört etmek olsa bile, içinde daha fazla duygular beslediğinden emindi. Bunu biliyordu. *Emindi*. Yine derin derin nefes aldı ve doğrulup bara yürüdü.

Amanda, Duke Üniversitesi Hastanesi'nin kapısından hızla içeri daldı. Acil servis hastalar ve aileleri yüzünden korkunç kalabalıktı. Jared ve Frank'i sayısız kez aramaya devam etmiş,

ama hiçbir cevap alamamıştı. En sonunda çaresizce Lynn'i aradı. Birkaç saat öncesine kadar kızı hâlâ Norman Gölü'ndeydi. Aldığı haberle yıkıldı ve en kısa zamanda orada olacağına söz verdi.

Girişte duran Amanda servisi gözleriyle taradı. Jared'i görmeyi umuyordu. Endişelerinin boşa çıkması için dua etti. Sonra servisin en dip köşesinde Frank'i gördü. Kocasını ayakta idi, ona doğru yürümeye başladı. Amanda'nın tahmin ettiğinden çok daha azdı yarası. Amanda oğlunu görebilmek amacıyla kocasının arkasına doğru baktı ama Jared hiçbir yerde yoktu.

Frank yanına geldiğinde, "Jared nerede?" diye sordu Amanda telaşla. "Sen iyi misin? Neler oldu? Neler oluyor?"

Kocasını onu kolundan tutup dışarı çıkardığında Amanda hâlâ soru soruyordu.

"Jared'i içeriye aldılar," dedi. Kulüpten çıkışından bu yana onca saat geçmesine rağmen dili dolanıyordu. Ayıkmış gibi davranmaya çalışıyordu ama nefesinden ve terinden yayılan ekşi koku her şeyi ele vermeye yetmişti. "Neler olduğunu ben de bilmiyorum. Kimse bir şey bilmiyormuş gibi görünüyor. Ama hemşirenin dediğine göre kardiyologla ilgili bir şeyymiş neymiş, anlamadım."

Kocasının dedikleri, yaşadığı endişeyi daha da artırmaya yaradı sadece. "Niye? Ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum."

"Bana bak. Jared iyi olacak mı?"

"Geldiğimizde iyi görünüyordu."

"O zaman kardiyologla ne işi olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Bana senin yüzünün kan içinde olduğunu söylemişti."

Frank burnunun üstündeki küçük kesikle bütünleşen morluğu gösterdi. "Burnumu çok kötü vurdum ama kanamayı durdurabildiler. Önemli bir şey değil, ben iyiyim."

"Niye telefonlarıma cevap vermedin? Yüz kere aradım."

"Telefon hâlâ arabada."

Frank'in anlattıklarının ağırlığı yavaş yavaş içine çökerken Amanda daha fazla dinleyemedi. Jared içerideydi. Asıl yaralanan oğluydu. Kocasını değil. Oğlu, Jared. İlk göz ağrısı.

Birden midesine yumruk yemiş gibi hissetti Amanda. Kocasını orada bırakıp hızla hemşire bölümüne yürüdü. Kabarmaya başlayan histeri krizini kontrol altında tutmaya çalışarak oğluna neler olduğunu sordu.

Hemşirenin söyledikleri sınırlıydı. Frank'in dediklerini tekrar ediyordu. *Sarhoş Frank*, diye düşündü. Öfke selinin önüne geçemez olmuştu. İki elini birden masaya vurunca bekleme odasındaki herkes ona baktı.

"Oğluma neler olduğunu bilmem gerekiyor!" diye bağırdı. "Bir cevap istiyorum. Hem de hemen!"

Arabasında sorun varmış, diye düşündü Abee. Candy'yle konuşmasında canını sıkan konu buydu. Eğer arabasında sorun varsa işe nasıl gidebilmişti peki? Niye ona, beni eve veya işe götür dememişti?

Başkasının arabasıyla mı gidip gelmişti? O başkası Tidewater'daki herif miydi?

O kadar aptal olamazdı canım. Onu arayıp bu sorularına elbette bir açıklama getirmesini isteyebilirdi. Ama bu işi kökten halletmenin daha iyi bir yolu vardı. Irvin's, kızın yaşadığı evden fazla uzakta değildi. Gidip arabası orada mı diye bakabilirdi. Eğer oradaysa, bu, onu birisi işe götürdü anlamına ge-

liyordu. O zaman da kesinlikle konuşulması gereken önemli bir mesele çıkıyordu ortaya.

Birkaç bozukluğu masaya bahşiş olarak attı ve Ted'e, onu izlemesini işaret etti. Ted yemek boyunca fazla konuşmamıştı ama Abee, iştahsızlığına rağmen onun daha iyi olduğunu düşünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ted.

"Bir şeyi kontrol etmek istiyorum."

Candy'nin evi birkaç dakika uzaktaydı. Sakin, تنها bir yolun en sonunda. Ev, alüminyum kaplama, gecekonduvari bir bungalovdu ve etrafını otlar sarmıştı. Kötüydü ama kız aldırılmaz görünüyor, biraz olsun güzelleştirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Abee girişe yaklaştığında arabanın orada olmadığını gördü. Belki yaptırıp işe onunla gitmişti ama Abee kamyonette oturmuş düşünürken evde bir gariplik olduğunu fark etti. Bir şeyler eksikti ve neyin eksik olduğunu bulması sadece birkaç dakikasını aldı.

Çalıların arasındaki bir boşluktan görünen penceredeki Buda heykeli yoktu. Kızın şans totemi. İyi de onu oradan kaldırması için nasıl bir sebep olabilirdi ki... Ancak...

Kapıyı açıp kamyonetten indi. Ted ona bakınca, "Birazdan gelirim," dedi.

İnsan boyuna ulaşmış çalıları geçip verandaya çıktı. Ön camdan içeri bakınca heykelin kesin olarak orada olmadığını gördü. Onun dışında her şey aynıydı ama tabii bunun bir anlamı yoktu. Çünkü zaten eşyalı kiraya verilmişti. Olmayan Buda heykeli onu rahatsız etti.

Evin etrafında dolaştı. Bütün pencerelerden içeri baktı. Perdeler görüşünü engelliyordu. Pek fazla bir şey göremedi.

En sonunda, tıpkı Ted'in, Tuck'ın evinde yaptığı gibi arka kaptıya tekme attı.

Candy'nin ne halt karıştırdığını anlamak için içeri girdi.

Geldiğinden beri her on beş dakikada bir yaptığı gibi Amanda yine hemşire masasına yaklaştı ve oğlundan haber olup olmadığını sordu. Hemşire sabırla, bütün bildiklerini biraz önce anlattığını söyledi. Jared müşahede altındaydı. Kardiyolog tarafından muayene edilmişti ve doktor, onların beklediğini biliyordu. Bir şey öğrenir öğrenmez Amanda'ya bilgi verilecekti. Kadının sesinde bir acıma belirtisi vardı. Amanda başını sallayıp teşekkür etti.

Çevresini saran son derece gerçekçi manzaraya rağmen hâlâ burada ne aradığını ve bütün bunların nasıl olduğunu anlayamıyordu. Frank'in de, hemşirenin de söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu ona. O sadece Jared'la konuşmak istiyordu. Onu görmek, sesini duymak istiyordu, iyi olduğunu bilmek istiyordu. Kocasını elini omzuna koyup teselli etmeye kalkınca Amanda şiddetle irkilip ondan uzaklaştı.

Çünkü Jared'ın orada olması onun suçuydu. O içmemiş olsaydı Jared evde ya da bir kızla dışarıda veya bir arkadaşının evinde olacaktı. O kavşağın yakınına bile uğramamış, sonu hastanede biten bir kazaya karışmamış olacaktı. O sadece yardım etmek istemişti. O sorumlu davranmaya çalışmıştı.

Ama Frank...

Amanda ona bakmaya bile tahammül edemiyordu. Yapabildiği tek şey bağırılmamaktı.

Duvardaki saate bakılırsa zaman yavaş çekimle ilerliyordu.

Ebediyet kadar uzun gelen bir sürenin ardından acil servisin kapısı açıldı. Amanda başını çevirip baktığında ameliyat

önlüğü giymiş bir doktorun çıktığını gördü. Doktorun hemşireye doğru gidişini izledi. Doktor onlara yönelince Amanda korku ve dehşetten şoka girmişti. Adamın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ayağa kalktı. Frank de aynı şeyi yaptı. “Ben Doktor Mills,” diyen adam kendisini takip etmeleri için eliyle ufak bir işaret yaptı. Çift kapılı bir yerden geçerek başka bir koridora çıktılar. Kapılar üstlerine kapandığında Dr. Mills onlara döndü. Saçındaki kırlara rağmen galiba ondan daha gençti.

Anlayabilmesi için doktorun birkaç defa anlatması gerekti. Dayanılmaz bir dehşetle dinliyordu adamı. Jared iyi gibi görünürken, aslında kapının içeri göçmesi yüzünden fena hâlde yaralanmıştı. Nöbetçi doktor kalbini dinlerken bir hırıltı duymuş ve bir kanama olabileceğinden şüphelenmişti. Bu yüzden onu müşahedeye almışlardı. Fakat oradayken Jared’in durumu gözle görülür derecede hızla kötüleşmişti. Daha sonra doktor onlara siyanosis gibi birtakım terimlerden bahsetti ve ritim bozukluğu görüldüğü için kalp atış hızını ayarlayan cihaza bağlandığını anlattı. Buna rağmen Jared’in kalp kapasitesi düşüyordu. Bu kez doktor triküspit kapaklarının hasar görmüş olmasından şüphe etmiş ve derhâl ameliyata gerek duymuştu. Jared şu anda baypas ameliyatına alınmıştı. Ama bu ameliyat için izin vermeleri gerekiyordu. Doktor en sonunda, ameliyat olmazsa oğlunun öleceğini de ekleyip konuşmayı bitirdi.

Jared ölecekti.

Amanda düşmemek için duvara yaslandı. Doktor bakışlarını Frank’e çevirdi, ama sonra yine ona baktı.

“Form imzalamanız gerekiyor.” Amanda, doktorun Frank’ten yükselen alkol kokusunu aldığını anladı. Kocasından

o andan itibaren *nefret* etmeye başladı. Gerçek anlamda nefret ediyordu ondan. Rüyadaymış gibi hareket ederek kendisinin değilmiş gibi hissettiği bir elle forma dikkatlice adını yazıp imzasını attı.

Dr. Mills onlara boş bir bekleme odası göstererek çekip gitti. Beyni uyuşmuştu şoktan.

Ameliyat olmazsa oğlunuz ölecek.

Kendini bir koltuğa attı ve etrafında olup bitenleri anlamaya çalıştı, fakat beceremedi.

Bir sen eksiktin, diye düşündü Candy.

Barın en sonunda oturan, adı Alan mıdır, Alvin midir ne haltsa, bir genç tutmuş, ona çıkma teklif ediyordu. Üstelik daha da beteri, iş yoktu bu akşam. Candy herhâlde arabanın deposunu dolduramayacaktı. Doğrusu her şey üst üste gelmişti.

“Hey Candy?” Yine o adamdı. Barın üstüne köpek yavruları gibi yapışmış bağıırıyordu. “Bir bira daha rica edebilir miyim?”

Kız gülümsemeye çalıştı ve bir şişenin kapağını açıp barın sonuna doğru gitti. Adam ona bir soru sordu ama birden karpının üstündeki cama, bir çift far ışığı yansıdı. Ya geçen bir arabadan olmuştu ya da otoparka bir araba girmişti. Girişe doğru dönüp bekledi.

Kimse gelmeyince rahat bir nefes aldı.

“Candy?”

İsminin söylenmesi onu kendine getirdi. Adam alnına düşen siyah saçlarını arkaya ittirdi.

“Özür dilerim, ne vardı?”

“Günün nasıl geçiyor, diye sormuştum.”

“Mükemmel.” Kız iç geçirdi. “Tam anlamıyla mükemmel geçiyor.”

Frank oturduğu sandalyede hâlâ sallanıyordu. Gözlerini odaklayabilmesi imkânsızdı. Neyse ki Amanda onu yok farz etmek için elinden geleni yapmaya çalışmıştı.

Korku ve Jared’ı düşünmekten zihnini hiçbir şeye yoğunlaştıramıyordu. Odanın sessizliğinde, oğlunun bütün hayatı gözünün önünden geçti. İlk doğduğunda ne kadar küçük-tü. Amanda onu kucığına almaya korkardı. İlk kreş gününde onun saçını taradığını, *Jurassic Park* çıkartmalı kutusuna sandviç koyduğunu hatırladı. Ortaokulda ilk dansa gidişinde nasıl da heyecanlanmıştı? Sütü hep karton kutusundan içer-di. Öyle yapma diye kaç kere söylemişti Amanda, kim bilir? Anılara dönüp gidiyor, sonra dışarıdan gelen bir hastane se-siyle nerede olduğunu hatırlıyordu. Ve yine derin bir korku sarmalıyordu onu.

Doktor gitmeden önce ameliyatın saatler alabileceğini, hatta gece yarısına kadar sürebileceğini söylemişti. Ama gelişmelerden onu haberdar edecek biri olabilir miydi acaba? Amanda neler olduğunu bilmek istiyordu. Birisinin, anlaya-cağı dilde ona anlatmasını istiyordu. Ama asıl istediği, birisi-nin ona sarılıp küçük oğlunun -hatta şu anda koca adam olsa bile- iyileşeceğini söylemesini istiyordu.

Abee, Candy’nin yatak odasında idi. Her şeyi anladığında du-dakları tek bir çizgi hâlinde gerildi.

Dolaplar boştu. Çekmeceler boştu. Lanet banyo dolapları boştu. Candy ev telefonlarına da cevap vermemişti. Demek ki toplanıyordu, demek ki çok meşguldü. Peki ya en sonun-

da telefonu açtığında? Neden gideceğine dair en ufak bir şey söylememişti peki?

Hiç kimse Abee Cole'u terk edemezdi. Hiç kimse.

Peki, ya bu gidiş yeni erkek arkadaştan kaynaklanıyorsa? Ya beraber *kaçma* planları yapmışlarsa?

Bu fikir Abee'nin son hızla kapıdan fırlayıp kendisini dışarı atmasına yetti. Evin önüne geçip kamyonete koşturdu. Hemen Tidewater'a gidiyordu, *hemen*.

Candy ve küçük oğlan, boyunun ölçüsünü alacaktı bu akşam. İkisi de. Unutulmayacak türden bir ders.

Dawson'ın hiç görmediği kadar karanlık bir geceydi. Mehtap yoktu. Göz kırpan birkaç yıldızla delinen sonsuz bir karanlık sadece.

Oriental'a yaklaşıyordu ama dönmekle büyük bir hata yaptığı hissinden de kaçamıyordu bir türlü. Tuck'ın tamirhanesine varmak için kasabayı boydan boya geçmesi gerekiyordu. Kuzenleri onu yol üzerinde veya herhangi bir köşe başında bekliyor olabilirdi.

İlerideki virajda hayatını sonsuza dek değiştiren kaza olmuştu. Dawson ağaçların arkasından Oriental'ın ışıklarını gördü. Vazgeçecekse şimdi yapması gerekiyordu.

Bilinçsizce gazdaki ayağını gevşetti. Araba yavaşlamaya başladığı anda izlendiğini fark etti.

Kamyonet kasabanın içinden homurdanarak geçerken Abee var gücüyle direksiyonu sıkıyordu. Lastik cayırırları arasında hızla ilerlediler. Tidewater'ın otoparkına savrulurken giren Abee, engellilere ait bir park yerine çekti. Stingray'i parçala-

duğundan beri Ted ilk kez hayat belirtisi vermeye başlamıştı. Arabanın içinde ağır bir şiddet havası vardı.

Abee, kamyonet daha tam durmadan atladı. Ted de arkasından. Candy'nin ona yalan söylemesini kaldıramıyordu Abee. Bu zavallı kaçıışı planlayalı bir hayli olmuştu mutlaka ve kız, onu kandırabileceğine inanıyordu. Buralarda kuralları kimin koyduğunu öğretmenin zamanı gelmişti. *Candy, buraları cehenneme çevireceğimi göreceksin şimdi.*

Fırtına gibi kapıya yaklaşırken Abee, Candy'nin üstü açılır kapanır Mustang'inin parkta olmadığını fark etti. Bu da kızın arabayı başka bir yere bıraktığı anlamına geliyordu. Bir köşede sarmaş dolaş ikisi birden Abee'ye gülüyorlardı mutlaka. Candy'nin kahkahası kulaklarına gelir gibi oldu. Abee'nin ne kadar aptal olduğunu söylüyordu herhâlde. Bu düşünce onda kapıyı bir tekmeyle açmak ve barı hedef alıp tetiği çekmek arzusu uyandırdı.

Ama bunu yapmayacaktı. Ah, hayır. Çünkü kızın önce neler olduğunu anlaması gerekiyordu. Kuralları onun koyduğunu *anlamalıydı.*

Ted arkasında kayda değer biçimde dik duruyordu. Hatta biraz heyecanlıydı. İçerideki müzik kutusundan baygın bir melodi duyuluyor, uzun bir kablo üzerindeki, barın ismi yazılı ışıklar, yüzlerinde kırmızı alevler oluşturunuyordu.

Abee kapıyı tekmeyle açması için Ted'e işareti çıkıttı.

Araba sürünerek gidiyormuşçasına yavaşlamış, bütün sinir uçları da alarm vermeye başlamıştı Dawson'ın. Uzaktan Oriental'ın ışıklarını görüyordu. Aniden bir dejavu hissi kapladı içini. Neler olabileceğini biliyor, istese de duramayacak kadar kendisini güçsüz hissediyordu.

Direksiyona abandı. Gözünü kısıp bakarsa, sabah koşusunda önünden geçtiği ucuzcu marketini görebiliyordu. Birinci Protestan Kilisesi'nin helezonu, iş bölgesinin yoğun ışıkları arasından sıyrılıp göğe doğru yükselmişti. Halojen sokak lambaları asfalt üzerinde esrarengiz gölgeler oluştuyordu. Tuck'a giden yolun ışıkları, sakın buraya gelme der gibiydi sanki. Yıldızlar bir görünüp bir yok oluyor, kasabanın üstündeki gökyüzünde olağandışı bir karanlık gözleniyordu. İleride küçük korunun hemen yanındaki tıknaz bina, bu açıdan, otoyoldaki viraj nedeniyle kasabanın tam orta yerindeymiş gibi duruyordu.

Dawson manzarayı gözleriyle taradı yavaş yavaş... Bir şey bekliyordu. Hemen o anda yan koltuğun penceresinde bir hareket oldu. İşte ödüllendirilmişti.

Oradaydı. Otoyol kenarındaki çayırılıkta, yüzüne yol kenarındaki lambanın ışığı vuruyordu. Siyah saçlı adam.

Hayalet.

O kadar hızlı oldu ki, Alan hiçbir şey anlamadı.

Şurada oturmuş Candy ile sohbet ediyordu –ya da etmeyi deniyordu, her neyse işte. Kızın getireceği birayı bekliyordu. Barın kapısı öyle bir açıldı ki, üst pervazı parçalandı.

Alan daha kaçmaya vakit bulamadan Candy neler olduğunu anlamıştı bile. Ateşi yüzüne vurdu. Bira şişesi orta yerde kaldı. Elindeki şişeyi düşürürken ağzından *lanet olsun* sözcükleri döküldü.

Beton zemin cam parçalarıyla kaplanırken Candy arkasına dönmüş, kaçmaya çalışıyordu. Bir çığlık koptu gırtlığından.

Arkasından duvarlarda bir böğürme yankılandı.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun kaltak ?!”

Kız yönetim bürosuna sığınmaya çalışırken Alan oturduğu yerde ufaldı kaldı. Büronun çelik kapısı ve sayısız sürgüsü olduğunu bilecek kadar gelmişti bu bara. Çünkü kasa oradaydı.

Abee'nin tam da Candy'nin sarı atkuyruğunun dibinde olduğunu fark etti Alan oturduğu yerden. Bir hışımla arkasından dolaşıp barın öbür tarafına geçmişti. Kızın nereye gittiğini Abee de biliyordu.

Candy omzunun üstünden dehşet içinde baktı ve o anda büronun kapı kulpunu tuttu. Bir çılglıkla kendini içeri attı. Abee araya elini sokmaya uğraşırken Candy kapıyı kapatmayı başardı. Boş şişeler ve bardaklar havalarda uçuşuyordu. Kasa yere düşüp dağıldı, ama Abee bacaklarını açıp bu darbeden kurtulmayı başardı.

Kıl payı.

Raflardaki içki şişelerini ve aynayı yerle bir etti.

Onu zor bela biraz sakinleştirmeyi başardılar. Birden silkinip herkesi püskürttü ve yine yönetim bürosunun kapısına dayandı. Alan her sahneyi, gerçeküstü şiddet içeren film sahneleri gibi izliyordu. Fakat aniden ne olduğunu fark edince panik bütün vücudunu sardı.

Bu film değildi.

Abee kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Kasırgayı andıran bir ses çıktı. "AÇ ŞU LANET KAPIYI!"

Bu gerçek.

Kızın kilitli kapının arkasından çılgıklarını duydu.

Aman Tanrım.

Barın arkasında bilardo oynayan insanlar istekaları etrafa atarak acil çıkış kapısından kaçmaya başladı. İstekaların taş zeminde çıkarttığı sesler, Alan'ın kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu. Göğsünde birincil içgüdü olan telaşın tam

tamlarını hissetti. Buradan çıkmalıydı. Buradan hemen çıkmalıydı.

Alan, bir buz parçası gibi tabureyi arkaya doğru kaydırırken düşmemek için bara tutundu. Ön kapıya doğru döndüğünde arkadaki otoparkı gördü. Ana cadde onu çağırıyordu.

Abee'nin kapıyı yumruklayıp eğer dışarı çıkmazsa Candy'yi öldüreceğini haykırmasını bile hayal meyal işitti. Ters dönmüş masa ve sandalyeleri de fark etmedi. Tek mesele kapıya ulaşmak ve Tidewater cehenneminden mümkün olduğu kadar çabuk kaçmaktı.

Spor ayakkabılarının beton zeminde çıkardığı sesi duydu, ama çarpuk çurpuk kapı hâlâ çok uzak görünüyordu.

Büronun çelik kapısının arkasından Candy'nin feryadı yükseldi. "Beni rahat bırak!"

Ted'i de, onun fırlattığı, ayaklarına çarparak boylu boyunca yere kapaklanmasına sebep olan sandalyeyi de görmedi. Düşmesini önlemeye çalıştı ama nafile. Alnını yere fena vurdu. Sersemledi. Önce beyaz bir ışık gördü, sonra her şey kardı.

Sonra yavaş yavaş dünya yeniden belirmeye başladı.

Bacaklarına dolanan sandalyeden kurtulmaya çalışırken ağzına kan tadı geldi. Yüzünün hemen yanı başında bir çizme gördü. Başı yere doğru bastırılırken, çizmenin topuğu, çenesini oldukça derin kesmişti.

Tepesinde Deli Ted Cole vardı. Elindeki tabancayı doğrultmuş sırtarak ona bakıyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Dawson, arabayı yolun kenarına çekti. Hayalin gölgeler arasında kaybolacağını sanıyordu ama o arabadan indiğinde si-

yah saçlı adam, hâlâ diz boyu çalıkların arasında duruyordu. Gece esintisinde uçuşan rüzgârlığını görecektik kadar yakındı ona. Adam, yüksek otların arasında birdenbire koşmaya çalıştı. On saniye sonra Dawson adama yetişmişti.

Bunun bir hayal olmadığını biliyordu. Onu kalbinin atışı kadar güçlü hissediyordu. Gözlerini ondan ayırmadan arabaya döndü, şoför penceresinden uzanıp kontağı kapatarak farların sönmesini sağladı. Karanlıkta bile adamın beyaz gömleğini ve önü açık rüzgârlığını görebiliyordu. Fakat yüzü her zamanki gibi hayal meyalıydı.

Yoldan çıkıp yandaki mıcır alana geldi Dawson.

Yabancı kımıldamadı.

Dawson bu sefer çalılığa doğru yürüdü, hayalet yine olduğu yerde kaldı.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken Dawson ondan gözünü ayırmıyordu. Beş adım, on adım, on beş adım. Gündüz olsa onu net olarak göreceğine inanıyordu. En azından yüzünün hatlarını çıkarabilirdi belki ama karanlıkta bu detaylar görünmez oluyordu.

Daha da yaklaşmıştı. Dawson birden içine çöken inanmazlık duygusuyla ani bir hareket yaptı. Artık bir sıçrayışta dokunacak kadar yakındı hayaleti andıran yabancıya.

Ne zaman koşacağını hesap etmeye çalışarak onu seyretmeye devam etti. Fakat adam zihnini okumuştı. Bir adım geri çekildi.

Dawson durdu, hayalet de durdu.

Bir adım ilerledi, hayalet de bir adım geri attı. Bu sefer iki hızlı adım attı. Aynı hareketin tam tersi siyah saçlı adamdan geldi.

Dawson koşmaya başladı. Siyah saçlı adam da dönüp koştu. Dawson hızlandı ama onunla uçuşan rüzgârlığı arasın-

daki mesafe sürekli sabit kaldı. Yabancı aniden yönünü değiştirdi. Şimdi yola paralel koşuyordu. Dawson peşinden koştu. Oriental'a gidiyorlardı. Virajdaki tıknaz binaya doğru.

Viraj...

Ona yetişemiyordu, ama siyah saçlı adam da fazla hızlanmamayı tercih ediyordu. Durdu, yön değiştirdi ve Dawson ilk defa, adamın özel bir amaçla onu bir yere götürdüğünü anladı. Kafası karıştı, fakat bunu düşünecek zamanı yoktu. Hayaleti gözden kaybetmemeliydi.

Ted'in çizmesi Alan'ın suratına feci baskı yapıyordu. Alan iki kulağının da çatırdadığını hissetti. Ayrıca çizmenin topuğu çenesini acıtarak kesmeye devam ediyordu. Kafasını hedef alan silahın çok büyük olduğu gözüne çarptı ve birden kasıklarında ılık bir ıslaklık hissetti. "Burada öleceğim," diye geçti aklından.

"Gördüğünü biliyorum," dedi Ted silahı yüzüne doğru sallayarak. "Seni kaldırırsam, kaçmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Alan yutkunmaya çalıştı ama gırtlığı işe yaramıyordu. Kurbağa gibi vırakladı.

"Hayır."

Ted çizmesinin ağırlığını biraz daha vererek bastırdı. Alan, acının şiddetiyle çığlık attı. İki kulağı da alevler içindeydi ve kâğıt kadar inceldiklerini hissediyordu. Yalvarırcasına gözünü kısıp yukarı baktığında Ted'in bir kolunun alçıda ve suratının mor ve kara olduğunu gördü. Belli belirsiz bir merak geçti Alan'ın içinden. Ne olmuştu ki bu herife?

Geri çekildi Ted. "Kalk."

Alan, bacaklarını sandalyeden kurtarmak için uğraştı. Neredeyse yine dizlerinin üstüne yuvarlanıyordu. Kapı birkaç metre ilerdeydi.

“Aklına bile getirme,” diye gürledi Ted. Bara yöneldi. “Yürü.”

Oğlanı sırtından bara yapıştırdı. Abee hâlâ büro kapısının önünde küfrediyor, tekmeliyor ve lanet yağıdırıyordu. En sonunda ona doğru döndü. Çocuğun kafasını hindi boğazlar gibi kendine doğru çevirdi. Alan’ın kasıkları bir kere daha ıslandı.

“Erkek arkadaşın elimde!” diye bağırdı Abee içeriye.

Candy de haykırarak cevap verdi ama sesi boğuk ulaşıyordu bara. “O benim erkek arkadaşım değil. Polis çağırıyorum.”

Abee çoktan barın ön tarafına geçmişti. Ted, Glock’u Alan’ın kafasına dayamaya devam ediyordu.

“İkiniz kaçabileceğinizi mi sandınız?”

Alan cevap vermek için ağzını açtı, fakat yaşadığı dehşetli korku sesini yok etmişti.

Abee eğildi, düşen bیلardo istekalarından birini aldı. Avucuna oturttu. Zıvanadan çıkmış durumdaydı.

Tanrım, lütfen, hayır...

“Anlamayacağımı mı sandınız? Planınızı ortaya çıkaramayacağımı mı sandınız ha? Cuma akşamı gördüm ikinizi de.”

Abee’nin darbelerinden Alan’ın hareket etmesi imkânsızdı. Ted ağabeyine yer açmak için yarım adım geri çekildi.

Aman Tanrım, Tanrım.

Alan gırtlığındaki son sesle, “Neden bahsettiğini bile bilmiyorum,” diyebilirdi.

“Arabasını senin evine mi bıraktı? Orada, değil mi ha, orada?”

“Ne? Ben—”

Abee artık kapanış vuruşuna hazırlanıyordu. İstekayı çocuğun kafasına indirdi. Alan tekrar karanlıklara yuvarlandı.

Yere düştü. Abee tekrar tekrar indiriyordu sopayı. Oğlan kendini korumaya çalışırken kolundan gelen kırıлма sesini

duydu. İsteğe ortadan ikiye ayrıldığında Abee, çelik ökçeli çizmesiyle çocuğun yüzünü tekmelemeye devam etti. Ted de böbreklerine tekme atmaya başlamıştı.

Otların arasında koştururken, tıknaz, çirkin binaya yaklaşmaya başlamışlardı. Dawson önde birkaç arabayla bir kamyonet durduğunu fark etti ve hayatta ilk kez binanın girişinde kırmızı bir ışık olduğunu gördü. O tarafa doğru hafifçe kavis çizdiler.

Siyah saçlı adam önde hiç yorulmadan koştururken, Dawson'da yavaş da olsa bir tanıma duygusu belirmeye başladı. Omuzlarının özgür duruşunu, kollarının biteviye devam eden ritmini, uzun adım atan bacakların ahengini... Bu tırıs koşuyu daha önceden de görmüştü. Ve sadece Tuck'ın evinin arkasındaki ormanlık alanda değil. Henüz nerede gördüğünü tam olarak çıkartamıyordu ama suyun üstündeki kabarcıklar gibi giderek yaklaşıyordu gerçeğe. Adam onun bütün düşüncelerini okumuşçasına omzunun üstünden dönüp geriye baktı. Bütün yüz hatlarını ilk kez gördü Dawson. Hatırlıyordu onu.

Patlamadan çok ama çok daha önceden.

Dawson sendeledi, fakat doğrulurken bütün bedeni ürperdi.

Yirmi dört sene olmuştu. O zamandan bu yana hapse girmiş çıkmış, Meksika Körfezi'nde petrol platformunda çalışmıştı. Sevmiş, kaybetmiş, yine sevmiş, yine kaybetmişti. Onu yanına alan adam çok yaşlanıp ölmüş, fakat bu yabancı, -çünkü o bir yabancıydı ve hep yabancı olarak kalmıştı- hiç ihtiyarlamamıştı. Aynen muayenehanede hastalarını kabul edip, o yağmurlu günde koşuya çıkan adam gibiydi. Bu oydu, çok net görülebiliyordu artık. O şaşırmış yüz. Dawson yol kenar-

rına savrulduğunda çok iyi görmüştü bu yüzü. Kamyonette Tuck'ın, Oriental'a götürmesini istediği lastikleri taşıyordu o gün.

Burasıydı. Bir eş, bir baba olan Dr. David Bonner'ın öldürüldüğü yer tam burasıydı.

Dawson derin bir nefes alırken yeniden sendeledi, ama adam aklından geçenleri okumuş gibiydi. Otoparka ulaştıklarında gülümsemeden başını salladı. Şimdi hızla binanın ön tarafına koşturuyordu. Arkasından koşan Dawson çok terlediğini hissetti. Yabancı, -Dr. Bonner- neon yazının esrarengiz kırmızı ışığı altında durdu.

Dawson ona yaklaşırken hayalet içeri girdi.

İki saniye sonra o da loş bardaydı ama Dr. Bonner gitmişti.

Manzarayı kavraması bir an sürdü. Ters dönmüş masalar, sandalyeler, çığlık çığlığa bağırان boğuk bir kadın sesi ve arka tarafta kendi kendine konuşan bir televizyon. Kuzenleri Ted ve Abee, yerde yatan birinin üstüne abanmış, ritüellerine uygun olarak onu vahşice dövüyorlardı. Aniden durup ona baktılar. Dawson, yerde kanlar içinde yatan adama baktı ve o anda tanıdı.

Alan.

Yıllarca sayısız fotoğrafını görmüştü ama şimdi babasına olan aşırı benzerliğini fark edebiliyordu. Bunca zamandır gördüğü, onu buraya getiren adama.

Her şey bir anda durdu. Ted ve Abee dondu kaldı. Her ikisi de buraya birisinin -herhangi birisinin- gelmeye cesaret edebileceğine inanmıyordu. Bir av ziyafeti sırasında rahatsız edilmiş kurtlar gibi soluyorlardı Dawson'a bakarken.

Dr. Bonner onu her seferinde bir amaç uğruna kurtarmıştı.

Şimşek gibi çaktı bu düşünce kafasında. Aynı anda Ted'in gözleri parladı. Silahını kaldırdı. Tam tetiği çekmek üzereyken Dawson bir masanın arkasına çöktü. Niye buraya getirildiğini anlamıştı artık. Ve bugüne kadarki yaşama amacını da.

Her acı veren nefeste Alan kendini bıçaklanmış gibi hissediyordu.

Yerden kalkmaya mecali yoktu ama bulanık görmesine rağmen neler olup gittiğini anlamaya başlamıştı.

Şu yabancı bara girip de sanki birisini arıyormuş gibi başını sağa sola çevirmeye başladığı anda Ted ve Abee onu dövmeyi bırakmış ve bütün dikkatlerini yeni gelene odaklamışlardı. Alan bunu anlayamadı ama silah seslerini duyunca yerde top gibi kıvrıldı ve dua etmeye başladı. Yabancı kendini masalardan birinin gerisine attı. Alan artık onu göremiyordu, ama hemen ardından Ted ve Abee'nin attığı kurşunlarla şişeler dolusu içkinin başından aşağı döküldüğünü hissetti. Abee haykırarak bir sandalye fırlatınca, hemen yakınında kırılan ahşabın sesini duydu. Ted'i göremiyordu ama bir yerlerde acımadan kurşun yağdırıyordu.

Alan ölmek üzere olduğundan emindi. Dişlerinden ikisi yerdeydi. Ağzının içi kan doluydu. Kaburgalarındaki kırıkları hissetti. Pantolonunun önü ıslaktı. Ya altına yapmaya devam ediyordu ya da böbreklerinden kan geliyordu.

Birden uzaktan gelen siren seslerini duydu, fakat enerjisini toplayacak durumda değildi. Sandalyelerin havada çarpıştığını, şişelerin kırıldığını hissetti. Uzaklarda bir yerde bir içki şişesi sert bir yere çarpınca, Abee'nin domuz gibi böğürdüğü geldi kulağına.

Yabancınn ayakları geçti önünden. Bara doğru gitti. Hemen arkasından gelen bağışları bir silah sesi izledi, barın arkasında aynanın geri kalanı da olduğu gibi aşağı indi. Alan yağmur gibi yağan cam parçalarının derisine saplandığını hissedebiliyordu. Bir bağış daha, bir silah sesi daha. Yere sürtülen bir şeyin sesi geldi.

Birisinin başı mı?

Bir sürtünme daha. Bulunduğu yerden Alan, Ted'in ayağını kıl payı geçerek arkaya doğru tepetaklak gitmekte olduğunu gördü. Dengesini sağladığında bağırıyordu ama ne dediği anlaşılmadı. Küçük barın içinde bir silah daha patladı, Alan herifin sesinde bir korku sezinlediğini düşündü.

Gözlerini kapattı. Yeniden açtığında havada bir sandalyenin uçtuğunu gördü. Ted tavana doğru bir daha ateş etti ama yabancı boğa gibi üzerine çullanıp onu duvara yapıştırdı. Bir silah yerde kayarak uzaklara gitti.

Adam, kurtulmaya çalışan Ted'in üstündeydi. Alan görüş alanında olmadığı için onu göremiyor ve yerinden kıpırdayamıyordu. Tam arkasında bir yüze inen sayısız yumruk sesi duydu. Ted bağırdı. Çenesine inan balyoz gibi bir yumrukla yere yuvarlandı. Alan ardından birkaç tekme sesi duydu. Ted sessizliğe gömüldü.

Siren sesleri daha yakından geliyordu artık ama Alan kurtuluşun artık imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Görüntü kararırken *beni öldürdüler* dediğini duydu içinden. Birdenbire onu yerden kaldırmaya çalışan bir kol hissetti belinde.

Acı dayanılmazdı. Ayakları yere bastığında çığlık attı. Kol hâlâ belindeydi. Mucize eseri bacaklarının hareket ettiğini hissetti. Yabancı onu çıkışa doğru kâh sürüklüyor, kâh taşıyordu. Derme çatma kapıya yürürlerken üstteki camdan

karanlık gökyüzünü gördü. Gerçi söylemesi için hiçbir sebep yoktu, ama perişan bir sesle, "Ben Alan," dedi. Çuval gibi dayanmıştı adama. "Alan Bonner."

Yabancı, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Seni buradan çıkartmaya çalışıyorum."

Seni buradan çıkartmaya çalışıyorum.

Ted, yarı bilinçsiz hâliyle bunun ne demek olduğunu anlamadı. Fakat içgüdüğü ona neler olduğunu söylüyordu. *Dawson yine elimden kaçıyor.*

Öfkesi volkan gibi patladı. Ölümünden bile güçlüydü o anda.

Dawson kapıya doğru ilerlerken kan oturmuş gözlerinden birini açmayı başardı. Candy'nin erkek arkadaşı ona yaslanmıştı. Etrafına bakınıp Glock'u aradı. *Orada.* Birkaç metre ötede, bir kırık masanın altında.

Sirenler kulak çınlatıyordu.

Kalan son gücünü kullanarak silaha doğru süründü. Ağırlığını avucunda hissettiğinde mutluydu. Kapıya, Dawson'a doğru çevirdi. İçinde kurşun kalıp kalmadığını bile bilmiyordu ama bu son şansıydı.

Nişan aldı, tetiği çekti.

21

Gece yarısına doğru Amanda uyuduğunu hissetti. Zihni, bedeni ve duyguları yok olmuştu sanki. Saatlerdir bekleme odasında oturuyordu. Hiçbir şey görmeden sayfalar dolusu dergiyi çevirmiş, oğlunu düşündükçe içinde kök salan korkuyu yok etmek için volta atmıştı. Saatler gece yarısına yaklaştığında akutlaşan korkuları da yok oldu. Bir kabuktan ibaret kaldı.

Bir süre önce Lynn gelip gitmişti. Kız panikri doğal olarak. Annesine sonu gelmez sorular sormuştu ama Amanda hiçbirine cevap verememişti. Sonra Frank'e dönüp kazanın bütün ayrıntılarını öğrenmek istemişti. Birisi kavşağa hızla girdi diye anlattı babası çaresiz bir iç çekişle. Frank o sırada artık ayrılmıştı ama Jared'ın kırmızı ışık sönünce kavşağa neden bu kadar hızlı çıktığını, hatta onun neden kendisini aldığını kızına söyleyemedi.

Odaya geldiklerinden beri Amanda kocasıyla hiç konuşmamıştı. Lynn'in aralarındaki sessizliği fark ettiğini biliyordu. Fakat kız da sessizdi ve endişeler içinde kaybolmuştu. Bir ara

Amanda'ya gidip Annette'i kamptan alayım mı diye sordu. Annesi, biraz daha iyi duruma gelmeleri için beklemesini söyledi. Annette krizi tüm boyutlarıyla görebilmek için henüz çok küçüktü. Daha da önemlisi Amanda şu anda onunla ilgilenecek gücü kendinde bulamıyordu.

Hayatının en uzun günü biteli yirmi dakika olduğunda Dr. Mills odanın kapısını açtı. Çok yorgun olduğu belliydi, ama onlara doğru yürürken yeni bir önlük giymişti. Herkes ayağa kalktı.

"Ameliyatı iyi geçti," dedi yekten. "Jared'in iyileşeceğinden eminiz."

Jared birkaç saattir kendine gelmeye çalışıyordu ama yoğun bakıma alınana kadar Amanda'nın yanına gitmesine izin verilmedi. Elbette orası da akşam ziyaretçilere kapalıydı fakat Dr. Mills bir istisna yapmıştı.

Sonra Lynn, babasını eve götürdü. Yüzündeki şişlikten ötürü şiddetli baş ağrısı çektiğini ama ertesi sabah erkenden döneceğini söylüyordu adam. Lynn, babasını bıraktıktan sonra gelip annesiyle kalabileceğini söyledi ama bu fikir Amanda tarafından derhâl veto edildi. Amanda bütün gece Jared'la kalacaktı.

Oğlunun baş ucuna oturup kalp monitöründen çıkan dijital bip seslerini ve ciğerlere hava veren vantilatörün yapay ıslığını dinledi. Oğlunun teni eskimiş plastik rengindeydi ve sanki yanakları çökmüştü. Hatırladığı oğluna benzemiyordu bu hâliyle. Büyüttüğü oğluna da. Bu yabancı ortamda, günlük hayatın ışığında bir yabancıydı o.

Sadece elleri etkilenmemiş görünüyordu. Amanda sıcağından güç almak için oğlunun ellerinden birini tuttu.

Hemşire bandajları değiştirirken, göğsündeki ameliyat yerine bakamadığı için arkasını döndü.

Doktor, oğlunun gün içinde tamamen ayılabileceğini söylemişti. Orada öylece çocuğunun elini tutmuş otururken, onun kazayı ve hastaneye gelişini ne kadar hatırlayacağını merak etti. Durumu birden kötüleşince korkmuş muydu? Annesinin yanında olmasını istemiş miydi? Bu düşünceyle bütün vücudu irkildi ve ona ihtiyacı olduğu sürece yanında kalacağına yemin etti.

Buraya geldiğinden beri uyumamıştı. Saatler geçiyor, Jared uyanma belirtisi göstermiyordu. Aletlerin ritmik sesinden olsa gerek, Amanda'nın uykusu geldi. Yatağın demirine başını dayadı. Yirmi dakika sonra bir hemşire geldi ve evine gitmesini önerdi.

"Hayır," dedi Amanda oğluna bakarak Ona güç vermesi için Tanrı'ya dua ediyordu. Kendini rahatlatmak için Dr. Mills'in verdiği güvenceyi hatırladı. Jared iyileşecek ve normal bir hayat yaşayacaktı. Daha kötü şeyler de olabilirdi demişti doktor ona. Amanda, totem gibi bu cümleyi tekrarlıyordu durmadan.

Yoğun bakım servisinin pencerelerinden gün ışığı süzülme-ye başladığında hastane yeniden canlandı. Hemşireler nöbet değişimi yaptı. Kahvaltı arabaları yüklendi. Doktorlar vizite çıktı. Bir hemşire geldi ve sondayı alacağını söyledi. Amanda istemeden de olsa kafeteryaya gitti. Belki kafein, ihtiyacı olan enerjiyi verirdi ona. Jared uyanana kadar orada olmak zorundaydı.

Saat çok erken olmasına rağmen onun gibi bütün gece uyumamış olanlar uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Tam arkasına yirmilerinde bir adam geldi.

Tepsisini sıraya sokarken, "Karım beni öldürecek," diye söylendi.

Amanda başını kaldırdı. "Neden o?"

"Dün gece doğum yaptı, beni de buraya kahve almaya gönderdi. Kafeinsizlikten başı ağrıyormuş, fakat ben önce gidip bebeği gözetledim gizlice. Şimdi bir de bu sıra yüzünden geç kalacağım."

Hr şeye rağmen gülümsedi Amanda.

"Kız mı, erkek mi?"

"Erkek," dedi adam. "İlk çocuğumuz."

Amanda oğlunu düşündü. Lynn'i, Annette'i düşündü ve Bea'yi hatırladı. Hastane, hayatın hem en mutlu, hem en mutsuz günlerini yaşatıyordu insana. "Tebrik ederim."

Kuyruk bitmek bilmiyor, insanlar karmaşık kahvaltı seçeneklerine karar vermek için zaman harcıyordu. En sonunda parasını ödeyip kahvesini alınca saatine baktı. On beş dakikadır buradaydı. Kahveyi yoğun bakıma sokamayacağımdan oldukça emindi. O da pencere kenarında masa bulup oturdu. Otopark dolmaya başlamıştı.

Kahveyi bitirdikten sonra tuvalete gitti. Aynadaki yansımasını tanıyamadı. Yüzüne ve boynuna soğuk su çarptı ve görünüşünü biraz düzeltmek için birkaç dakika harcadı. Asansöre binip yoğun bakımın yolunu tuttu. Kapıya geldiğinde bir hemşire yolunu kesti.

"Üzgünüm ama şu anda giremezsiniz."

"Niye?"

Hemşire cevap vermedi ama yüz ifadesi sertti. Bir panik kelepçesi yine Amanda'nın bedenini sıkmaya başladı.

Amanda dışarıda neredeyse bir saat beklemişti ki otladan çıkan Dr. Mills konuşmak için ona yaklaştı.

“Üzgünüm,” dedi. “Ciddi bir durumla karşı karşıyayız.”

“Bi-biraz önce onun yanındaydım.” Amanda’nın aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

“Enfarktüs geçirdi. Sağ karıncıkta damar tıkanıklığından ciddi bir hasar oluşmuş durumda.”

Amanda kaşlarını çatı. “Ne demeye çalıştığınızı anlayamıyorum. Basitçe söyleyin ki anlayabileyim.”

Adamın ifadesi şefkatli, sesi yumuşaktı. “Oğlunuz,” dedi, “Jared... Ciddi bir kalp krizi geçirdi.”

Amanda, koridor üzerine kapanıyormuş gibi gözlerini kırttı. “Hayır, ama bu imkânsız. Uyuyordu. Ben bıraktığımda... ayılmaya çalışıyordu.”

Doktor cevap vermedi. Amanda’nın başı döndü, düşmek üzereydi. “Siz... iyileşeceğini söylediniz. Bugün uyanır dediniz.”

“Üzgünüm.”

“Nasıl kalp krizi geçirir, daha on dokuz yaşında.”

“Emin değilim. Pıhtı atmış sanıyorum. Ya yaşadığı travmadan ya da ameliyat travmasından, fakat bunu kesin olarak tespit etmek mümkün değil,” diye izah etti adam. “Sık görülen bir olay değil ama bu denli ciddi kalp ameliyatlarından sonra her şey olabilir.” Amanda’nın kolunu tuttu. “Tek söyleyeceğim yoğun bakım dışında bir yerde olsaydı başaramayabilirdi.”

Amanda’nın sesi titremeye başladı. “Ama başardı, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum.” Doktorun yüzü yine bulandı.

“Bilmiyorum demekle ne demek istiyorsunuz?”

“Sinüs ritmini tutturmakta güçlük çekiyoruz.”

“Doktor gibi konuşmayı bırakın!” diye bağırdı Amanda. “Bana ihtiyacım olan şeyi söyleyin. Oğlum iyileşecek mi?”

Dr. Mills ilk kez başını başka tarafa çevirdi. "Oğlunuzun kalbi kötüye gidiyor. Bir müdahale... olmadan ne kadar gider bilmiyorum."

Amanda, doktorun dediklerini anlayabilmek için duvara yaslandı.

"Öleceğini mi söylüyorsunuz?" diye fısıldadı "O ölemez. Genç, sağlıklı ve güçlü. Bir şeyler yapmalısınız."

"Elimizden geleni yaptık." Dr. Mills'in sesi yorgundu.

Yine mi, diye düşündü Amanda. Onu da mı Bea gibi kaybedeceğim?

"O zaman daha fazlasını yapın!" diye bağırdı yalvarırcasına. "Ameliyata alın. Ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın!"

"Ameliyat şu anda bir seçenek değil."

"Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapın!" Sesi yükselmiş, çatallanmaya başlamıştı.

"O kadar basit değil."

"Neden?" Amanda'nın yüzünden hiçbir şey anlamadığı o kadar belliydi ki.

"Transplantasyon komitesini acil toplantıya çağırmalıyım."

Amanda, onu bütün hâlde tutan son iplerin de kopmuşunu hissetti.

"Transplantasyon mu?"

Doktor yoğun bakım servisine doğru baktı. Sonra iç geçirdi. "Evet. Oğlunuzun yeni bir kalbe ihtiyacı var."

Sonra Amanda, Jared'in ilk ameliyatında oturduğu bekleme odasına götürüldü.

Bu kez yalnızdı. Odada, kendi gibi aynı gerginlikle çaresiz ifadelerle bakan üç kişi daha vardı. Bir koltuğa yığıldı. Dejavu duygusunun ensesindeki sıcak nefesini koymaya çalıştı. beceremedi.

Bir müdahale olmadan ne kadar gider bilmiyorum.

Aman Tanrım.

Amanda birden, bekleme odasına daha fazla dayanamayacağını anladı. Antiseptik kokusu, iğrenç floresan ışığı, endişeli suratlar... Haftalar ve aylar boyunca Bea'nin hastalığı sırasında oturduğu bekleme odasının tıpkısıydı burası. Ümitsizlik, karamsarlık. Amanda hemen dışarı çıkmak zorundaydı.

Kalktı, çantasını omzuna attı. Bir çıkışa ulaşana kadar seramik zeminli koridoru geçti, küçük bir terasa çıktı. Taş banka oturup erken sabahın taze havasını içine çekti.

Sonra cep telefonunu çıkardı. Lynn'i evde yakaladı. Frank'le birlikte hastaneye gelmek için evden çıkmak üzere-lerdi. Paraleli kaldıran Frank'e neler olduğunu anlattı. Lynn yine sayısız cevaplanamayan sorular sordu, fakat Amanda onun sözünü kesip Annette'nin kaldığı kampı aramasını ve gidip kız kardeşini almasını söyledi. Kampa gidiş dönüş üç saat sürüyordu. Lynn, ağabeyini görmek istediğini söyleyerek itiraz etti. Amanda kıza kesin olarak dediğini yapmasını istediğini söyledi. Frank ise sessizdi.

Amanda sonra annesini aradı. Son yirmi dört saati kâbusa çeviren olayları anlatırken daha fazla dayanamadı, ağlamaya başladı.

"Geliyorum," dedi annesi kısaca. "En kısa zamanda oradayım."

Frank geldiğinde Jared'a kalp nakli ihtimalini etraflıca konuşmak için Dr. Mills'in üçüncü kattaki odasına çıktılar.

Gerçi Amanda, doktorun söylediği her şeyi duymuş ve anlamıştı ama sonradan aklında iki ayrıntı kalacaktı.

Birincisi, Jared'ın durumunun çok ağır olmasına rağmen transplantasyon komitesinden onay alınamayabilirdi. Bekleyenler listesi arasında otomobil kazası geçiren başka bir örnek yoktu. Oğlunun uygun bulunacağını garanti de yoktu.

İkincisi, Jared onaylansa bile uygun kalbi bulmak tam bir şans işiydi.

... *Ve ne kadar gider bilmiyorum.*

Bekleme odasına dönerlerken Frank de karısı kadar şaşkın görünüyordu. Amanda'nın öfkesi ve Frank'in suçluluk duygusu, aralarında geçilmez bir duvar örmüştü âdeta. Bir saat sonra bir hemşire uğradı ve Jared'ın durumunun stabil olduğunu, eğer isterlerse yoğun bakımda ziyaretlerine izin verilebileceğini söyledi.

Stabil. Şimdilik.

Amanda ve Frank yatağının yanında durdular. Amanda doğurduğu oğlunun bebekliğini biliyordu, çocukluğunu da, genç adam oluşunu da; fakat bunlardan hiçbirini yatan silüette bulamıyordu. Frank, oğlunun kulağına özür dilediğini fısıldadı. *Dayan*, dedi. Ama onun bu sözleri Amanda'da kontrol etmesi güç bir öfke dalgası yarattı.

Frank önceki günden beri âdeta on yaş ihtiyarlamıştı. Çöküntünün fotoğrafı gibiydi sanki. Ama Amanda ona hiçbir acıma duygusu beslemiyordu.

Elini oğlunun saçları arasında gezdirdi, monitörün dijital bipleri arasında biraz zaman kazanmak istiyordu. Hemşireler sanki yaşanan gün çok sıradanmış gibi yoğun bakımdaki diğer hastaların serumlarına bakmaya, ameliyat yerlerini kontrol etmeye gitti. Bir hastanenin sıradan bir günüydü belki; ama bunların hiçbirisi sıradan değildi. Amanda ve ailesi için

hayatın sonuydu o gün. Transplantasyon komitesi birazdan toplanacaktı. Bekleme listesinde Jared'a benzer bir örnek yoktu. Eğer hayır derlerse Jared ölecekti.

Annette, en gözde oyuncuğu olan maymununa yapışmış, ablası Lynn'le hastaneye geldi. Hemşireler, ağabeylerini görmeleleri için kızların yoğun bakıma girmelerine izin verdi. Lynn'in yüzü bembeyaz oldu. Jared'ı yanağından öptü. Annette maymununu onun yanına bıraktı.

Yoğun bakım servisinin hemen üstündeki katta transplantasyon komitesi acil oylama için toplandı. Dr. Mills, Jared'ın durumu ve olayın geçmişi hakkında bilgi verdi ve durumun acil olduğunu belirtti.

Komite üyelerinden biri kaşlarını çatıp önündeki rapora bakarak "Burada pıhtıdan dolayı kalp tahribatı yazıyor."

Dr. Mills başını salladı. "Raporda da belirttiğim gibi enfarktüs hastanın sağ karıncığını ciddi biçimde tahrip etmiş."

"Bu enfarktüs büyük ölçüde trafik kazasından kaynaklanmış gibi görünüyor," diye devam etti üye. "Genel politika olarak kaza kurbanlarına kalp verilmez."

"Çünkü sadece kazada bu denli yaralanan hastaların uzun yaşayamayacağına inanılır. Ama bu hasta kazayı atlattı. Daha sonraki ameliyatı da başarılıydı. Çok genç ve sağlıklı bir erkek. Vücudun diğer sistemleri mükemmel çalışıyor. Enfarktüsün gerçek nedeni hâlâ bilinmiyor ve pıhtı kaynaklı kalp tahribatı nakil kriterlerine giriyor."

Dosyayı bir kenara koyup üyelerin tek tek yüzüne baktı. "Transplantasyon yapılmazsa hastanın yirmi dört saat sağ kalacağına garanti veremem. Onu listeye eklemeliyiz." Sesinde

hafif bir yalvarmanın ipucu vardı. “Çok genç. Ona yaşama şansı vermeliyiz.”

Komite üyelerinden birkaçı şüpheyle birbirlerine baktı. Dr. Mills ne düşündüklerini biliyordu. Zaman çok kısaydı. Bir diğer konu da donör zamanında bulunabilecek miydi? Ne karar verirlerse versinler hasta nasılsa ölecekti. Hiç bahsetmedikleri bir konu daha vardı ve komite üyelerinden hiçbiri bu sorunu ilk kendisinin açmasını istemiyordu. Bu iş finansmanla ilintiliydi. Eğer Jared listeye eklenirse genel transplantasyon programı çerçevesinde sonuç ya başarılı ya da başarısız olacaktı. Bu da hastanenin şöhretine gölge düşürebilirdi. Araştırmalar ve operasyonlar için yeni para kaynakları gerekiyordu. Daha fazla transplantasyon için daha fazla para lazımdı. Resmin geneline bakıldığında uzun vadede daha fazla hayat kurtarmak adına, bugün tek bir hayat kurban edilebilirdi.

Ama Dr. Mills meslektaşlarını iyi tanırdı. Onların yüreklerinde, her hasta başlı başına bir değerdir inancı yatıyordu. Sayıların her zaman gerçek öyküyü anlatmadığını bilirlerdi. Onlar bir hasta için risk almayı göze alan profesyonellerdi. O yüzden hayatlarının seçeneği tıp olmuştu. Böyle umuyordu Mills. Onların bütün amacı hayat kurtarmaktı. Bugün de öyle yapacaklardı. En sonunda komite oybirliğiyle karar aldı. Bir saat içinde hastaya en yüksek öncelik statüsü tanındı. Her şey bir mucizeye kalmıştı artık. Uygun bir donör bulmak.

Dr. Mills haberi onlara verdiğinde Amanda fırlayıp adamın boynuna sarıldı.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” dedi nefes nefese. Sayısız kez tekrarladı bu sözcükleri. Daha fazlasını söylemeve

korkuyordu. Mucizeyi yüksek sesle umut edecek kadar güçlü değildi o anda.

Evelyn bekleme odasına girdiğinde ailenin bakıma muhtaç olduğunu ve birinin bunu kontrol altına alması gerektiğini anlamak için şok hâlindeki yüzlere şöyle bir göz atması yetti. Destek sağlayabilecek biri lazımdı onlara. Desteğe ihtiyacı olan biri değil.

Hepsine teker teker sarıldı. En çok da Amanda'ya. Sonra geri çekilip yüzlerine baktı. "Kim bir şeyler yemek ister?"

Evelyn, Amanda ile Frank'i yalnız bırakıp, Lynn ve Annette'le kafeteryaya indi. Amanda yemek fikrini bile kaldıramıyordu. Frank de umurunda değildi. Tek düşündüğü Jared'dı.

Bekledi.

Dua etti.

Kapının önünden bir hemşire geçince arkasından koştu-rup koridorda yakaladı. Sesi titreyerek malum soruyu sordu.

"Hayır," dedi hemşire. "Üzgünüm. Şu ana kadar muhtemel donör konusunda hiçbir bilgi yok."

Amanda koridorda ellerini yüzüne koyup öylece kaldı. Frank'in bekleme odasından çıkıp yanına geldiğinden habersizdi.

"Donör bulacaklar."

Kocasının hafif dokunuşuyla ona doğru döndü.

"Bulacaklar," diye tekrarladı Frank.

Bir anda Amanda'nın gözleri ateş saçtı. "Senin hiçbir şey söylemeye hakkın yok."

"Hayır, elbette yok."

"O zaman manasız şeyler söyleme."

“Ben sadece—”

“Amanda, “Ne?” diye bağırdı bu sefer. “Beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun? Benim oğlum ölüyor.” Yükselen sesi seramik duvarlı koridorda yankılanınca herkes dönüp baktı.

“O benim de oğlum,” dedi Frank usulca.

Amanda’nın uzun süredir tuttuğu öfkesi birden patlayarak su yüzüne çıktı. “Öyleyse gelip seni alması için niye çağırdın? Neden araba süremeyecek kadar sarhoştun?”

“Amanda...”

“Bunu sen yaptın!” Amanda artık haykırıyordu. Koridordaki hastaların kapıları açıldı, başlar uzandı. Hemşireler donup kalmıştı. “Oğlum o arabada olmamalıydı. Orada olması için hiçbir sebep yoktu. Ama öyle iğrenç sarhoş oldun ki, kendi kendine bir halt etmeyi beceremedin. Her zaman yaptığın şey, her zaman!”

Frank araya girmeye çalıştı. “Kazaydı...”

“Değildi; anlamıyor musun. Biraları sen aldın, sen içtin. Bütün sahneyi sen yarattın. Jared’ı o yola sen çıkardın.”

Amanda koridordaki insanları unutmuş gibiydi. Zor nefes alıyordu. “Sana içmeyi bırak dedim,” diye tısladı. “Yalvardım. Ama sen durmadın. Ne ben umurundaydım ne çocukların. Tek derdin kendindi ve Be’a’dan sonra ne kadar acı çektiğindi.” İcini çekerken acıyla inledi. “Ama benim senden daha fazla kahrolduğumun farkında değildin. Onu doğuran bendim. Onu kucaklayan, yediren, içiren, altını temizleyen, hastalandığında başında bekleyen. Sen değil, *bendim*.” Eliyle göğsüne vurdu. “Ama bir nedenle, durumu kaldıramayan sen oldun. Ve ne oldu, biliyor musun? Bebeğimle beraber, evlendiğim kocamı da kaybettim. Buna rağmen her

şeyin en iyisini yapmaya çalıştım.” Amanda acı dolu yüzünü Frank’ten çevirdi.

“Benim oğlum şu anda yaşam destek ünitesine bağlı çünkü hiçbir zaman seni terk etmeye cesaret edemedim. Ama çok, çok önceden yapmam gereken buydu.”

Amanda koridor boyunca yürümeye başladı. Sonra durup arkasına döndü. “Bunun bir kaza olduğunu biliyorum. Üzgün olduğunu da biliyorum. Ama üzülmen yeterli değil. Eğer sen o gün Jared’ı çağırmasaydın, biz bugün burada olmayacaktık. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Meydan okuyan son sözleri hastane duvarlarında yankılandı. Öyle ki Amanda, kocasının bir tepki vermesini bekledi. Ama adam bir şey demedi, o da yürüdü gitti.

Aile bireylerinin yoğun bakıma girmelerine yeniden izin verildiğinde kızlarla Amanda, Jared’ın yanında neredeyse bir saat kaldı. Frank gelince Amanda çıktı. Evelyn de Jared’ı görmek istedi ama yalnız birkaç dakika kaldı.

Evelyn, kızı dışında bütün aileyi doyurduktan sonra Amanda yalnız başına oğlunun yanına gitti ve hemşirelerin nöbeti bitene kadar orada kaldı.

Donörden hâlâ tek bir haber yoktu.

Akşam yemeği saati geldi geçti. Evelyn en nihayet Amanda’yı yoğun bağımdan çıkartıp kafeteryaya indirebildi. Yemek fikri bile midesini bulandırsa da annesi, Amanda’nın sandviçini yemesine bizzat gözcülük etti. Her bir lokmayı yutmak özel çaba gerektiriyordu. Son lokmayı da zar zor yuttu, streç paket kâğıdını buruşturup attı. Ayağa kalktı, yoğun bakıma geri döndü.

Saat sekizde ziyaret saati sona erince Evelyn, çocukların bir süre eve gitmesinin çok iyi olacağını düşündü. Frank de onlarla gitmeyi kabul etti. Dr. Mills, yoğun bakımda kalması için Amanda'ya yine bir istisna yaptı.

Amanda, Jared'ın baş ucunda hiç kıpırdamadan oturmaya devam ederken akşam olduğu için hastanedeki koşuşturmalar azaldı. Bütün çaresizliğiyle hemşirenin nöbet değiştirdiğini fark etti. Ama hepsinin adını odadan çıktıkları anda unutuyordu. Bir zamanlar Bea için de yalvardığı gibi oğlunu kurtarması için Tanrı'ya sayısız kez yakardı.

Tanrı'nın bu kez onu duyabilmesini umut ediyordu sadece.

Gece yarısından sonra bir ara Dr. Mills girdi odaya.

"Eve gidip biraz dinlenmelisiniz. Bir haber aldığım anda sizi ararım. Söz veriyorum."

Amanda, oğlunun elini bırakmadan inatçı bir edayla reddetti bu teklifi.

"Onu asla bırakmayacağım."

Doktor yoğun bakıma tekrar geldiğinde saat üç civarıydı. Bu kez ayağa kalkamayacak kadar bitkindi Amanda.

"Bir haberim var."

Doktora döndü. Artık hiç bir umut kalmadığını söyleyeceğinden emindi. Uyuşturğunu hissetti. *Bitti, buraya kadar mı?*

Ama tam aksine, adamın yüzünde bir umut ışığı gördü.

"Uygun bir donör bulduk. Milyonda bir ihtimal gerçekleşti."

Amanda bütün uzuvlarına adrenalin hücumu olduğunu hissetti. Doktorun dediğini anlamaya çalışırken bütün sinir uçları harekete geçmişti. "Uygun?"

“Donör kalp. Şu anda hastaneye getiriliyor. Ameliyat saati belirlendi. Ekip toplanıyor.”

“Bu, Jared yaşayacak demek mi?” Amanda kendi sesini tanıyamadı.

“Amacımız bu,” dedi Dr. Mills ve hastaneye geldiğinden beri Amanda’nın ilk kez ağladığını gördü.

Dr. Mills'in uyarısıyla Amanda en sonunda eve gitti. Ona Jared'in ameliyat için hazırlanacağı ve artık yanında duramayacağı söylendi. Bir komplikasyon olmadığı takdirde oğlu, dört ila altı saat arasında sürmesi beklenen ameliyata alınacaktı.

Amanda ayaküstü soru sorma şansı bulduğunda, "Hayır," demişti doktor. "Komplikasyon için bir neden görmüyoruz."

Amanda kabaran öfkesine rağmen hastaneden ayrılmadan Frank'i arayıp haberi verdi. Onun gibi kocası da uyumamıştı ve Amanda onun dilinin dolanmasını beklerken, adamın sesi ayık geliyordu. Frank çok rahatladı ve aradığı için teşekkür etti.

Amanda eve geldiğinde Frank'i göremedi. Annesi konuk odasında yattığı için o da çalışma odasındaki kanepede yatmıştı herhâlde. Amanda'nın acil ihtiyacı olan tek şey, uzun uzun duş yapma lüksü, sonra da kıvrılıp yatmaktı.

Güneşin doğmasına bir ya da iki saat vardı. Gözlerini kapattığında şöyle içi geçene kadar uyuyup sonra yine hasta-

nenin yolunu tutmayı düşündü. Altı saat boyunca hiç rüya görmeden uyudu.

Telaşla aşağı indiğinde annesi kahve içiyordu. Amanda bir an önce hastaneye gitmek için çırpınmasına rağmen bir türlü anahtarlarını bulamadı.

“Ben birkaç dakika önce aradım,” dedi annesi. “Lynn henüz bir haber alamadıklarını söyledi. Jared hâlâ ameliyatta olmalı.”

“Yine de gitmem lazım.”

“Tabii gitmen lazım. Ama kahveni bitirdikten sonra,” diyerek ona da bir fincan kahve uzattı.

Amanda mutfak tezgâhının üstünde reklam gönderileri ve diğer ıvır zıvır arasında el yordamıyla anahtar arıyordu. “Zamanım yok.”

“Beş dakika, bilemedin on dakikanı alır,” diye itiraz etti annesi. Dumanı tüten fincanı eline tutuşturdu. “Bu da hiçbir şey değiştirmez. Hastanede beklemekten başka yapacağın bir şey yok. Jared için önemli olan, uyandığında orada olman. Bu da birkaç saatten önce gerçekleşmez. O yüzden şurada rahat rahat iç kahveni.” Evelyn mutfak sandalyelerinden birine oturdu, ona da karşısındakini gösterdi. “Ve bir şeyler yenecek elbette.”

“Oğlum ameliyattayken kahvaltı yapacak hâlim yok anne.”

“Çok endişelendiğini biliyorum,” dedi kadın. “Ben de çok endişeleniyorum. Fakat annen olarak senin için de endişeleniyorum. Biraz yersen, kahveni içersen durumunun çok daha sağlıklı olacağını ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?”

Amanda, kısa bir tereddütten sonra fincanı dudaklarına götürdü. Çok lezzetliydi gerçekten.

Mutfak masasında annesinin yanına otururken, "Gerçekten bunun iyi bir fikir olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Önünde uzun bir gün var. Oğlun için güçlü olmalısın."

Amanda kahve fincanını avuçlarının arasına aldı. "Korkuyorum."

Annesi de onun ellerini kendi elleri arasına alınca Amanda şaşkınlığını gizleyemedi. "Biliyorum, ben de korkuyorum."

Annesinin minik, manikürlü elleriyle destek olduğu ellerine baktı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Evelyn hafifçe gülümsedi. "Seçeneğim yoktu ki. Sen benim kızımsın ve bana ihtiyacın vardı."

Hastaneye annesiyle beraber geldiler ve bekleme odasında ailenin diğer fertleriyle buluştular. Annette ve Lynn koşturup annelerine sarıldı, başlarını boynuna gömüp bir süre öylece kaldılar. Frank selam niyetine sadece başını salladı, bir şeyler mırıldandı. Evelyn aralarındaki gerginliği hemen fark etti ve kızlara erken bir öğle yemeği teklif etti.

Yalnız kaldıklarında Frank ona doğru döndü.

"Özür dilerim. Her şey için. Çok üzgünüm."

Amanda başını kaldırdı. "Biliyorum."

"Orada, Jared'in yerine ben olmalıydım."

Amanda cevap vermedi.

"İstersen seni yalnız bırakabilirim, oturacak başka bir yer bulurum."

"Burada olmalısın, o senin oğlun," dedi Amanda içini çekerek.

Frank yutkundu. "İçkiyi bıraktım, eğer senin için bir önemi varsa, bu sefer kesin bıraktım."

Amanda elini sallayarak sözünü kesti. "Sakın... Bunu yapma, tamam mı? Şimdi bu konuya girmek istemiyorum. Ne yeri ne de zamanı. Ayrıca bu konu açıldığında öfkem tepeme çıkıyor. Bu lafları daha önce de çok duydum. O yüzden şimdi her şeyi bırakıp bununla ilgilenemeyeceğim."

Frank başını salladı. Evelyn'le kızlar gelene kadar başka tek kelime etmediler.

Öğleyi biraz geçte bekleme odasına Dr. Mills geldi. Herkes ayağa fırladı. Amanda en kötüsünü bekleyerek adamın yüzüne baktı. Ama bitkinlikle karışık tatlı bir haz yakaladı bakışlarında. "Ameliyat iyi geçti," diye başlayıp süreci anlatmak için onlara doğru yürüdü.

Bitirdiğinde Annette, adamın koluna yapıştı. "Jared iyi olacak mı?"

Doktor gülümseyerek "Evet," diye cevap verdi. Kızın başını okşadı. "Ağabeyin iyi olacak."

Amanda, "Ne zaman görebiliriz?" diye sordu.

"Birkaç saate kadar."

"O zamana uyanmış olur mu?"

"Evet, olur."

Aileye Jared'ı görebilecekleri söylendiğinde Frank, "Sen git," dedi Amanda'ya. "Biz bekleriz. Sen çıkınca gideriz biz de."

Amanda ayılma odasına doğru hemşireyi takip etti. İleride Dr. Mills onu bekliyordu.

"Uyandı," dedi başını sallayarak, "ama sizi uyarmam lazım. Çok fazla sorusu var ve cevapları çok iyi algılayamıyor. Sizden ricam onu üzecek bir şey söylememeniz."

"Ne söylemeliyim?"

“Konuşun onunla. Siz ne söyleyeceğini bilirsiniz. Onun annesisiniz.”

Odaya girerken Amanda derin bir nefes aldı. Dr. Mills’in açtığı kapıdan geçti ve perdeyle ayrılmış bir köşede yatan oğlunun silüetini hemen tanıdı.

Hayalet kadar solgundu Jared. Yanakları iskelet gibi çökmüştü. Başını yana çevirince yüzünde kısa bir tebessüm oluştu.

“Merhaba anne,” diye fısıldadı. Anestezinin etkisiyle sözcükleri toparlamakta zorlanıyordu.

Amanda, sayısız kordon, tüp ve tıbbi aletin bağlı olduğu koluna hafifçe dokundu “Tatlım, nasılsın?”

“Yorgunum ve ağrım var.”

“Biliyorum.” Oğlunun alnına düşen saçlarını kaldırdıktan sonra sert plastikten bir sandalye çekip yanına oturdu. “Ağrın bir süre olacak. Ama burada çok uzun kalmayacaksın, bir hafta filan.”

Tıpkı çocukken yatma zamanı annesi ışığı söndürmeden önce yaptığı gibi gözlerini yavaş yavaş kırptırdı.

“Yeni bir kalbim var anne. Doktor başka çareleri kalmadığını söyledi.”

“Evet.”

“Bu ne demek?” Jared hayal kırıklığıyla kolunu çekti. “Normal bir hayat yaşayabilecek miyim?”

“Tabii ki yaşayacaksın.”

“*Kalbimi* çıkardılar anne.” Jared yatak çarşafını çekiştirmeye başlamıştı. “Hayatım boyunca ilaç kullanacağımı söylediler bana.”

Jared’m genç yüzünde şaşkınlık ve endişe hâkimdi. Geleceğinin altüst olduğunun farkındaydı ve annesi onun bu

yeni gerçeikle şu anda yüzleşmemesini arzu etse de elinden bir şey gelmiyordu.

“Evet,” dedi bakışlarını dalgalandırmadan. “Kalp nakli ameliyatı yapıldı. Ve evet hayatın boyunca ilaç kullanacaksın. Ama bunların hepsi şu anda senin yaşadığını gösteriyor.”

“Ne kadar? Doktorlar bile buna cevap veremedi.”

“Şu anda bunun önemi var mı?”

“Elbette var. Ortalama transplantasyon ömrü on beş, yirmi yıl. Ondan sonra belki de yeni bir kalp gerekecekmiş.”

“Sen de yeni bir tane alırsın. O arada yaşayacaksın ve ondan sonra da yaşayacaksın, herkes gibi.”

“Beni anlamıyorsun,” diyen Jared başını duvara çevirdi.

Amanda tepkisini görüyor, ona ulaşmak, uyandığı yeni dünyayı kabul etmesine yardımcı olmak için uygun sözcükler arıyordu.

“Son iki gün boyunca hastanede beklerken ne düşündüğümü biliyor musun? Hâlâ yapmadığın pek çok şey olduğunu düşündüm. Hâlâ tecrübe etmediğin pek çok şey. Üniversiteden mezun olmanın mutluluğu mesela. Veya yeni bir ev almanın heyecanı, mükemmel bir işe girmenin gururu, rüyalarındaki kızla tanışıp âşık olmanın güzelliği.”

Jared onu duyduğuna dair hiçbir tepki vermedi ama Amanda dinlediğini biliyordu. “Şu anda bunların hepsini yapabilecek güçtesin. Sen de yanlış yapabilecek ve herkes gibi mücadele edeceksin. Doğru insanla beraberken dünyanın en şanslı insanı olduğunu düşüneceksin. Çünkü hayatta olacaksın. Yani sevecek ve sevileceksin... Ve ondan sonra hiçbir şey gerçekten önemli olmayacak.”

“Bu dediklerine sen de inanıyor musun?” Sesi çok hâlsiz ve zayıf çıkmıştı Jared’in.

Amanda kazayı duyduğundan beri ilk kez Dawson Cole'u düşündü. Oğluna doğru eğildi.

"Her kelimesine."

Morgan Tanner, Tuck'ın tamirhanesinde ellerini önden kavuşturmuş, bir zamanlar Stingray olan hurdayı inceliyordu. Sahibinin bundan hiç mutlu olmayacağını düşünerek yüzünü buruşturdu.

Hasar gerçekten ciddi boyutlardaydı. Güzelim araba levye darbeleriyle bir teneke yığınınna çevrilmişti. Amanda da, Dawson da onu böyle görselerdi asla bu durumda kalmasına izin vermezlerdi herhâlde. Ayrıca evden verandaya camı kırarak fırlatılan sandalyenin de sorumlusu olamazlardı. Bütün bunlar Ted ve Abee Cole'un işiydi kesinlikle.

Avukat, Oriental'ın yerlisi olmasa da kasabanın ritmine ayak uydurmaya başlamıştı. Zaman içinde, Irwin's'de oturup etrafa dikkatlice kulak kabartınca dünyanın bu parçasının tarihiyle ilgili önemli oranda bilgi edinebiliyor, halkını tanıyabiliyordunuz. Elbette, Irwin's gibi bir yerde edinilen bilgilerin elekten geçirilmesi lazımdı. Söylentiler, dedikodular, imalar, gerçekler kadar kolay söylenebiliyordu burada. Yine de Cole ailesi hakkında herkesin tahmininden çok fazla şey

biliyordu Tanner. Tabii Dawson hakkında da. Tuck, Amanda ve Dawson hakkındaki planlarıyla ilgili olarak onunla konuştuğunda, Tanner kendi güvenliği için Colle'lar hakkında olabildiğince bilgi toplamıştı. Her ne kadar Tuck, Dawson'ın karakteri konusunda güvence verse de Tanner, onu tutuklayan şerif, savcı ve devletin tayin ettiği avukatla konuşmuştu. Pamlico County'deki hukuk camiası küçük olduğu için Oriental'in en çok dillendirilen suçlarından biri hakkında konuşacak meslektaş bulmak pek de zor olmamıştı.

Hem savcı, hem de tayin edilmiş avukat, o akşam yolda Dawson'ın kenara kaçmasına sebep olan başka bir arabanın varlığına inanıyorlardı. Ama hâkim de şerif de Marilyn Bonner'in aile dostlarıydı ve yapacak fazla bir şey yoktu. Tanner'in kaşlarını çatması için küçük kasaba adaleti gerçeğini duyması yeterli oldu. Daha sonra Halifax hapisханesindeki gardiyanla konuştu. O da avukata Dawson'ın örnek bir tutuklu olduğunu söyledi. Ayrıca Louisiana'daki önemli bazı işverenleri de aradı. Onlardan da güvenilir bir karaktere sahip olduğu yönünde sözler duydu. Ancak ondan sonra Tuck'ın ricasını gerçekleştirmeye karar verdi.

Şu anda Tuck'ın veraset işlerini bitirdikten ve Stingray'in durumuna bir çare düşündükten sonra bu konuyla ilgili rolü sona eriyordu. Ted ve Abee'nin tutuklanması da dâhil bütün olayların ardından neyse ki adı Irvin's'de kulak misafiri olduğu hiçbir konuşma içinde geçmemişti. İyi avukattı tabii ama hiçbir şeyin de üstüne gönüllü atlamaya niyeti yoktu.

Yine de durum tahmininden daha fazla canını sıkıyordu. Hatta son birkaç gündür, çok fazla ileri gidip kendini şu huzurlu ortamdan çıkartmaya sebep olacak, teamüle aykırı bazı telefon konuşmaları bile yapmıştı.

Başını arabadan çevirip tezgâha baktı. Orada iş çizelgesini gördü. *Belki Stingray'in sahibinin telefon numarası orada yazıyordur.* diye düşündü. Gerçekten de küçük tahtaya iliştirilmiş kâğıtta istediği bütün bilgiler vardı. Ardından tanıdık bir şey çarptı gözüne.

Bunu daha önce de gördüğünden emindi. Eline aldı, inceledi. Telefonuna ulaşmadan önce biri süre söylemek zorunda kalacağı şeylerin muhtemel etkilerini düşündü. Sonra listeden ismi buldu ve ARA düşmesine baktı.

Diğer tarafta telefon çalmaya başladı.

Amanda, son iki gündür zamanının çoğunu hastanede Jared'la geçirmişti. Bir sonraki geceyi evinde, kendi yatağında geçirmeyi planlıyordu. Oğlunun baş ucundaki koltuk rahatsızdı elbette ama asıl mesele Jared'ın ona gitmesini söylemesiydi.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," demişti Jared.

Küçük teras bahçede temiz havanın biraz olsun keyfini çıkarttığı sırada Jared da yukarıda psikoloğu ile buluşmuştu ilk kez. Bu Amanda için bir rahatlama kaynağıydı. Çünkü fiziksel olarak oğlunun çok iyi bir gelişme gösterdiğini biliyordu. Fakat duygusal açıdan konu farklıydı. Psikologla konuşmalarının yeni durumunu kabullenmekle ilgili farklı bir kapı açmasını umuyordu ama Jared yıllarının kendisinden çalındığına inanıyordu. Eski sağlıklı bedenini ve sorunsuz yaşamayı umduğu geleceğini istiyordu. Ama artık mümkün değildi bunlar. Vücudun yeni kalbi reddetmemesi için immünsüpresif tedavi görüyordu ve enfeksiyona açık olduğu için yüksek dozda antibiyotik, su toplanmasını önlemek için de diüretik alıyordu. Gelecek hafta taburcu olacaktı ama bir yıl boyunca durumunun izlenmesi için hastanenin kliniğine

düzenli olarak gelmesi gerekiyordu. Bir uzman eşliğinde fizyoterapi alacak ve katı bir diyet yapacaktı. Bütün bunlara ek olarak haftada bir de psikologla buluşacaktı.

Önlerindeki yol bütün aile için zorluklarla doluydu, fakat bir zamanlar büyük bir yıkımdan başka bir şey hissetmezken Amanda artık umutluydu. Jared kendini tanı-mıyordu, o çok güçlü bir insandı. Zaman alacaktı ama bir yolunu bulup her şeyin üstesinden gelecekti. İki günde bile, gücünün nasıl yerine geldiğini görmüştü Amanda. Psikolog da ona çok yardımcı olacaktı. Emindi bundan. Frank ve Evelyn hastane ile ev arasında mekik dokuyor, Annette ve Lynn de birlikte gidip geliyorlardı. Amanda kızlarıyla yeterince zaman geçiremediğini biliyordu ama elinden başka ne gelebilirdi ki?

Bu açıdan eve giderken pizza almayı düşündü. Daha sonra belki de birlikte bir film izlerlerdi. Fazla bir şey değildi ama şimdilik yapabileceği bu kadardı.

Jared hastaneden çıkınca her şey yavaş yavaş normale dönecekti nasıl olsa. Akşamki planları için annesini aramalıydı.

Elini çantasına daldırıp cep telefonunu çıkarınca ekranda tanımadığı bir numara gördü. Sesli mesaj ikonu da yanıp sö-nüyordu.

Merakla sesli mesajı açıp telefonu kulağına götürdü. Morgan Tanner'ın, yavaş, oturaklı sesi geldi kulağına.

Fırsat bulduğunda onu aramasını rica ediyordu avukat.

Numarayı çevirdi. Tanner hemen açtı telefonu.

"Aradığınız için teşekkür ederim," dedi. Amanda ve Dawson'la ilk buluştuğu sıradaki nezaket sesinin aynısıydı yine. "Başlamadan önce sizi kötü bir zaman aralığında rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Amanda'nın kafası karıştı, gözlerini kırptırdı. Nereden biliyordu ki olanları? Yine de, "Teşekkür ederim," dedi, "fakat Jared çok daha iyi, oldukça rahatladık."

Tanner, kadının ne demek istediğini anlamaya çalıştı kendi kendine. Bir süre sessiz kaldı. "Sizi," dedi, neden sonra, "bu sabah Tuck'ın evine gittiğim için arıyorum, arabayı inceleyen—"

"Ah, evet," diye sözünü kesti adamın. "O konuda size bilgi verecektim. Dawson ayrılmadan önce tamirini bitirdi. Artık istendiği anda kullanıma hazır."

Tanner'ın devam etmesi için yine birkaç saniye geçmesi gerekti. "Orada Tuck'ın Dawson'a yazdığı mektubu buldum. Unutmuş olmalı. Size göndermemi ister misiniz?" diye sorduktum.

Amanda telefonu öbür kulağına aldı. Bunun için niye onu aramıştı avukat acaba? "O Dawson'ın," dedi. "Herhâlde ona göndermeniz gerekiyor, öyle değil mi?"

Telefonun öbür tarafında ağız dolusu nefesin salıverildiğini duydu. "Anlıyorum ki olanları duymamışsınız," dedi Tanner. "Pazar akşamı Tidewater'da?"

Amanda'nın kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Bunu size telefonda anlatmak çok zor. Bu akşam büroma gelebilir misiniz? Veya yarın sabah?"

"Hayır. Ben Durham'dayım. Neler oluyor? Ne oldu?"

"Sanırım bunu yüz yüze konuşsak daha iyi olacak."

"Bu mümkün değil," dedi Amanda sabırsızlıkla. "Bana neler olduğunu söyleyin. Tidewater'da ne oldu? Mektubu neden Dawson'a göndermiyorsunuz?"

Tanner önce bir tereddüt geçirdi, sonra boğazını temizledi. "Barda... bir arbeye çıktı. Mekân neredeyse yerle bir oldu

denebilir. Sayısız silah atıldı. Ted ve Abee Cole tutuklandı. Alan Banner adında bir genç çok ciddi biçimde yaralandı. Hâlâ hastanede. Ama iyileşeceği söyleniyor.”

Arka arkaya duyduğu isimlerle Amanda’nın şakaklarına kan hücum etti. Bu isimlerin kiminle bağlantılı olduğunu çok iyi biliyordu. Fısıltı hâlinde söyledi ismini.

“Dawson orada mıydı?”

“Evet.”

“Ne oldu?”

“Topladığım bilgilere göre Ted ve Abee Cole, Allen Banner’a şiddetli biçimde saldırmışlar. Bu arada Dawson aniden bara girmiş. Ted ve Abee Cole bu kez ona hücum etmiş.” Tanner durdu. “Bilmenizi isterim ki, resmi polis raporu henüz—”

“Dawson iyi mi?” diye bağırdı Amanda. “Bütün bilmek istediğim bu.”

Öteki uçta Tanner’ın nefes alışını duydu. “Dawson, Allan Banner’ı bardan çıkartmaya çalışırken Ted son hamleyi yapmış. Dawson vurulmuş.”

Amanda, bütün kaslarının gerildiğini hissetti. Bu sözler, geçmiş günlerde yaşadıklarının üstüne anlaşılması imkânsız bir haberi duyuruyordu ona.

“O... yani başından vurulmuş. Hiç şansı yokmuş Amanda. Hastaneye ulaştığında beyin ölümü gerçekleşmiş.”

Tanner konuşurken Amanda telefonu tutan elinin gevşediğini hissetti. Yere düşürdü. Baktı kaldı yerde yatan telefona. En sonunda kapat düşüne basmak için eğilip aldı.

Dawson. Dawson olamaz. O ölemez.

Ama Tanner’ın söylediklerini duymuştu. Tidewater’a gitmişti. Ted ve Abee oradaydı. Alan Banner’ı kurtarmış fakat o ölmüştü.

Bir hayata karşı, bir hayat. Tanrı'nın gaddar oyunu.

Birden yabancı çiçek tarlasında el ele yürümeleri canlandı gözünün önünde. Ve en sonunda gözyaşları özgürlüğüne kavuştuğunda Dawson için ağladı. Artık hiçbir zaman beraber olamayacakları günler için. Belki de Tuck ve Clara gibi külleri, günlük hayatın zorlu yollarından uzakta güneşli bir bahçede buluşuncaya kadar.

Sonsöz

İki Yıl Sonra

Amanda, buzdolabındaki iki kap lazanyayı çıkardı. Onları fırına koymadan önce pastayı kontrol etti. Her ne kadar Jared'ın yirmi bir yaşına basmasına daha iki ay olsa da, 3 Haziran'ı da oğlu için ikinci doğum günü olarak kabul ediyordu. İki yıl önce bugün yeni bir kalbe sahip olmuş, yaşaması için ikinci bir şans verilmişti. Bu kutlanmaya değmezse hiçbir şeyin değmeyeceğinden emindi.

Evde yalnızdı. Frank muayenehanedeydi. Annette arkadaşının evindeki pijama partisinden henüz dönmemişti. Lynn de Gap'te yaz stajını yapıyordu. Bu arada Jared, bir grup arkadaşıyla beyzbol oynuyor, birkaç gün sonra büyük bir sermaye yönetimi şirketinde staja başlamadan önce boş günlerin tadını çıkarıyordu. Amanda havanın çok sıcak olacağını söylemiş, ondan çok su içme sözü almıştı.

"Dikkat ederim anne," dedi evden çıkmadan önce. Oğlu, -belki olgunlaştığı, belki de bütün bu olaylardan dolayı- an-

neliğın ne kadar endişelerle dolu olduğunu anlamaya başlamıştı.

Bu kadar hoşgörölü değildi eskiden. Kazadan sonraki günler her şeyi ters anlar, alinganlık yapardı. Amanda ona ilgiyle baksa, kendisini boğduğunu söylerdi. Bir konuşma başlatsa öfkeyle patlayıverirdi. Bu sinirinin nedenlerini iyi biliyordu Amanda. İyileşmesi sancılı olmuştu oğlunun. Aldığı ilaçlar mide bulantısı yapıyordu. Bir zamanlar çok güçlü olan kasları fizyoterapiye rağmen körelmeye yüz tutmuştu. Çaresizlik duygusu had safhadaydı. Duygusal gidişatı da çok karanlıktı. Ömürlerine ömür katmak için kalp naklini bir umut olarak gören diğer hastaların aksine Jared, hayatının kendisinden çalındığı duygusundan kurtulamamıştı. Kaderini değiştiren o hafta sonunda çok ilgi duyduğu Melody'nin bir süre sonra başkasıyla çıktığını haber veren arkadaşlarına da çok fevri davranmıştı. Gözle görülür biçimde depresyondaydı. Okul kaydını bir seneliğine dondurmaya karar verdi.

Çok uzun ve bazen cesaretin tükendiği bir yoldu ama terapistinin yardımı sayesinde Jared yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Terapist, Frank ve Amanda'ya da Jared'ı en iyi nasıl destekleyecekleri, onunla nasıl iletişim kuracakları konusunda düzenli psikiyatrist yardımı almalarını önerdi. Evliliklerinin bir özetini anlattıktan sonra Jared'ın ihtiyacı olan güveni ve cesareti vermek için de olsa bazen yan yana oturup sorunlarından bahsetmek zor geldi onlara. Ama sonuçta çocuklarına duydukları sevgi her şeyi yendi. Oğulları kaybolmuşluğun, öfkenin ve üzüntünün içinde yüzdüğü anlarda onu desteklemek için ellerinden ne geliyorsa yaptılar. Jared yavaş yavaş yeni koşulları kabul etmeye başladı.

Yaz başında bölge üniversitesindeki ekonomi sınıfına kaydoldu. Çok geçmeden sonbaharda tam zamanlı olarak Davidson'a devam edeceğini haber verdi. Amanda ve Frank'in mutluluğu ve gururu anlatılacak gibi değildi. Aynı hafta bir akşam yemeğinde laf arasında, kalp naklinden sonra otuz bir sene yaşayan biriyle ilgili makale okuduğunu öylesine söylermiş gibi anlattı aileye. Tıp giderek geliştiği için belki kendisi daha uzun yaşayabilirdi.

Okula başlayınca ruhsal durumu hızla düzeldi. Doktorlara danışıp koşuya başladı ve yavaş yavaş 9.5 kilometreye kadar çıkardı mesafeyi. Haftada üç, dört kez spora gidip bir zamanlar sahip olduğu fiziğine yeniden kavuştu. Yaz döneminde aldığı kurstan çok etkilendi ve Davidson'da ekonomiye yoğunlaşmaya karar verdi. Okula döndükten birkaç hafta sonra geleceğin bir başka ekonomisti Lauren'la tanıştı. Birbirlerine sırlıslıklam âşık oldular, hatta mezun olduktan sonra evlenmeyi konuşmaya başladılar. İki hafta önce de, kilisenin düzenlediği bir misyoner gezisiyle beraber Haiti'ye gittiler.

Aldığı haplar ve alkolden uzak durması bir yana bıraktırırsa, Jared o andan itibaren yirmi bir yaşındaki herhangi bir çocuktan farklı bir hayat yaşamadı. Hatta kalp nakli gününü kutlamak isteyen annesine de hiç itiraz etmedi. En sonunda her şeye rağmen şanslı olduğunu kabul etme noktasına ulaşmıştı.

Fakat son zamanlarda Jared'ın zihninde, Amanda'nın nasıl çözeceğini bilemediği bir başka saplantı vardı. Birkaç akşam önce bulaşık makinesine tabakları yerleştirirken mutfağa gelip tezgâha dayandı.

“Merhaba anne. Bu sonbaharda Duke için şu bağış işini yapmaya başlayacak mısın yine?”

Eskiden de hep iş demişti, bağış toplamasından bahsederken. Fakat Amanda kazadan beri hastanede gönüllü olarak çalışmıyordu. Başını salladı. "Evet. Benim yine başkan olmanu istiyorlar."

"Çünkü son iki senede sensiz hiçbir şey becerememişler. Lauren'in annesi söyledi."

"Sadece istedikleri gibi gitmemiş olabilir."

"Tekrar yapacağına sevindim. Bea adına."

"Ben de."

"Hastanenin de hoşuna gidiyor. Para kazandırıyorsun."

Kâğıt havluya uzanıp ellerini kurulayan Amanda, oğlunun yüzüne baktı.

"Bu konu niye birdenbire senin ilgini çekti?"

Jared farkında olmadan tişörtünün üstünden ameliyat yerini kaşıdı. "Hastanedeki çevren sayesinde benim için bir şey öğrenmeni istiyorum. Çok merak ettiğim bir şey."

Pastayı soğuması için tezgâhın üstüne koydu. Arka verandaya çıkıp çimenlere baktı. Frank'in geçen sene taktığı otomatik sulamaya rağmen yer yer kurumuş, çiçekler de kökünden bozulmuştu. Bu sabah işe gitmeden önce onu düşünceli bir ifadeyle sararmış çimlere bakarken görmüştü. Birkaç sene öncesine kadar Frank çimenlerine fanatiklik derecesinde düşkündü. Komşuların çoğundan farklı olarak çimleri kendisi biçer, herkese de günün yorgunluğunu aldığını söylerdi. Onlarca çürük doldurma ve takma dişlere şekil vermenin ardından onu rahatlatıyordu çimlerle uğraşmak. Amanda, bunda bir gerçek payı olduğunu kabul etse de bu hobinin biraz zorlama olduğunu düşünürdü. Yağmur demez, güneş demez çimleri iki günde bir biçer, makineyle yerde desenler yapardı.

Frank kazadan sonra ne bir tek bira ne bir yudum şarap içmişti. Hastanede bıraktığına yemin etmiş ve bu yemini tutmuştu. Amanda eski hâline dönebileceğine hiç ihtimal vermemişti aslında, ama iki yılın ardından aralarındaki en büyük sorun hallolduğu için ilişkileri gelişme gösteriyordu. Mükemmel bir ilişki değildi tabii ama bir vakitler olduğu gibi berbat da değildi. Kazayı takip eden günler ve haftalarda her gece kavga ederlerdi neredeyse. Acı, suç ve öfke sözlerini biler, birbirlerinin üstüne yürüme noktasına gelirlerdi. Frank aylarca konuk odasında yattı. Sabah kalktıklarında göz kontağı bile kurmazlardı. Çok zor aylar olmasına rağmen Amanda hiçbir zaman son adım olan boşanma noktasına gelmeyi düşünmedi. Boşanmak, Jared'ın kırılgan, duygusal durumuna yeni bir travma eklemek olurdu. Ama fark etmediği bir şey vardı. Aileyi dağılmadan muhafaza etmeye karar vermenin istenen etkiyi yaratması da biraz zaman aldı. Jared hastaneden eve geldikten birkaç ay sonra, Amanda bir gün oturma odasına girdiğinde baba oğlu fısıldaşırken buldu. O girince Frank her zaman yaptığı gibi kalktı ve odadan çıktı. Jared, babasının arkasından baktı, sonra annesine döndü.

“Onun hatası değildi. Arabayı ben kullanıyordum.”

“Biliyorum.”

“O zaman onu suçlamaktan vazgeç.”

Jared'ın psikoloğu tam da o sırada Frank ve Amanda'ya sorunlu ilişkilerini düzeltmek amacıyla yardım almalarını önermişti. Evdeki tansiyon Jared'ın iyileşmesini olumsuz etkiliyordu. Eğer çocuklarını gerçekten düşünüyorlarsa bunu yapmalıydılar. Huzurlu bir ev ortamı olmadığı sürece Jared'ın yeni durumunu kabullenmesi ve baş edebilmesi çok zordu.

Jared'in psikoloğunun önerdiği terapistleriyle ilk randevuya ayrı arabalarla gittiler. Birinci seans, aylardır yaptıkları kavgaların bir kopyası gibiydi. İkinci seansta seslerini yükseltmeden konuşabiliyorlardı. Danışmanlarının nazik ama kararlı yaklaşımlarıyla Frank bağımlılıktan kurtulma terapilerine de başladı. Bu aşama Amanda'yı çok rahatlatmıştı. İlk başlarda haftada beş gece gidiyordu. Son zamanlarda haftada bire düştü ve üç hafta önce Frank sponsor oldu. Kendisinden bile çok kötü, ayık kalmayı hiç başaramayan otuz dört yaşındaki yeni boşanmış bir bankacıyla kahvaltılarda düzenli olarak buluşmaya başladı. Ve işte ancak o zaman Amanda, kocasının uzun vadede başarılı olacağına inandı.

Tabii hiç şüphe yok ki, Jared de, kızlar da evdeki yükselen atmosferden paylarına düşeni aldı. Amanda'nın kocasıyla yeni bir başlangıç yaptıklarını düşündüğü zamanlar oldu. O günlerde konuşurlarken geçmişi merkeze oturtmamaya itina gösterdiler. Artık birlikteyken gülebiliyorlardı. Her cuma bir yerlere yemeğe gittiler -bu da danışmanın tavsiyesiydi- zaman zaman sıkıcı gelse de ikisi de önemli olduğunu biliyordu. Tekrardan birbirlerini tanımaya başladılar. Yıllardan sonra ilk kez.

Bunda bir tad vardı ama Amanda onlarınkinin asla bir tutku evliliği olmadığını biliyordu. Frank hiçbir zaman böyle bir erkek tipi değildi ama Amanda rahatsız olmuyordu bu durumdan. Nasıl olsa o, dünyadaki her riske geçecek, cenneti görmek kadar inanılmaz bir aşkı tatmıştı.

İki sene. Dawson Cole'la geçirdikleri hafta sonu ve Morgan Tanner'ın onun öldüğünü haber vermesinin üstünden iki yıl geçmişti. Bütün mektupları, Tuck'la Clara'nın resimlerini ve dört yapraklı yonca'yı Frank'in asla bakma ihtimali olmayan

pijama çekmecesinin en dibine koymuştu. Onu hatırlayıp acısı tazelendiği anlarda açıp bunlara bakıyordu. Mektupları defalarca okudu, yoncayı eline alıp okşadı. O hafta sonunda birbirleri için ne ifade ettiklerini düşündü. Âşıklardı ama sevişmemişlerdi, arkadaşlardı ama onca yılın ardından yabancıları. Tutkuları gerçekte bir tek. İnkâr edilemeyecek kadar gerçek.

Önceki yıl, Dawson'ın ölüm yıl dönümünden birkaç gün sonra Oriental'a gitti. Şehir mezarlığına girdi. Yeşil ağaçlara tepeden bakan en köşede bir yerde, ufak bir tümsek gördü. Dawson'dan arta kalanlar buraya gömülmüştü. Cole'ların, hatta Bennett'lerin, Collier'lerin aile parselinden çok uzak bir yerdi burası. Amanda basit mezar taşının başında durdu. Birisinin bıraktığı taze kesilmiş zambaklara baktı. Eğer kadehin cilvesi olarak o da bu mezarlıkta Collier parseline gömülürse ruhları sonuçta birbirini bulmuş olacaktı. Kader hayatta da onları iki kez bir araya getirmemiş miydi?

Çıkarken, Dawson'ın anısına Dr. Bonner'ın mezarına da uğradı. Mezar taşının yanında aynı zambak buketini gördü. Dawson'ın Alan için yaptıklarından dolayı Marilyn Bonner'ın vefasıydı çiçekler demek ki. Gözlerini silerek arabaya binmek üzere mezarlıktan çıktı.

Zaman, Dawson'dan kalan anıları silmeyi başaramamıştı. Aksine, Amanda'nın duyguları giderek derinleşti. Garip biçimde onun aşkı Amanda'ya son iki yıldaki güçlükleri yenme gücü verdi.

Akşam üstü güneşinin ağaçların arasından süzülüp gelerek yıkadığı arka verandada otururken gözlerini kapadı ve ona sessiz bir mesaj gönderdi. Tebessümünü ve elini tutuşunu hatırladı. Ertesi gün yine hatırlayacaktı. Onu ve beraber geçir-

dikleri o hafta sonunu unutmak ihanet olurdu. Dawson sadık kalkmıştı. Aynı yaşadıkları onlarca yıl ona sadık kaldığı için de bu sadakati hak ediyordu. Amanda onu bir zamanlar sevmiş, sonra ikinci kez bir daha sevmişti. Hiçbir şey duygularını değiştirmeyecekti. Dawson mümkün olabileceğini asla tahmin edemeyeceği bir şekilde yenilemişti onun hayatını.

Amanda lazanyayı fırına koydu. Salatayı hazırlarken Annette eve geldi. Birkaç dakika sonra da Frank. Amanda'yı öptükten sonra üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Annette hiç durmadan konuşuyor, pastanın üzerine minik şekerler ekerken katıldığı pijama partisini anlatıyordu.

Ardından üç arkadaşıyla Jared geldi. Bir bardak süt içtikten sonra o duşa gitti, arkadaşları da video oyunu oynamak için çalışma odasındaki kanepeye yerleşti.

Yarım saat sonra Lynn geldi. Lynn de iki arkadaşını getirmişti yemeğe. Bütün gençler mutfağa doluşuverdi. Jared'in arkadaşları, Lynn'in arkadaşlarıyla flört etmeye başladı. Annette mutfağa dönen Frank'e sarılıp onu meşhur ikiz kızların filmine götürmesi için yalvardı. Frank buzlu çayını açarken kızıyla dalga geçip onu vurdulu kırdılı bir filme götüreceğine söz verince küçük kızıdan itirazlar yükseldi.

Amanda bütün bunları yüzüne oturttuğu hoş bir gülümsemeyle izliyordu. Akşam yemeğinde bütün aileyi bir araya getirmek çok seyrek değilse bile çok da sık olmuyordu bugünlerde. Başkalarının olması da onu hiç rahatsız etmemişti. Akşam yemeğinin canlı bir anı olması güzeldi.

Kendisine bir kadeh şarap koyup tekrar arka verandaya çıktı. Daldan dola konan bir çift kırmızı ispinozu seyre daldı.

Frank kapıdan, “Geliyor musun?” diye seslendi. “Gençler sabırsızlanmaya başladı.”

“Siz başlayın. Servisi sen yapiver onlara. Ben de birkaç dakikaya kadar gelirim.”

“Sana bir tabak yapayım mı?”

“Harika olur. Ama önce herkes alsın yemeklerden. Teşekkür ederim.”

Frank içeri girdi, Amanda pencereden onun yemek odasındaki kalabalığa katılışını gözledi. Sonra arkasındaki kapı tekrar açıldı.

“Anne, iyi misin?”

Jared’in sesiyle zamana geri döndü. “İyiyim.”

Oğlan kapıyı kapatıp verandaya çıktı. “Emin misin? Sanki bir şeyden rahatsız olmuş gibisin.”

“Sadece yorgunum,” derken gülümsemeyi başardı. “Lauren nerede?”

“Birazdan gelecek. Duş almak için eve gitmişti.”

“Sevdi mi bari?”

“Sanırım. En azından topa vurmaya becerdi, ama çok heyecanlandı.”

Amanda başını kaldırıp ona baktı. Omuz çizgisini, boynunu, yanaklarını inceledi. Hâlâ küçük bir çocuk gibi görünüyordu gözüne.

“Her neyse,” dedi Jared. Biraz çekindiği belliydi. “Bana yardım etmeni istiyorum. Geçen akşam pek bir şey söylemedin.” Verandadaki küçük taşa ayağıyla vurdu. “Aileye bir mektup yazıp teşekkür etmeni istiyorum. Donör olmasaydı, şu anda burada olmayacaktım.”

Amanda oğlunun geçen akşamki sorusunu hatırlayıp gözlerini yere indirdi.

“Donörün kim olduğunu bilmek istemen çok normal,” dedi en sonunda sözcükleri dikkatle seçerek. “Ama kimliğinin açıklanmaması için de geçerli sebepler var.”

Söylediklerinde gerçek payı vardı elbette, ama doğru değildi.

Jared omuzlarını kaldırdı. “Ben de öyle düşünüyorum aslında. Donörün kimliğini gizli tutmak istiyor olabilirler. Bana bütün söyledikleri öldüğünde kırk iki yaşında olması. Ama ben... Daha çok şey öğrenip nasıl bir insan olduğunu bilmek istiyorum.”

Ben sana daha çok şey söyleyebilirim, diye düşündü Amanda. *Çok daha fazla şey.* Daha Morgan Tanner telefon ettiğinde şüphe etmişti. Ardından şüphelerini kesin olarak haklı çıkaran bazı telefon görüşmeleri yaptı. Dawson’ın Doğu Carolina Bölge Tıp Merkezi’nde pazartesi akşamı yaşam destek ünitesine bağlandığını öğrendi. Uzun süre canlı tutulmuş, fakat doktorlar umutlarını kesince fiş çekilmişti, çünkü tüm organlarını bağışlamıştı.

Dawson önce Alan’ın hayatını kurtardı. Ama son olarak onun oğluna can verdi. Ve bu Amanda için her şey demekti. Bir zamanlar, *ben sana en iyi yanımı verdim,* demişti. Oğlunun kalbinin her atışıyla, ona gerçekten de en iyi yanını verdiğini bir kez daha emin oluyordu Amanda.

“İçeri girmeden önce hadi anneye bir sarıl.”

Jared itiraz edermiş gibi gözlerini devirdi ama kollarını da açtı. “Seni seviyorum anne,” diyerek sıkıca sarıldı ona.

Amanda oğlunun göğsünden duyulan düzenli ritmi dinledi. “Ben de seni çok seviyorum.”

Teşekkür

Bazı romanları yazmak diğerlerine göre daha fazla uğraşmayı gerektirir. *Unutulmaz Aşk* bu kategoriye giriyor. Yazması benim için bir hayli zor oldu ama sebepleriyle sizi burada sıkmayı düşünmüyorum. Aşağıdaki kişilerin desteği olmasa, şimdi belki de hâlâ üzerinde çalışıyor olurdum. Daha fazla başınızı ağrıtmadan, teşekkürlerimi sıralamak istiyorum.

Karım Cathy. *İlk Bakışta Aşk*'tı bizimkisi. Ve birlikte olduğumuz bunca sene hiçbir şey değişmedi. Sen muhteşemsin. Karım olmandan dolayı çok şanslıyım.

Miles, Ryan, Landon, Lexie ve Savannah: Hayatıma neşe kattınız. Sizinle gurur duyuyorum. Çocuklarım olarak sizler her zaman *Unutulmaz Aşk*larımsınız.

Temsilcim Theresa Park. Sana, sadece romanı geliştirmemde yardımcı olduğun için değil, çalışmam sırasında çok sabırlı davrandığın için de minnettarım. Senin gibi bir temsilcim olduğu için çok şanslıyım.

Editörüm Jamie Raab. Bu roman üzerindeki performansın tam bir kurtarıştı. Her zamanki gibi hayranlık uyandıran

önerilerin ise isabetli nokta atışlar. Şahane bir editör ve harika bir insansın. Teşekkürler.

Film temsilcilerim. Howie Sanders ve Keya Khayatian. Onur, zekâ ve tutku, iyi işleyen bir ilişkinin temel unsurlarıyla çıkacak fikre sonsuz inanç beslerim. Her ikiniz de bu özellikleri fazlasıyla taşıyan insanlarsınız. Yaptığınız her şey için çok teşekkürler. Sizinle çalıştığım için şanslıyım.

Aşk Mektubu'nun prodüktörü Denise DiNovi. Sen sadece birlikte çalıştığım biri değil aynı zamanda dostumsun. Hayat seninle daha güzel. Her şey için teşekkürler.

Marty Bowen. *Sevgili John*'un prodüktörü olarak muhteşem bir iş çıkardın. Adıma gösterdiğin uğraşlar ve dostluğun için teşekkürler. Bütün yaptıklarına minnettarım. Tekrar birlikte çalıştığımız için çok mutluyum.

David Young (Hachette Kitap Grubu CEO'su). Sorgusuz sualsiz beni şanslı biri yaptın. Minnettarım.

Park Literaray Group'tan Abby Koonsi ve Emily Sweet. Benim adıma yaptığınız her şey için en içten teşekkürlerimle. Bana yardımcı olmak konusunda her şeyi önüne ve ötesine geçtiniz. Tahmininizden çok daha fazla müteşekkirim. Ah! Ve Emily! *Düğün* için tebrikler.

GCP'deki yayıncım Jennifer Romanello. Yolculuğumun *koruyucusu*. Bir tanesin.

Asistanım Stephanie Eager. *Sevgi Fırtınası*'nda beraber çalıştıktan sonra hayatım sayende hiç olmadığı kadar huzura kavuştu.

Warner Bross'tan Courtenay Valenti ve Greg Silverman. Önceden okuma gereği bile duymadan benimle ve bu kitapla bir şans denemesi yaptığınız için teşekkür ederim. Kolay bir karar değildi. Ama yaptığınız seçim için minnettarım. Sizinle tekrar çalışmak için heyecanlanıyorum.

Relativity Media'dan Ryan Kavanaugh ve Tucker Tooley. Ayrıca Wyck Godfrey. *Aşk Limanı* film uyarlamasından inanılmaz etkilendim. Bana tekrar sizinle çalışma fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Gurur duydum, bunu unutmayacağım ve harika bir iş çıkarttığınızı biliyorum.

Adam Shankman ve Jennifer Gibgot. *Son Şarkı*'nın film versiyonunda çıkarttığınız muhteşem iş nedeniyle çok teşekkürler. Ben size inandım. Siz başardınız. Asla unutmayacağım bir şey.

Lynn Haris ve Mark Johnson. Çok uzun zaman önce sizinle çalışmaya başlamak kariyerimde verdiğim en iyi kararlardan biri. O zamandan bu yana çok film yaptığınızı biliyorum. Ama bilmenizi isterim ki *Defter*'in film versiyonu için her zaman ama her zaman müteşekkirim.

Lorenzo DiBonaventura. *Uzaktaki Anılar* uyarlaması için çok teşekkürler. Geçen zaman o filme olan aşkımı azaltmadı.

David Park, Sharon Krassney, Flag ve Grand Central Publishing ile United Talent Agency'deki herkes. Her şey için çok teşekkürler.

Nicholas Sparks, 2011

NICHOLAS SPARKS

dünyanın en çok okunan yazarlarından biri. Bütün kitapları *New York Times* çoksatar listesine ilk sıralardan girdi ve toplamda yüz milyonun üzerinde okura ulaştı. Eserleri ellinin üzerinde dile çevrildi ve birçoğu sinemaya uyarlandı.

Sparks, Kuzey Carolina'da yaşıyor. www.nicholassparks.com adresinden yazarla ilgili daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.